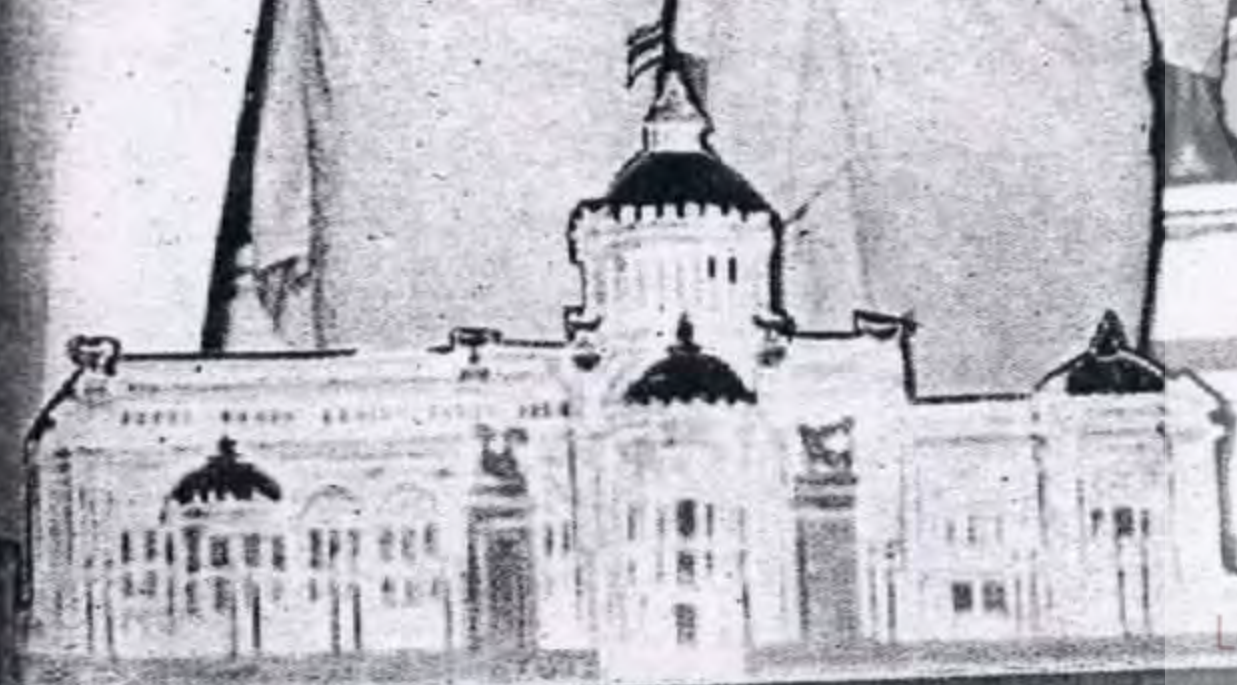

รัฐสภา

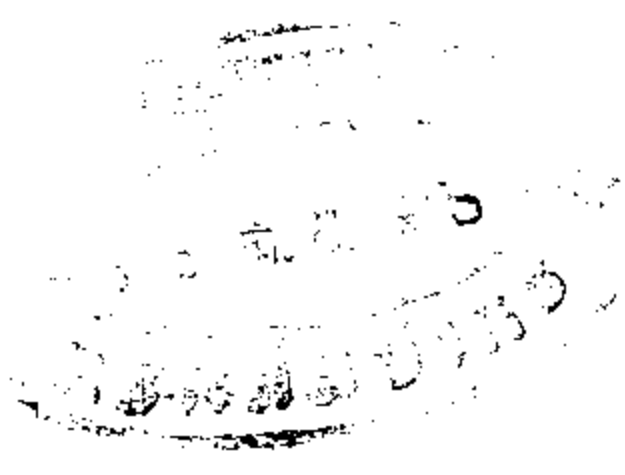
สภานิติบัญญัติ
สภาผู้แทนราษฎร

สภาผู้แทนราษฎร

๖๕
พ. ๕.๒

รัฐสภา

สภานิติบัญญัติ
สภามติ รัฐสภา

พฤษภาคม ๒๕๕๖

รัฐสภา

สภานิติบัญญัติ
สำหรับประเทศไทย

ปีที่ ๑ เล่มที่ ๖

พฤษภาคม ๒๕๕๖

นายเจริญ ภัณฑโร

(แทนสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร)

เจ้าขอและผู้ช่วยการ

นายประเสริฐ บัณฑิต

ผู้ช่วยผู้ช่วยการ

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

บรรณาธิการ ผู้พิมพ์ และผู้โฆษณา

นายอาสา ทวีพันธ์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

นายเชอ สุวรรณภาณุ

ผู้จัดการ

วัตถุประสงค์ เพื่อเผยแพร่ระบอบ
เสรีประชาธิปไตย เพื่อเสนอข่าวสาร
วิชาการในวงงานของรัฐสภาและอื่น ๆ ทั้ง
ภายในและต่างประเทศ

อัตราค่าบำรุง ๖ เดือน ๒๕ บาท
หนึ่งปี ๕๐ บาท จำหน่ายปลีก เล่มละ
๕ บาท

การเงิน และบอกรับ ติดต่อผู้จัดการ
ที่สำนักงานอำนวยการ เซ็นทรัลพลาซ่า หรือ
ธนาคาร ไปรษณีย์ ป.ณ. หน้าพระลาน

ส่งเรื่องบำรุง ส่งบรรณาธิการ หรือ
ผู้ช่วย ที่สำนักงานอำนวยการ

ข้อไขทั่วไป สมาชิกที่ชำระค่าบำรุง
แล้ว ทั้งในพระนครและต่างจังหวัด จะ
ได้รับหนังสือโดยไม่เพิ่มค่าส่ง สำหรับ
สมาชิกรายปี จะส่งหนังสือให้สำนักงาน
ทำการเย็บรวม ๑๒ เล่ม และทำปกใน
อัตราค่าจ้างเป็นพิเศษ

สำนักงานอำนวยการ : ที่สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โทร. ๔๗๐๗๑-๒

พิมพ์ที่โรงพิมพ์การรถไฟฯ ถนนรองเมือง ซอย ๒ พระนคร

LI RT

Legislative Institutional Repository of Thailand

พระมหากษัตริย์ ทรงดำรงตำแหน่งจอมพลเรือไทย

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

รายงานการประชุม

สภาผู้แทนราษฎร

ตั้งแต่เริ่มนำเอารัฐธรรมนูญ

ฉบับพุทธศักราช ๒๔๗๕ มาใช้

เล่ม ๑

พิมพ์เสร็จแล้ว

ราคาเล่มละ ๒๕ บาท

(เล่ม ๒ จะเสร็จในไม่ช้า)

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

LI RT

Legislative Institutional Repository of Thailand

บรรณานุกรมเอกสาร

งานของสภาได้ยุติลงแล้วในฉบับนี้ เนื่องจากการปิดสมัยประชุม และสภาผู้แทนราษฎรจะได้เปิดประชุมสมัยสามัญ ๒๔๕๖ ในวันที่ ๒๔ มิถุนายน ศกนี้ ฉะนั้นในระหว่างนี้สภาจึงว่างงาน.

* * *
ส่วน ความเป็นมาของคณะรัฐมนตรี, คำอธิบายรัฐธรรมนูญ, งานสังคมสงเคราะห์และบันทึกการประชุมพิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญานั้น ยังคงดำเนินต่อไป

* * *
ตรรกวิทยาในรัฐสภา เป็นหลักวิธีใช้ คำพูดของนักพูดที่มีชื่อเสียงของสภาอังกฤษท่านวิลเลียม เฮอร์สตัน แฮมมิลตัน ได้เรียบเรียงขึ้นไว้ และเป็นหลักที่ท่านผู้สนใจพูดในสภาของอังกฤษ จนได้รับความนิยมน้อยลงจากบุคคลสำคัญ ๆ ชั้นรัฐบุรุษของอังกฤษ ซึ่งเห็นว่านี่เป็นประโยชน์แก่สภาของเรา และนักการเมืองทั้งหลาย

* * *
อันเดียวกับประชาธิปไตย ในตอนนี้เป็นตอนสุดท้าย การดำเนินรัฐประศาสนนโยบายต่างๆ ของอินเดีย เป็นปัญหาอันหนักแก่รัฐบาลของเขา ก็เนื่องด้วยขนบประเพณีที่มีมาแต่ดั้งเดิม ผิดแปลกแตกต่างกันไปตามชั้น วรรณะ บ้าง ศาสนา และลัทธินิยมบ้าง กับทั้งภาษาที่พูด ซึ่งมีมากมายถึง ๒๐๐ กว่าภาษาด้วย.

* * *
ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับอังกฤษกลางภาคใต้ เป็นเรื่องความสัมพันธ์ใน

LIART

Legislative Institutional Repository of Thailand

ทางการค้าของอังกฤษในแถบแหลมมลายู กับภาคใต้ของไทยเรา ซึ่งในสมัยแรก ๆ ที่อังกฤษเข้ามามีความสัมพันธ์กับเรานั้น นโยบายการหาเมืองขึ้นย่อมจะมีแทรกแซงเข้ามาเป็นธรรมดา.

* * *

วันที่ ๒๘ พฤษภาคม นี้ เป็นวันวิสาขบูชา คือวันตรงกับวันประสูติ ตรัสรู้ และนิพพาน ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราพุทธศาสนิกชนสมควรที่จะปฏิบัติตนอย่างไรในวันอันสำคัญนี้ พระมหาจันทกั ท้องประเสริฐ ป. ๘ วัดสระเกษ ได้ชี้แจงแนะนำไว้แล้วในฉบับนี้.

ก้าวใหม่ของรัฐสภาสาร

ในการเผยแพร่ระบอบเสรีประชาธิปไตย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง งานของสภาผู้แทนราษฎรของเรา เท่าที่รัฐสภาสารได้ดำเนินมาเป็นลำดับ ด้วยนิตยสารรายเดือนนั้น รู้สึกว่ายังไม่ได้ผลกว้างขวางพอแก่ความต้องการ ฉะนั้น คณะอำนวยการหนังสือรัฐสภาสาร จึงได้ดำริให้เปลี่ยนแปลงกิจการของรัฐสภาสาร จากกำหนดออกเดิม ซึ่งเป็นรายเดือน มาออกเป็นรายสัปดาห์ โดยจะได้นำรายงานการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรโดยละเอียดออกเผยแพร่พร้อมทั้งบทความและความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับสภาและระบอบเสรีประชาธิปไตย ซึ่งเราจะได้เริ่มตั้งแต่เดือนมิถุนายน ศกนี้ เป็นต้นไป

สำหรับท่านสมาชิกที่ได้บอกรับเป็นประจำนั้น เราคงส่งหนังสือให้ท่านตลอดไปจนครบปีที่บอกรับ ซึ่งแทนที่จะเป็นเดือนละฉบับ ท่านจะได้รับเพิ่มขึ้นเป็นเดือนละสี่ฉบับ.

สารบัญ

ปีที่ ๑ เล่มที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๖

		หน้า
วันวิสาขบูชา	พระมหากษัตริย์ กองประเสริฐ ป. ๕	ก.
คำอธิบายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ต่อ)	ดร. พยุด แสงอุทัย	๑
หน้าที่ของคนในระบอบประชาธิปไตย	นายเกษม บุญศรี	๑๓
ลำดับความเป็นมาของคณะรัฐมนตรี (ต่อ)	ประเสริฐ บัณฑิตกุล	๑๕
มนตรีพิเศษ	ชอล เอี่ยมวัน	๕๑
งานสังคมสงเคราะห์และการสงเคราะห์เด็ก (ต่อ)	อนันต์ นัยวัฒน์	๕๑
ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับอังกฤษทางบกได้	ภราดร บุรณศิริ	๗๓
การประชุมคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญา		๘๑
อินเดียกับประชาธิปไตย (ต่อ)	บรรจง พันธุเมธา	๕๑
ตรรกวิทยาในรัฐสภา	บุญประกอบสันติสุข	๑๑๓
งานของสภาผู้แทนราษฎร		๑๑๕
อภิปรายและวิพากษ์	พระยาธรรมรกราช	๑๕๓
บันทึกข่าว		๑๕๕

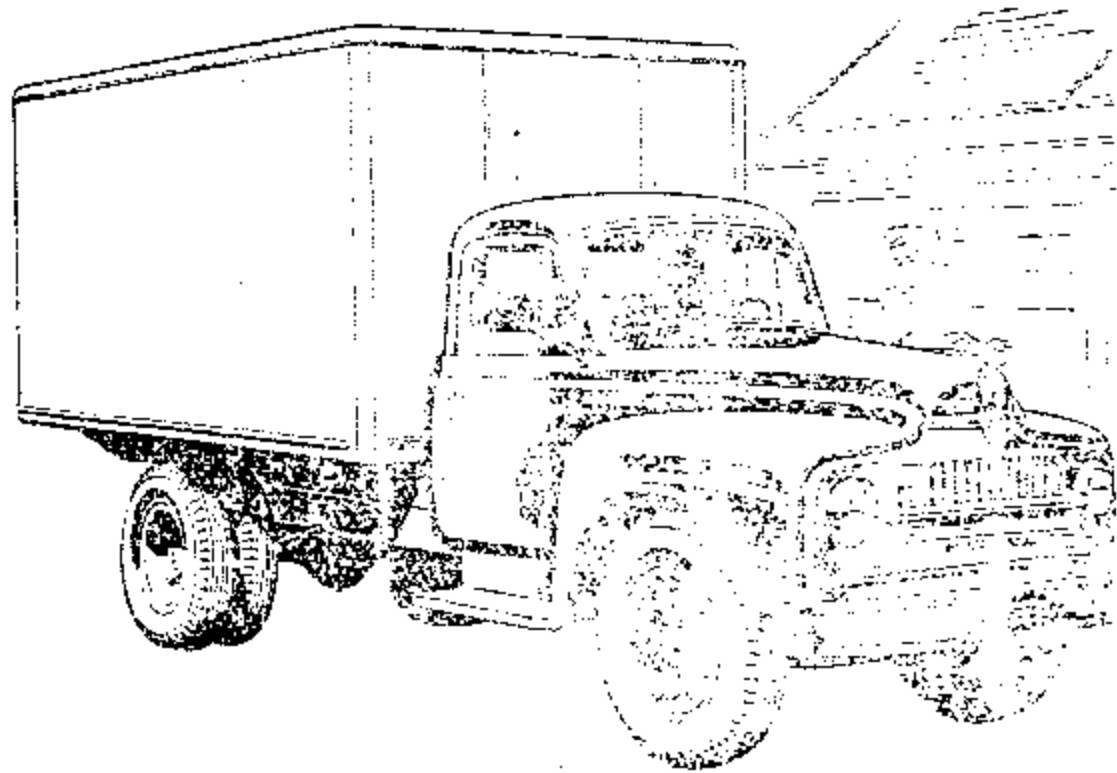

รถยนต์บรรทุก "อินเตอร์เนชันแนล"

แข็งแรง

ทนทาน

วิ่งเร็ว

กินน้ำมันน้อย

ผู้จำหน่ายรถบรรทุกของอินเตอเนชันแนล

บริษัท ยন্ত্রภัณฑ์ จำกัด

MECHANICAL EQUIPMENT CO., LTD.

๒๙๕ ถนนตีพระยา P.O. BOX 550 โทร. ๓๑๔๓๔

โทรเลขย่อ "เมคคิป กรุงเทพฯ"

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

วันวิสาขบูชา

พระมหาเจ้านรงค์ ทองประเสริฐ ป. ๕.

ในเดือนหนึ่งๆ จะมีวันที่เรามองเห็นพระจันทร์ เต็มดวงปรากฏในท้องฟ้าเป็นประจำอยู่เดือนละวัน แต่วันที่พระจันทร์เต็มดวงนั้น โคจรผ่านไปในกลุ่มดาววิสาขนักษัตร ซึ่งตามคติโหราศาสตร์กล่าวว่า พระจันทร์เสวยวิสาขฤกษ์เฉพาะปีหนึ่งจะมีเพียงวันเดียวเท่านั้น วันนั้นคือวันวิสาขปุณณมี หรือเรียกโดยศาสนโฆหารว่า “วันวิสาขบูชา” ตามปกติวันนี้กำหนดเป็นวันเพ็ญเดือน ๖ แต่ถ้าเป็นปีที่มอชิกมาสก็จำเป็นต้องเลื่อนไปกำหนดที่วันเพ็ญเดือน ๗ ทั้งนี้ แล้วแต่เหตุผลทางคำนวณด้วยหลักโหราศาสตร์เป็นเกณฑ์ สำหรับปี พ.ศ. ๒๕๕๖ นี้ ถึงกำหนดที่วันเพ็ญเดือน ๗ ซึ่งตรงกับวันพฤหัสบดีที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ในวันนี้เหล่าพุทธศาสนิกชนไม่ว่าสตรีหรือบุรุษ ไม่ว่าคฤหัสถ์หรือบรรพชิต ทุกหมู่เหล่าต่างก็ชื่นชมโสมนัสมีกุศลเจตนาพากันไปชุมนุมตามปูชนียสถานที่นับถือแล้วบูชาพระรัตนตรัยด้วยเครื่องสักการะดอกไม้ธูปเทียนด้วยความเคารพ เราจะได้มีวันนี้เสียมิได้ และไม่ควรให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์เป็นอันขาด เพราะว่าวันนี้เป็นวันที่สำคัญที่สุดของพระพุทธศาสนา

ที่เราถือว่าวันวิสาขบูชาเป็นวันที่สำคัญที่สุดไม่ว่าพระพุทธรูปปางใดก็เพราะว่าวันนี้เป็นวันที่ได้มีการประจวบกันแห่งกาลทั้งสาม อันเกี่ยวกับประวัติการณ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา โดยกาลแห่งวันเป็นที่ประสูติเกิด โดยกาลแห่งวันเป็นที่ตรัสรู้กิติ และโดยกาลแห่งวันเป็นที่ดับขันธปรินิพพานกิติ กาลแห่งวันทั้งสามนี้ทุกครั้งพดัดตรงกับดวงจันทร์ โคจรผ่าน

ก

ดาวฤกษ์วิสาขะ เพ็ญ ๑๕ ค่ำ พระจันทร์เต็มดวงจึงนับว่าเป็นสิ่งมหัศจรรย์ยิ่งนัก หากจะ
กล่าวว่าเป็นเหตุบังเอิญก็ดูเหลือวิสัย ถ้าเป็นการบังเอิญเพียงครั้งหนึ่งคราวเดียวก็พอคล้าย
ความมหัศจรรย์ให้ล่วงไปได้ แต่นี่เป็นการบังเอิญถึงสามครั้งในประวัติการณ์ครั้งสำคัญ ๆ
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในดาวฤกษ์วิสาขะวันเดียวกัน จึงนับว่าเป็นสิ่งมหัศจรรย์สำหรับ
ชาวเราพุทธศาสนิกชนอยู่ตลอดกาล

ถ้าเรานับย้อนหลังจากนี้ขึ้นไปอีกประมาณ ๒๕๗๕ ปี มันก็เป็นปีที่โลกได้ให้
กำเนิดแก่พระราชาผู้ยิ่งใหญ่พระองค์หนึ่งในประเทศอินเดีย พระราชาผู้ยิ่งใหญ่
แห่งต่อมาได้กลายเป็นศาสดาผู้ยิ่งใหญ่ของโลก ขณะนั้นในลัทธิราชตระกูลต่างตื่นตื่นใน
พระราชกุมารพระองค์นี้ยิ่งนัก เพราะพระองค์ทรงได้รับการพยากรณ์จากพราหมณ์ ๑๐๘
ในสมัยนั้นว่าพระองค์จะมีคติเป็น ๒ อย่างคือ ถ้าหากว่าพระองค์จะดำรงอยู่ในชราวาสวิสัย ก็
จะได้เป็นจักรพรรดิราช ซึ่งมีมหาสมุทรทั้งสี่เป็นขอบเขต แต่ถ้าหากว่าพระองค์จะเสด็จออก
บรรพชา ก็จะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศาสดาเอกของโลก พระประยูรญาติทั้งหลาย
อยากเห็นพระองค์ เป็นพระเจ้าจักรพรรดิผู้พิชิตโลกมากกว่าที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ถึงกับอภิเษกพระองค์ ไว้ในราชสมบัติ แวดล้อมด้วยนางสนมกำนัลมากมายตั้งแต่พระองค์เพิ่ง
มีพระชนม์ได้เพียง ๑๖ พรรษา แลเมื่อยังสร้างปราสาทให้อีก ๓ หลังเพื่อให้ประทับอยู่ได้
อย่างสบายใน ๓ ฤดู แต่ความฝันของพระประยูรญาติของพระองค์ก็จะได้ชมความเป็นจักร-
พรรดิราชของพระองค์ ต้องกินทนการลง อย่างสิ้นเชิงเพราะว่าต่อมาพระองค์ ทรงลดระชาสมบัติ
สละพระอัครมเหสีผู้เลอโฉมตลอดจนพระลูกน้อยซึ่งเพิ่งประสูติในวันนั้นเอง นับว่าสละหมดทุก
สิ่งทุกอย่าง เพื่อสิ่งเดียวเท่านั้นที่พระองค์ต้องการ นั่นคือ . . . สัจธรรม ความหวังอันยิ่ง
ใหญ่ของพระองค์ ก็คือเพื่อจะช่วยให้สัตว์โลกให้ข้ามพ้นจากห้วงทุกข์นั้นเอง นั่นคือ ความ
หวังอันยิ่งใหญที่สุดของพระองค์ ในขณะที่พระองค์มีพระชนม์อายุเพียง ๒๘ พรรษาเท่านั้น

กาลได้ล่วงมาอีก ๖ ปี หลังจากทีพระองค์ ได้เสด็จออกมหาภิเนษกรรมแล้วได้
ทรงบำเพ็ญเพียรโดยวิธต่าง ๆ อันเป็นที่นิยมกันอยู่มากในสมัยนั้นว่าจะเป็นทางแห่งการตรัสรู้
นั้นก็โดยการบำเพ็ญทุกรกิริยา ซึ่งนับว่ายอกเยียมกว่าที่คณาจารย์อื่น ๆ ได้เคยปฏิบัติมา
แล้ว เช่นการอดอาหาร การกลั่นลมหายใจเข้าออกเป็นต้น แต่โดยวิธีนี้ก็หาได้เกิดผล

อันใดไม่ พระองค์จึงหันเข้าหาวิธีใหม่โดยการบำเพ็ญเพียรทางจิตต่อไป วันหนึ่ง ขณะที่ พระองค์ประทับอยู่ภายใต้ต้นมหาโพธิ์ ริมฝั่งแม่น้ำเนรัญจนา ซึ่งพื้นที่ตรงนั้นราบเรียบ และ ริมวันไปด้วยแนวป่าอันเขียวชอุ่มน่าเบิกบานใจยิ่งนัก น้ำในแม่น้ำเนรัญจนาซึ่งหลังไหลอยู่ นั้น ก็ใสบริสุทธิ์ ในท่ามกลางความวิเวกแห่งราตรีกาลเพ็ญเดือน ๖ นี้เอง พระองค์ ได้ ทรงบรรลุตถ์ดวงญาณต่าง ๆ ในไตรยาม จนได้ตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณในเวลา อรุณขึ้น หลังจากนั้นพระองค์ก็เสด็จออกโปรดเวไนยสัตว์ ทรงประกาศศาสนธรรมคำสั่งสอน ของพระองค์ออกไปยังคามนิคมชนบทราชธานีต่าง ๆ จนกระทั่งพระพุทธศาสนาได้ตั้งมั่นอยู่ใน อินเดียประเทศ พระองค์ ได้ทรงวางดวงประทีปอันรุ่งโรจน์เพื่อส่องโลกให้คลายความมืดมนธ ับบรรลุถึงซึ่งความสว่างนั้นคือ การรู้เห็นตามที่เป็นจริง วันวิสาขปุรณมีไม่เฉพาะแต่จะเป็น วันเคราะห์ดีของโลกอย่างเดียวกันนั้นยังเป็นวันเศร้าสลดของโลกอีกโสดหนึ่งด้วยเพราะต่อจาก เวลาที่พระองค์ ได้ตรัสรู้มาเพียง ๔๕ ปีเท่านั้น พระองค์ก็ได้เสด็จดับขันธปรินิพพาน ณ สาลวัน แขวงเมืองกุสินารากด้วย และวันนั้นก็ตรงกับวันวิสาขปุรณมีอีกเช่นเดียวกัน พระองค์ ได้ทรงทิ้งพระธรรมและพระสงฆ์ ไว้ เป็นเครื่องแทนพระองค์อยู่ในโลกแล้ว

เราถึงแล้วซึ่งพระองค์ว่าเป็นที่พึ่ง เราปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ เราเคารพ นมขอบ เมื่อแม่เจ้าจนแต่พระสงฆ์ ผู้เป็นบุญเขตอันสูงสุด เราผู้เป็นพุทธศาสนิกชนได้ นมถึง พร้อมทั้งสามประการ โดยมีได้ ขาดตกบกพร่องแต่อย่างใดอย่างหนึ่งเลย

แต่ — ยังมีบุคคลบางจำพวกคิดว่า เมื่อปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอนของพระองค์แล้ว ก็นับว่าเพียงพอที่จะให้ความสุขแก่ชีวิต ได้แล้ว ไม่จำเป็นถึงระลึกถึง องค์พระพุทธเจ้าเลยก็ ได้ เพราะพระองค์ ก็ทรงสอนไว้แล้วว่าพระธรรมเป็นเครื่องแทนพระองค์อยู่ในโลก ผู้ที่ได้ เห็นธรรมก็เท่ากับ ได้เห็นพระองค์ ความคิดเช่นนี้ ถ้าคิดแล้ว ผิดก็พอจะฟังได้ แต่ถ้าทรง ลง ไปให้ลึกซึ้งแล้ว คนที่นับถือพระธรรมอย่างเดียว ไม่นับถือองค์พระพุทธเจ้าด้วยก็ไม่ผิด อะไรกับลูกกตัญญู คอยแต่จะรับเอาทรัพย์สินมรดกของบิดามารดา แต่หาไม่มีความเคารพนับ ถือในศรัทธาบิดามารดาไม่ ฉะนั้น

ประเทศไทย – เมืองพระ จุดศูนย์กลางที่ภาวพัสดุ์ของพระพุทธรูปองค์เรื่องอร่าม
 อยู่ธรรมแห่งพระพุทธรูปศาสนาได้อำนวยความสะดวกให้แก่เรามาแต่ปางบรรพกาล เราถือวันวิสาขบูชา
 ว่าเป็นวันสำคัญยิ่งของเรา แม้ทางอาณาจักรก็ยิ่งหยุดราชการ เพื่อถวายความเคารพสักการะ
 ให้ถึง ๓ วัน ซ้ำมี เราในฐานะพุทธศาสนิกชนควรจะคิดว่า เราจะควรทำอะไรเพื่อความสำคัญ
 ของวันนั้บ้าง คงไม่ใช่เพียงทำพิธีเช่น จุดธูปเทียนบูชาพระ ฟังเทศน์เล็กน้อย
 เท่านั้น ข้าพเจ้าคิดว่าคงไม่มีพุทธศาสนิกชนที่แท้จริงคนใดอีกนั้นแหละที่จะคิดเห็นว่าวันวิสาขบูชา
 เป็นวันหยุดราชการ ควรแสวงหาความเปลี่ยนแปลงในทางอื่นที่มีผลหลัก เช่น เทียวเตร่ยิงนก
 ตกปลาล่าสัตว์ ฆ่าสัตว์กินวันยังค่ำ หรือหาความสำราญโดยทำให้ผู้อื่นต้องเดือดร้อนเป็นแน่
 พุดถึงเรื่องการทำพิธีทางศาสนาในวันสำคัญ ๆ เช่นนี้ สำหรับศาสนิกชนแห่งศาสนา
 อื่นนอกจากพระพุทธรูปศาสนา ดูเข่าข้างถือว่าเป็นวันสำคัญของเขาเสียจริง ๆ หันกลับมาดูของ
 เรายังแล้วใจหาย มันช่างตรงกันข้ามเสียเหลือเกิน คำสอนดูเหมือนเขาจะถือกันว่าเป็นเรื่องของ
 คนเฒ่าคนแก่ หรือสำหรับเด็ก ๆ เท่านั้น ส่วนพุทธศาสนิกชนหนุ่ม ๆ สาว ๆ ของเราช่าง
 เห็นห่างต่อศาสนาอย่างที่ไม่น่าจะเป็นไปได้เลย ทั้ง ๆ ที่ปากก็ตะโกนว่าฉันเป็นพุทธศาสนิกชน
 ที่แท้จริง แต่โดยการปฏิบัติช่างตรงกันข้ามอย่างไม่น่าเชื่อ เช่น วันวิสาขบูชานี้ แทนที่จะ
 หันหน้าเข้าโบสถ์เพื่อถ้อยสวดฟังเทศน์ เขากลับพากันไปเข้าโรงหนังโรงละคร แทนที่จะ
 ไปเวียนเทียนรอบ ๆ พระอุโบสถ เขากลับไปร่ำร่ายอยู่บนฟลอร์ลีลาศ นั้ละหรือ เมืองไทย
 เมืองพระ แทนที่เราจะได้เห็นประกาศโฆษณาให้ไปฟังปาฐกถา หรือฟังพระธรรมเทศนา
 ที่วัดนั้นวัดนี้ เขากลับได้ยินแต่การโฆษณาโปรแกรมนั้ละ ละคร ซึ่งจัดพิเศษอย่างมโหฬาร
 หรือไม่ก็นัด ไปลีลาศที่โน่นที่นี่เพื่อต้อนรับวันวิสาขบูชา นั้แหละหรือสัญลักษณ์ของชาวพุทธ
 มันช่างน่าอานาจเลี่ยนนี้กระไร เราไม่ละอายต่อมรดกศาสนาในศาสนาอื่นเขามั้หรือ ?
 อย่างน้อยที่สุดสำหรับวันวิสาขบูชานี้ เราในฐานะที่เป็นพุทธศาสนิกชนก็ควรจะ
 วัลึกว่า วันนั้เป็นวันประสูติของเจ้าชายพระองค์หนึ่งแห่งกรุงกบิลพัสดุ์ผู้ยิ่งใหญ่ด้วยบุญและสูง
 กล้วยยศศักดิ์ ไม่มีการตำโดยชาติ มีอนาคตที่จะทรงความเป็นจักรพรรดิราช แต่พระองค์
 กลับทรงสละเสียดสละเพื่อแสวงหาโมกษธรรมเพื่อความหลุดพ้นของประชากรชาวโลก เพื่อสันติสุข
 ของโลก ด้วยน้ำพระทัยที่เต็มเปี่ยมไปด้วยพระมหากรุณาธิคุณ วันวิสาขบูชานี้เองที่พระมหา

บรูซเจ้าของเราได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ณ ภาควิชาที่ดวงเดือนลูกสาวอยู่กลาง
ดาวแห่งบังนึมยาม ทรงมีพระกมลบริสุทธิคุณ่อง ได้ทรงค้นพบสัจธรรมและข้อธรรมอัน
น่านับการ แล้วทรงนำมาประทานแก่ชาวโลก และกัวันวิสาขบูชาเ็นเอง ที่พระพุทของค
ผู้ได้เสด็จจาริกไปตามคามนิคม ชนบท ราชธานีต่าง ๆ เพื่อเผยแผ่พระพุทธรรม ได้เสด็จกับ
ขันธปริณิพพาน ณ รมไม้ตาละ แขวงเมืองกุสินารา

วันวิสาขบูชาเป็นวันหยุดเพื่อหาความสงบในทางธรรม
หาความเบิกบานในทางธรรม ไม่ใช่เพื่อการไปเที่ยวฆ่าสัตว์ตัด
ชีวิต ไม่ใช่เพื่อการเข้าโรงหนัง โรงละคร หรือโรงเต็นรำ ไม่ใช่
เพื่อไปเที่ยวบางปู บางแสน หรือหัวหิน ธรรมไม่ใช่สิ่งที่น่าเบื่อ
หน่าย ธรรมไม่ใช่สิ่งที่ล้าสมัย และธรรมก็ไม่ใช่ยาเสพติดที่
ให้โทษใดๆ แต่กลับเป็น “น้ำอมฤต” อันศักดิ์สิทธิ์ สามารถ
ช่วยดับความร้อนแห่งจิตใจของผู้ที่ตกอยู่ในวิสัยของกามโลกีย์ได้
โดยแท้ ฉะนั้น ขอให้พวกเราชาวพุทธทั้งหลายโปรดเห็นความ
สำคัญของวันวิสาขบูชาบ้าง และได้โปรดปฏิบัติตัวของท่าน
เองให้สมกับเป็นชาวพุทธที่แท้จริงบ้าง เพียงท่านจะเข้าโบสถ์
เพื่อรับศีลฟังเทศน์ แทนการไปดูหนังดูละคร หรือไปหัวหิน
บางปู บางแสน เพียงท่านไปเดินเวียนเทียนรอบพระอุโบสถ
พร้อมทั้งรำลึกถึงคุณพระศรีรัตนตรัยแทนการไปกรีดกรายอยู่บน
ฟลอร์ลีลาศเท่านั้น ท่านก็จะได้รับความสุขที่แท้จริง ไม่ใช่
ความสุขจอมปลอมที่ท่านต้องไปแสวงหาถึงหัวหิน บางปูดอก
ท่านจะได้รับความสุขโดยที่ไม่ต้องเสียอะไรเลย เพียงเท่านั้น ท่าน
ก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่ได้มีส่วนรังโลกไว้ไม่ให้รุดหน้าไปสู่ความ
หายนะเร็วเข้าอีกโสดหนึ่งโดยแท้.

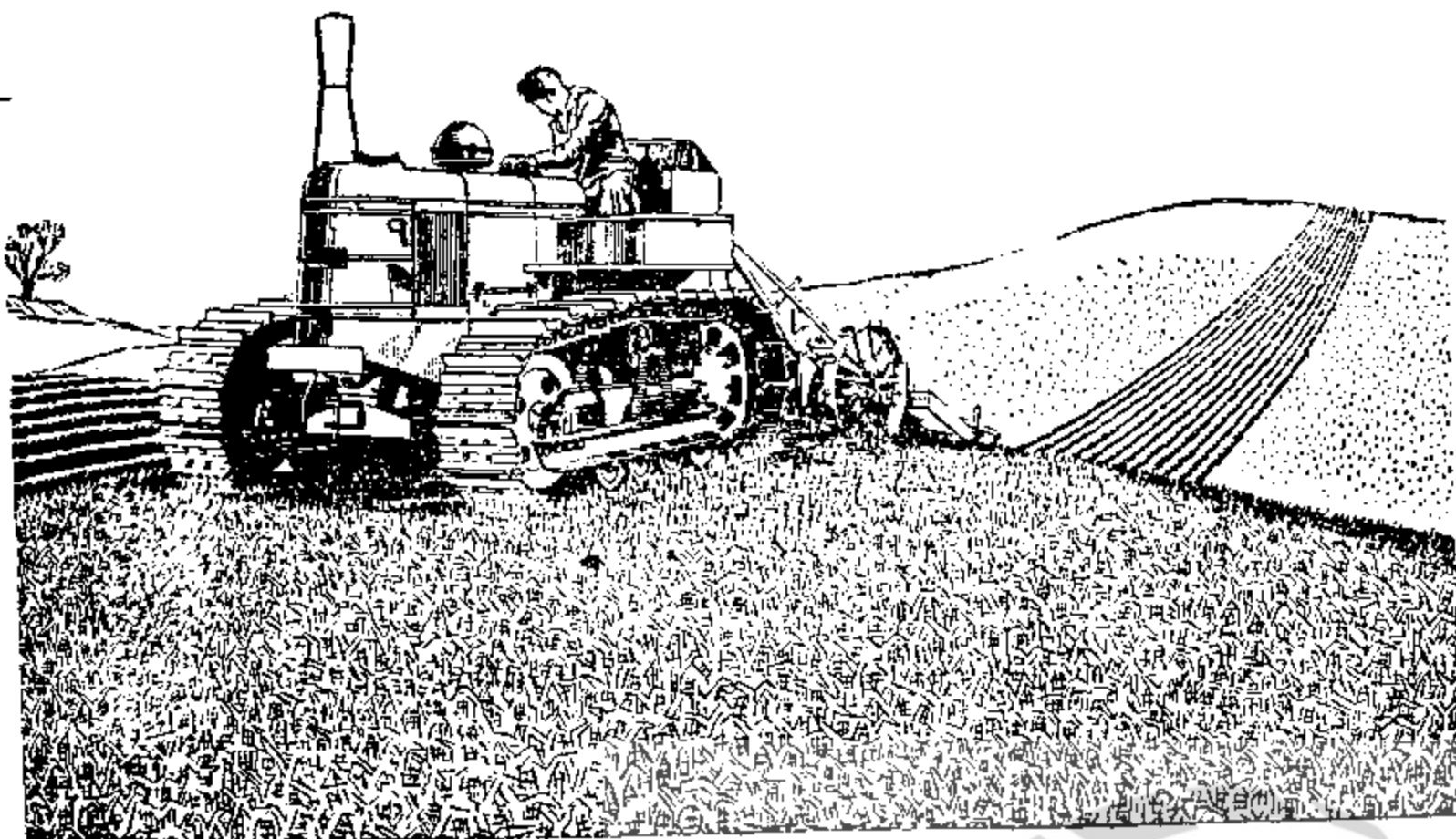
FOWLER LEEDS

แทรมพลอร์ตีนตะขาบ **ฟาวเลอร์** ของอังกฤษ
เครื่องดีเซล 40 แรงม้า กำลังจุดลากสูง
เหมาะทั้งในการกลั่นกรรม หรือล้างบัว บุกเบิกที่ดิน
เบญจติดต่อ

บริษัท ดี. คูเปอร์ - ยอนลตัน

ท่าฉลอม ขานนาวา ตู้ ป. ณ. ที่ 51 พระนคร
จำหน่าย

เครื่องมือ กลั่นกรรม ทุกชนิด.

LIART

Legislative Institutional Repository of Thailand

คำอธิบาย
รัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักร
ฉบับปัจจุบัน

ดร. หยุด แสงอุทัย

(ต่อจากเล่มก่อน)

มาตรา ๘ พระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจบริหารทางคณะรัฐมนตรี
(ภาตรานี้คือตัวบทของรัฐธรรมนูญฉบับ ๒๕๖๕)

คำอธิบาย

๑. ตามที่มาตรานี้กำหนดว่า พระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจบริหารทางคณะรัฐมนตรี นั้น หมายความว่า พระมหากษัตริย์จะทรงใช้อำนาจบริหารโดยพระองค์เองไม่ได้ และจะทรงใช้อำนาจนี้โดยทางอื่นนอกจากคณะรัฐมนตรี เช่นทางสภาผู้แทนราษฎรหรือศาลก็ไม่ได้เหมือนกัน และเมื่ออ่านมาตรานี้ประกอบกับมาตรา ๘๘ ซึ่งกำหนดว่า “๓๓๓ บทกฎหมายพระราชหัตถเลขาและพระบรมราชโองการใดอันเกี่ยวกับราชการแผ่นดินต้องมีรัฐมนตรีคนหนึ่งลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ” เช่นนี้แล้ว ย่อมแสดงให้เห็นว่าพระมหากษัตริย์จะทรงกระทำกิจการที่เกี่ยวกับราชการแผ่นดินได้เฉพาะเมื่อคณะรัฐมนตรีถวายคำแนะนำให้ทรงกระทำเช่นนั้น เพราะเมื่อมาตรา ๘๘ กำหนดให้รัฐมนตรีคนหนึ่งเป็นผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ ซึ่งเท่ากับให้รับผิดชอบสำหรับการกระทำของพระมหากษัตริย์ และความรับผิดชอบนี้สำหรับในทางการเมืองย่อมหมายถึงความรับผิดชอบต่อสภาผู้แทนราษฎร (ดูมาตรา ๘๕) เช่นนี้แล้ว เพื่อที่รัฐมนตรีจะรับผิดชอบต่อสภาผู้แทนราษฎรสำหรับการกระทำ

LIART

Legislative Institutional Repository of Thailand

ของพระมหากษัตริย์ได้ รัฐมนตรีนั้นจะต้องเลือกได้ว่าพระมหากษัตริย์จะควรกระทำหรือควรงดเว้นการกระทำเช่นนั้น ๆ เสีย และพระมหากษัตริย์ย่อมไม่สามารถกระทำกิจการอื่นเกี่ยวกับราชการแผ่นดินเป็นการฝ่าฝืนใจรัฐมนตรีได้ เพราะถ้าพระมหากษัตริย์ทรงยืนยันว่าจะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งรัฐมนตรีไม่เห็นชอบด้วยแล้ว รัฐมนตรีอาจจะไม่ยอมลงนามสนองพระบรมราชโองการและขอลาออกจากตำแหน่ง ซึ่งถ้ารัฐมนตรีชุดนั้นเป็นผู้ข้างมากในรัฐสภา ก็ไม่มีทางที่จะทรงแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีชุดใหม่ให้สภาผู้แทนราษฎรไว้วางใจได้ ซึ่งผลที่สุดพระมหากษัตริย์ก็ต้องทรงยอมปฏิบัติตามคำแนะนำของคณะรัฐมนตรีนั่นเอง หรือมิฉะนั้นก็ต้องทรงสละราชสมบัติ ฉะนั้นการไม่ยอมปฏิบัติตามคำแนะนำของคณะรัฐมนตรีซึ่งเมื่อได้ทรงทักท้วงแล้วยังถวายคำแนะนำยืนยันจึงเป็นภัยแก่ราชบัลลังก์ และมีทางที่อาจถูกกล่าวหาว่ามีได้ทรงวางตนเป็นกลาง เอนเอียงเข้าทางพรรคการเมืองที่เป็นฝ่ายค้านรัฐบาล อย่างไรก็ตาม ตามที่กล่าวมาแล้วนี้มิใช่อีกเงื่อนไขข้อหนึ่งคือ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้ เป็นไปตามพระราชอัธยาศัย ในกรณีเช่นว่านี้รัฐมนตรีผู้รับสนองพระบรมราชโองการเป็นแต่รับรองว่าเป็นพระปรมาภิไธยจริง แต่ไม่ต้องรับผิดชอบต่อสภาผู้แทนราษฎร

ในการปกครองระบอบประชาธิปไตย “รัฐ” เป็น “นิติรัฐ” (Rechtsstaat) คือ รัฐแห่งกฎหมาย ซึ่งหมายความว่าฝ่ายบริหารจะต้องปฏิบัติตามภายในข่ายแห่งกฎหมาย ราษฎรจะต้องได้รับความคุ้มครองป้องกันจากการใช้อำนาจตามอำเภอใจของฝ่ายบริหาร ฉะนั้นนอกจากความรับผิดชอบในทางการเมืองที่กล่าวมาแล้ว เจ้าน้ำทิพย์ของฝ่ายบริหาร (ตั้งแต่รัฐมนตรีลงมาถึงข้าราชการชั้นผู้น้อย) จะต้องรับผิดชอบในทางอาญาและทางแพ่งสำหรับการกระทำที่มีชดด้วยกฎหมายของตน จะอ้างพระบรมราชโองการมาปลดเปลื้องเพื่อให้พ้นจากความรับผิดชอบที่กล่าวมาแล้วไม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้การวินิจฉัยชั้นสุดท้ายว่าจะควรกระทำกิจการอันใดอันหนึ่งเกี่ยวกับราชการแผ่นดินหรือไม่ พระมหากษัตริย์ จึงต้องฟังคำแนะนำของคณะรัฐมนตรี ซึ่งจะเป็นผู้รับผิดชอบในทางการเมืองทางอาญา หรือทางแพ่งสำหรับการกระทำนั้น ๆ อย่างไรก็ตาม พระมหากษัตริย์ทรงเป็นผู้ปกครองรัฐธรรมนูญ ฉะนั้น ย่อมจะไม่ทรงปฏิบัติตามคำแนะนำของคณะรัฐมนตรีในเมื่อปรากฏชัดแจ้งว่าการกระทำนั้นขัดกับรัฐธรรมนูญหรือบทกฎหมายที่ใช้อยู่ เช่นพระมหากษัตริย์ย่อมจะไม่ยอมลงพระปรมาภิไธยในพระราชกฤษฎีกาที่ขัดแย้งกับกฎหมายอย่างชัดแจ้งเป็นต้น

๒. เหตุผลอีกประการหนึ่งที่พระมหากษัตริย์จะต้องปฏิบัติพระราชกรณียกิจตามคำแนะนำของคณะรัฐมนตรีก็คือพระมหากษัตริย์เป็นที่เคารพสักการะ ผู้ใดจะละเมิดมิได้ (มาตรา ๓) พระมหากษัตริย์ จึงควรอยู่ในฐานะที่พ้นจากการดำเนินคดีด้วยประการทั้งปวง ฉะนั้น ถ้าจะยอมให้พระมหากษัตริย์กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับราชการแผ่นดินโดยพระองค์เองแล้ว พระมหากษัตริย์ ก็อาจถูกวิจารณ์การกระทำนั้น ๆ ได้ เพราะเมื่อกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดไปแล้ว ก็อาจมีบางคนเห็นว่ากระทำถูกบางคนเห็นว่ากระทำผิดและบางคนอาจดำเนินคดีแยกต่าง ๆ พระมหากษัตริย์ จึงไม่สามารถทรงเป็นที่เคารพสักการะได้

๓. มาตรา ๘ นี้บัญญัติถึงกรณีที่ทรงใช้อำนาจบริหารเท่านั้น แต่ในทางปฏิบัตินั้น แม้ในเรื่องอื่น ๆ ที่มีใช้เรื่องของอำนาจบริหารแต่เกี่ยวกับราชการแผ่นดิน เช่น พระราชดำรัสทางวิทยุกระจายเสียง พระมหากษัตริย์ ก็ต้องทรงกระทำตามคำแนะนำของคณะรัฐมนตรี ส่วนปัญหาที่ว่าพระมหากษัตริย์จะทรงร่างพระราชดำรัสเอง แล้วจึงส่งมาให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาเห็นชอบ หรือคณะรัฐมนตรีร่าง ไปทูลเกล้าฯ ถวายแล้วพระมหากษัตริย์ทรงแก้ไขด้วยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี ย่อมเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับราชการแผ่นดินเช่นว่านี้ พระมหากษัตริย์จะไม่ทรงรับสั่งกับทูตานุทูตหรือข้าราชการอื่นใดโดยไม่ได้กระทำต่อหน้ารัฐมนตรีหรือด้วยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นอกจากในกรณีที่คณะรัฐมนตรีลาออกไปแล้ว พระมหากษัตริย์จะไม่ทรงปรึกษาหารือกับหัวหน้าพรรคการเมืองที่เป็นฝ่ายค้านรัฐบาล โดยไม่ได้รับความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีเป็นอันขาด แต่การให้ความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีอาจเป็นโดยชัดแจ้งหรือโดยปริยายก็ได้ ความเห็นชอบโดยปริยายได้แก่การถวายความสละสลวยต่าง ๆ ในการที่พระมหากษัตริย์จะทรงกระทำ เช่น จักการนัดแนะให้หัวหน้าพรรคการเมืองฝ่ายค้านรัฐบาลได้เข้าเฝ้าพระมหากษัตริย์ การจัดรายการวิทยุสำหรับกระจายเสียงพระราชดำรัส การที่คณะรัฐมนตรีปฏิบัติตามที่พระมหากษัตริย์ได้ทรงรับสั่งไว้ การที่คณะรัฐมนตรีนำข้อความที่ทรงรับสั่งออกโฆษณา และการที่คณะรัฐมนตรีคงอยู่ในตำแหน่งภายหลังที่พระมหากษัตริย์ทรงกระทำการนั้น ๆ ไปแล้ว ฯลฯ เป็นต้น ซึ่งในกรณีทำนองนี้ แม้จะไม่เป็นการแสดงความเห็นชอบโดยตรงก็ต้องถือว่าคณะรัฐมนตรีเห็นชอบด้วยโดยปริยาย และจะต้องรับผิดชอบต่อการกระทำนั้น ๆ ของพระมหากษัตริย์ ในเวลาต่อไป การที่พระมหากษัตริย์กระทำการอื่นเกี่ยวกับราชการแผ่นดินอย่างอื่นนอกจากที่ระบุไว้ ในมาตรา ๘๘ จะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อนดังกล่าวนั้นแล้วจึงทำ ถึงแม้ขณะนี้จะไม่ได้รับบัญญัติไว้ชัดแจ้งในรัฐธรรมนูญ

แต่ก็เห็นได้ชัดจากเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับฐานะของพระมหากษัตริย์ดังกล่าว ส่วน
 ปัญหาว่าด้วยกิจการใดเป็นกิจการอันเกี่ยวกับราชการแผ่นดินนั้นจะต้องระลึกลงฐานะของพระมหากษัตริย์ซึ่งเป็นประมุขของรัฐด้วย กิจการใดซึ่งสำหรับสามัญชนเป็นกิจการส่วนตัวโดยแท้ เช่นการ
 สโมสร สำหรับพระมหากษัตริย์อาจถือว่าเป็นกิจการเกี่ยวกับราชการแผ่นดินได้ และโดยเหตุนี้
 คณะรัฐมนตรีอังกฤษจึงไม่ได้ให้ความเห็นชอบในการที่พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ ๘ จะทำการสโมรส
 กับมิสซิสซิมป์สันซึ่งได้หย่าร้างจากสามีมาสองครั้งแล้ว ซึ่งมีผลทำให้พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ ๘
 ต้องสละราชสมบัติ

๔. นอกจากพระมหากษัตริย์จะต้องทรงกระทำกิจการอันเกี่ยวกับราชการแผ่นดินตาม
 คำแนะนำของรัฐมนตรีแล้ว ในกรณีที่คณะรัฐมนตรีขอให้พระมหากษัตริย์ทำกิจการอย่างใดอัน
 เกี่ยวกับราชการแผ่นดินซึ่งไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย บัญญัติว่าพระมหากษัตริย์จะ
 ไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำนั้นได้หรือไม่ และเพียงใด บัญญัตินี้อาจตอบเป็นหลักทั่ว ๆ ไปได้
 เพราะรัฐธรรมนูญบัญญัติแต่เพียงว่าเฉพาะการกระทำของพระมหากษัตริย์เท่านั้นที่จะต้องให้คณะ
 รัฐมนตรีเห็นชอบ โดยให้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ เพื่อจะได้รับผิดชอบแทน
 พระมหากษัตริย์ แต่หาได้พูดถึงการงดเว้นการกระทำไม่ สำหรับบัญญัติคำรว่ารัฐธรรมนูญ
 ต่างประเทศยังถกเถียงกันอยู่ ผู้เขียนเห็นว่าในทางรัฐธรรมนูญไม่มีทางจะบังคับพระมหากษัตริย์
 ให้ทรงกระทำกิจการโดยฝ่าฝืนพระราชหฤทัยได้ และโดยเหตุนี้ในเรื่องที่จำเป็นเช่นการตรา
 กฎหมายมาตรา ๓๑ จึงบัญญัติให้นายกรัฐมนตรีนำร่างกฎหมายซึ่งพระมหากษัตริย์ ไม่ได้ส่ง
 พระปรมาภิไธยประกาศในราชกิจจานุเบกษาใช้บังคับเป็นกฎหมายได้ ซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่
 มีการร่วมมือของพระมหากษัตริย์ แต่ในเรื่องอื่น ๆ หาได้ มีขมบัญญัติทำนองนี้ไม่ ฉะนั้นจึงต้อง
 ถือว่าเป็นพระราชอำนาจที่จะไม่ทรงกระทำอะไรลงไปตามคำแนะนำของคณะรัฐมนตรี อย่างไร
 ก็ต้องมีข้อยกเว้นอยู่สองประการ คือ

ก. ในบางกรณีรัฐธรรมนูญถวายอำนาจแก่พระมหากษัตริย์ ไว้แต่เพียงเป็นแบบพิธี
 เช่นการแต่งตั้งประธานสภาผู้แทนราษฎร ตามมาตรา ๕๑ ในกรณีเช่นนั้น ถ้าพระมหากษัตริย์
 ปฏิเสธ ไม่ยอมลงพระปรมาภิไธยแต่งตั้ง ต้องถือว่าทรงกระทำผิดรัฐธรรมนูญ

ข. ในบางกรณี การที่พระมหากษัตริย์ทรงปฏิเสธไม่กระทำตามคำแนะนำของคณะ
 รัฐมนตรีทำให้เห็นว่า ไม่ได้ทรงเป็นกลาง แต่ทรงเป็นฝ่ายพรรคการเมืองที่เป็นฝ่ายค้านรัฐบาล

LIART

ในกรณีเช่นนี้การงดเว้นที่จะกระทำกิจการนั้น ๆ ย่อมขัดกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญที่จะให้พระมหากษัตริย์วางตัวเป็นกลาง และโดยเหตุนี้จึงต้องถือว่าทรงทำผิดรัฐธรรมนูญ อย่างไรก็ตามจึงจะถือว่าพระมหากษัตริย์ไม่ได้วางพระองค์เป็นกลางนั้น ต้องพิจารณาเป็นเรื่อง ๆ ไปตามสภาพของกรณีนั้น ๆ ซึ่งในกรณีที่สำคัญ ๆ จะได้กล่าวถึงในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ๆ ต่อไป

แต่การที่พระมหากษัตริย์ทรงงดเว้นไม่กระทำกิจการตามคำแนะนำของคณะรัฐมนตรีนั้น จะต้องถือว่าโดยปกติเป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา เว้นแต่จะเป็นวิถีทางสุดท้าย (ultima ratio) จริง ๆ เพราะการที่ทรงปฏิเสธเช่นนี้ย่อมจะทำให้คณะรัฐมนตรีต้องลาออกจากตำแหน่ง ซึ่งในกรณีนี้ก็เหมือนกับพระมหากษัตริย์จะทรงกระทำกิจการอื่นเป็นการมีใจของ คณะรัฐมนตรี ดังกล่าวแล้วในข้อ ๒ กล่าวคือ ถ้าคณะรัฐมนตรียังคงเป็นฝ่ายข้างมากในสภาผู้แทนราษฎร พระมหากษัตริย์ย่อมไม่มีทางทรงแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีขึ้นใหม่ให้สภาผู้แทนราษฎรไว้วางใจได้ ซึ่งผลที่สุดก็ต้องทรงปฏิบัติตามคำแนะนำของคณะรัฐมนตรีนั่นเอง ฉะนั้น การที่พระมหากษัตริย์จะทรงใช้พระราชอำนาจไม่กระทำกิจการอันใดอันหนึ่งซึ่งคณะรัฐมนตรีถวายคำแนะนำ ในทางปฏิบัติย่อมจะมีได้น้อยเต็มที และจะต้องเป็นเรื่องที่มีลักษณะสำคัญจริง ๆ อันกระทบกระทั่งประโยชน์ได้เสียส่วนใหญ่ของรัฐ

๕. ขาวุธที่พระมหากษัตริย์จะทรงใช้ เป็นเครื่องมือให้คณะรัฐมนตรีปฏิบัติตามพระราชประสงค์ก็คือ การแสดงความจำนงจะสละราชสมบัติ ซึ่งจะทำให้คณะรัฐมนตรีต้องใคร่ครวญว่าจะเลือกปฏิบัติตามพระราชประสงค์หรือไม่ ทั้งนี้ เพราะพระมหากษัตริย์เป็นประมุขของปวงชนชาวไทย และเป็นที่รักนับถือของราษฎร การสละราชสมบัติอาจก่อสาธารณสมบัติ (public opinion) เป็นปรีภักซ์ต่อพรรคการเมืองที่เป็นฝ่ายรัฐบาล ซึ่งอาจทำให้พรรคการเมืองนั้นเสียคะแนนไปในการเลือกตั้งคราวหน้าได้ อย่างไรก็ตามการที่คณะรัฐมนตรีจะยินยอมปฏิบัติตามพระราชประสงค์ก็มีขอบเขตเหมือนกัน สำหรับเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ คณะรัฐมนตรีย่อมจะยอมปฏิบัติตามพระราชประสงค์ แต่ถ้าเป็นเรื่องใหญ่อันกระทบกระทั่งประโยชน์ได้เสียของรัฐอย่างมาก และคณะรัฐมนตรีรู้สึกว่าการปฏิบัติตามพระราชประสงค์ คนจะไม่สามารถรับผิดชอบต่อสภาผู้แทนราษฎรได้ หรือถ้าปฏิบัติไปจะเป็นการฝ่าฝืนเจตจำนงของราษฎรผู้เลือกตั้งอย่างชัดแจ้ง การแสดงความจำนงของพระมหากษัตริย์ที่จะสละราชสมบัติก็ไม่มีประโยชน์ และพระมหากษัตริย์ ก็จะต้องทรงปฏิบัติตามความจำนงที่แสดงออกมานั้น พระราชอำนาจในกรณี

๒
เช่นว่านี้เป็นอำนาจในทางสังคมแล้ว แต่ตามความจริงพระมหากษัตริย์จะทรงเป็นที่รักใคร่ของ
ประชาชนเท่าใด และการสละราชสมบัติ จะ มีอิทธิพลเหนือ สาธารณ มติเกี่ยวกับฐานะ ของ
รัฐมนตรีในสภาผู้แทนราษฎรและพรรคการเมืองฝ่ายรัฐบาลเท่าใด ฯลฯ

๖. การที่โดยปกติพระมหากษัตริย์จะต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของรัฐมนตรีนั้น ไม่
ควรจะทำให้เข้าใจผิดไปว่าพระราชกรณียกิจของพระมหากษัตริย์ที่ทรงปฏิบัติตามมีน้อย ทั้ง
เพราะบรรดาราชการแผ่นดินที่สำคัญ ๆ จะต้องผ่านพระมหากษัตริย์ เช่น การตรากฎหมาย
ออกพระราชกฤษฎีกา แต่งตั้งข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ฯลฯ นอกจากนี้ไม่ควรคิดว่าพระมหากษัตริย์
จะไม่มีอิทธิพลเหนือราชการแผ่นดินเลยเลย แม้ตามรัฐธรรมนูญพระราชอำนาจจะมีน้อย แต่
พระมหากษัตริย์อาจทรงมีอำนาจในทางสังคมมาก ฉะนั้น ถ้าเราจะพิจารณาการใช้รัฐธรรมนูญ
จากแง่ปฏิบัติจริงๆ แล้ว เราก็จำเป็นต้องพิจารณาอำนาจในทางสังคมของพระมหากษัตริย์ประกอบด้วย
แต่การจะทราบว่าอำนาจในสังคมของพระมหากษัตริย์มีเพียงใดนั้น จำต้องพิจารณาดังพระราช
อำนาจตามรัฐธรรมนูญของพระมหากษัตริย์เสียก่อน แบร์โชท์ (Burchot) ผู้เขียนตำรารัฐธรรมนูญ
อังกฤษอันมีชื่อเสียง ได้กล่าวว่า พระมหากษัตริย์มีสิทธิที่จะ ได้รับการปรึกษาหารือที่จะสนับสนุน
และที่จะคัดค้าน (The right to be consulted, the right to encourage and the right to warn) *

แต่การที่พระมหากษัตริย์จะทรง ใช้พระราชอำนาจตามประการดังกล่าวมาแล้วได้ ใน
กรณีปัญหาสำคัญ ๆ หรือเกี่ยวกับการตั้งผู้ดำรงตำแหน่งสำคัญ เช่น รัฐทูต ฯลฯ ย่อมเป็น
หน้าที่ของนายกรัฐมนตรีที่จะถวายเรื่องต่าง ๆ ให้พระมหากษัตริย์ทรงทราบก่อนหน้าที่คณะรัฐมนตรี
จะ ได้ตัดสินใจเกี่ยวกับปัญหาเหล่านั้น ๆ ในประเทศอังกฤษแต่เดิมนายกรัฐมนตรี ได้
ถวายจดหมายซึ่งนายกรัฐมนตรีได้เขียนโดยตนเอง มีข้อความเกี่ยวกับการประชุมพิจารณาของ
คณะรัฐมนตรีและการประชุมของรัฐสภา แต่ก็มีบางครั้งที่นายกรัฐมนตรีให้รัฐมนตรีอื่นเขียน
แทนด้วยความเห็นชอบของพระมหากษัตริย์ แต่ต่อมาในระหว่างสงครามโลกครั้งที่แล้ว ได้มี

* สำหรับประเทศไทยพระมหากษัตริย์เป็นแต่ทรงได้รับร่างพระราชบัญญัติ ซึ่งคณะรัฐมนตรีเสนอต่อสภาผู้แทน
ราษฎรเพื่อทรงทราบล่วงหน้าเท่านั้น ราชการอื่นนอกจากนี้เช่นการเสนอให้ทรงแต่งตั้งข้าราชการชั้นอธิบดี พระ
มหากษัตริย์ ไม่ได้ทรงทราบล่วงหน้าเลย นายกรัฐมนตรีนำเสนอให้ส่งพระปรมาภิไธยที่เดียว ผู้เขียนเห็นว่าสำหรับ
ประเทศไทยควรจะเอาแบบของอังกฤษมาใช้ เพื่อจะได้มีประโยชน์แก่การมีพระมหากษัตริย์มากขึ้นอีก โดยให้
โอกาสที่จะทรงได้รับปรึกษาหารือสนับสนุนและคัดค้านตามสมควร

ระเบียบการจัดทำบันทึกรายงานการประชุมของคณะรัฐมนตรี แล้ว ก็สั่งบันทึก รายงาน การประชุมไปถวายแทน ทั้งนี้เพื่อพระมหากษัตริย์จะได้ทรงทราบข้อความที่เกี่ยวกับราชการแผ่นดินโดยตลอด วิธีปฏิบัติปัจจุบันนี้ นายกรัฐมนตรี เข้าเฝ้าปรึกษาราชการบ่อย ๆ แต่ก็มีนายกรัฐมนตรีอังกฤษบางนายในสมัยก่อน ๆ ซึ่งได้ถูกพระมหากษัตริย์ถือว่าในการที่คณะรัฐมนตรี ได้ตัดสินใจทำอะไรลงไป เกิดขาดโดยไม่ให้อีกโอกาสพระมหากษัตริย์ที่จะทักท้วง หรือออกความเห็นบัญชาที่ยังได้เพียงกันอยู่ และนายกรัฐมนตรีอังกฤษก็ปฏิบัติผิดเพี้ยนกันอยู่มากก็คือ นายกรัฐมนตรีจะต้องแสดงถึงความเห็นข้างน้อยในคณะรัฐมนตรีหรือไม่ ทั้งนี้เพราะการแสดงถึงความเห็นแตกต่างกันย่อมทำให้พระมหากษัตริย์นี้พระราชอำนาจมาก เพราะพระมหากษัตริย์อาจทรงใช้ความเห็นแย้งนั้นเป็นอาวูโงมตคณะรัฐมนตรีโดยอ้างว่า แม้ในคณะรัฐมนตรีเองก็มีความเห็นแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้านายกรัฐมนตรีเป็นฝ่ายข้างน้อยในคณะรัฐมนตรีแล้ว ก็อาจนำเอาคำแนะนำของพระมหากษัตริย์ ไปใช้ เป็นอิทธิพลให้คณะรัฐมนตรีเห็นด้วยกับคน ต่อหน้าพระมหากษัตริย์หรือสภาผู้แทนราษฎร คณะรัฐมนตรีย่อมปรากฏออกมาในฐานะที่เป็นเอกภาพ (Unity) และเมื่อมีมติอย่างใด ๆ (ตามเสียงข้างมาก) แล้ว แม้ภายในคณะรัฐมนตรีจะมีการขัดแย้งลึกเท่าใดก็คิดต้องถือว่ารัฐมนตรีทุกคนมีความเห็นเช่นนั้น นอกจากรัฐมนตรีที่ไม่มีความเห็นเช่นนั้นจะได้ลาออกจากตำแหน่ง ถ้ายังคงอยู่ในตำแหน่งตราบใดก็ต้องรับผิดชอบในทางการเมืองร่วมด้วย สำหรับประเทศไทยนั้น ถ้าจะเอาหลักปฏิบัติของอังกฤษมาใช้ก็ควรจะทำอย่างตรงไปตรงมา เมื่อมีความเห็นหลายทางก็ควรทูลให้ทรงทราบทุกทาง เพื่อว่าพระมหากษัตริย์จะได้ทรงปรึกษาหารือแนะนำลึกละเอียดได้ โดยระบบคอบยั้งขึ้น เมื่อพระมหากษัตริย์ ได้รับทราบข้อความต่าง ๆ อันเกี่ยวกับราชการแผ่นดินแล้ว ก็อาจทรงเรียกนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องไปเพื่อให้อธิบายและชี้แจงความคิดเห็น พระมหากษัตริย์อาจให้คำปรึกษาว่า นอกจากจะดำเนินนโยบายตามที่คณะรัฐมนตรีดำริแล้วยังอาจมีนโยบายทางอื่นอีก ในกรณีที่ทรงเห็นด้วยก็ทรงสนับสนุนให้กำลังใจ และในกรณีที่ไม่เลียดต่อการวางพระองค์เป็นกลางพระมหากษัตริย์อาจทรงร่วมมือปฏิบัติการณ์กับรัฐบาล เช่นทรงชักชวนให้ราษฎรประหยัดทรัพย์ในเวลาที่ยุคกำลังเผชิญกับปัญหาเรื่องเงินเฟ้อ เป็นต้น ในกรณีที่ไม่ทรงเห็นด้วยก็จะทรงทักท้วงคัดค้านให้เห็นภัยอันตรายของการดำเนินนโยบายของคณะรัฐมนตรี ในกรณีที่พระมหากษัตริย์

ทรงเห็นว่าเป็นที่น่าพอใจเป็นหน้าที่ของคณะรัฐมนตรีที่จะต้องประชุมปรึกษาหารือกันใหม่ คณะรัฐมนตรีจะยืนยันความเห็นเดิมก็ได้ และเมื่อคณะรัฐมนตรียืนยันตามความเห็นเดิม พระมหากษัตริย์ก็ทรงยอม เพราะคณะรัฐมนตรีเป็นผู้รับผิดชอบต่อสภาผู้แทนราษฎรตามหน้าที่กล่าวแล้วข้างต้น ไม่มีใครปฏิเสธได้ว่าหากที่คณะรัฐมนตรีต้องนำเรื่องประกอบกับคำแนะนำของประชาชนไปพิจารณาใหม่อีกครั้งหนึ่งนั้นจะไม่มีประโยชน์ ตามัญชนเมื่อมีทุกขวิบัติก็ยังไม่ปรึกษาหารือผู้หลักผู้ใหญ่ และนำเอาคำแนะนำมาใคร่ครวญอีกครั้งหนึ่ง สำหรับคณะรัฐมนตรีก็เช่นเดียวกัน ในกรณีที่สำคัญๆ นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องจะต้องเข้าเฝ้าเพื่อปรึกษาหารือพระมหากษัตริย์ ในเวลาสงครามจะเห็นว่ารัฐบาลอังกฤษได้ติดต่อกับพระมหากษัตริย์โดยใกล้ชิดอยู่เสมอ

เมื่อพระราชอำนาจตามรัฐธรรมนูญมีแต่เพียง ๓ ประการคือที่จะได้รับปรึกษาหารือสนับสนุนและคัดค้านดังกล่าวแล้ว เราก็ควรพิจารณาอำนาจในทางสังคมของพระมหากษัตริย์ต่อไป ซึ่งจะพิจารณาเป็น ๓ ทางด้วยกัน กล่าวคือ

๑. ความจงรักภักดีของราษฎร พระมหากษัตริย์บางพระองค์ราษฎรรักมาก บางพระองค์ราษฎรรักน้อย ฉะนั้นอำนาจในทางสังคมของพระมหากษัตริย์ในการที่จะชักจูง หรือ คัดค้านคณะรัฐมนตรีจึงขึ้นอยู่กับว่า ราษฎรมีความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์มากน้อยเพียงใด โดยเหตุนี้การรัฐธรรมนูญที่เขียนโดยบุคคลซึ่งเป็นฝ่ายซ้ายของอังกฤษจึงพยายามที่จะแสดงให้เห็นว่าการมีพระมหากษัตริย์ ไม่มีประโยชน์อะไรนัก ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ราษฎรมีความจงรักภักดี เพราะพวกฝ่ายซ้ายได้ระแวงว่าพระมหากษัตริย์จะเป็นฝ่ายนายทุน ส่วนหนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นฝ่ายนายทุนก็ได้พยายามที่จะสร้างและทวีความจงรักภักดีของราษฎรยิ่งขึ้น โดยการพิมพ์พระมหากษัตริย์และพระประยูรญาติที่ไปในงานสังคม และงานสังเคราะห์ต่างๆ เพื่อให้ราษฎรเกิดความเลื่อมใส อำนาจในทางสังคมของพระมหากษัตริย์อันเนื่องมาจากความจงรักภักดีของราษฎรนี้ เกิดจากการที่คณะรัฐมนตรีซึ่งประกอบด้วยบุคคลที่เป็นหัวหน้าหรือผู้นำพรรคการเมืองเกรงว่า ถ้าตนเองแสดงตนเป็นปรกักษ์ต่อพระมหากษัตริย์แล้ว ในการเลือกตั้งคราวหน้าพรรคการเมืองของตนจะไม่ได้เป็นฝ่ายข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรและโดยเหตุนี้พรรคการเมืองนั้นจะไม่มีโอกาสจัดตั้งรัฐบาลอีกตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

ข. บุคคลลักษณะของพระมหากษัตริย์ การปรึกษาหารือหรือสนับสนุนหรือ
 ตักเตือนของพระมหากษัตริย์จะมีอำนาจในทางสังคมเท่าใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับบุคคลลักษณะ
 ของพระมหากษัตริย์ส่วนหนึ่งด้วย คำแนะนำที่ดี ๆ ย่อมมีผู้อยากได้ ความฉลาดไหวพริบ
 ความชัดเจนงานย่อมจะทำให้คำแนะนำมีน้ำหนัก คณะรัฐมนตรีย่อมมีความประสงค์จะได้ผล
 สำเร็จของกรบริหารราชการแผ่นดินของตน เพื่อพรรคการเมืองที่ตนสังกัดจะได้คงเป็นฝ่ายข้าง
 มากในการเลือกตั้งคราวหน้า โดยเหตุนี้ถ้าพระมหากษัตริย์ทรงแนะนำนโยบายที่จะให้ประโยชน์
 มากกว่านโยบายของตน คณะรัฐมนตรีก็ต้องรับมากระทำ อีกประการหนึ่งพระมหากษัตริย์
 ทรงเป็นประมุขการ ในรัชสมัยหนึ่ง ๆ มีคณะรัฐมนตรีหลายชุด จึงทรงมีความชัดเจน
 (experience) ในราชการแผ่นดินมากกว่าคณะรัฐมนตรี พระมหากษัตริย์อาจทรงรับสั่งว่า ในสมัย
 ที่นายโน้นนายนี้เป็นนายกรัฐมนตรีอยู่นั้น ได้เคยมีกรณีอย่างนี้ และได้เคยดำเนินนโยบายอย่าง
 นั้น ๆ คุ้มภัยผลดีหรือผลร้ายไปแล้วอย่างนี้หรือไม่ คณะรัฐมนตรีซึ่งได้ คิดถึงนโยบายนั้น ๆ
 หรือไม่ และในกรณีนั้นนโยบายนั้นเคยได้นำผลดีมาให้ พระมหากษัตริย์อาจทรงแนะนำให้
 ไปพิจารณาว่าผลดีที่จะพึงเกิดจากนโยบายของคณะรัฐมนตรีกับผลดีที่จะเกิดจากนโยบายของคณะ
 รัฐมนตรีชุดก่อนอย่างไหนจะมากกว่ากัน ถ้าเป็นนโยบายอย่างเดียวกันนโยบายเดิมซึ่งเคยนำผล
 ร้ายมาให้ พระมหากษัตริย์อาจทรงตักเตือนให้หาทางระวังผลร้ายนั้นเสียก่อนหน้าที่จะดำเนิน
 ตามนโยบายนั้น นอกจากนี้พระมหากษัตริย์ ที่ฉลาดย่อมรู้จักวิธีจะทำการติดต่อกับคณะรัฐมนตรี
 และอาจทรงใช้ อิทธิพลให้คณะรัฐมนตรีมีความเห็นคล้อยตาม ไปโดยไม่รู้ตัวก็ได้ พระมหา
 กษัตริย์บางพระองค์อาจมีพระทัยเข้มแข็งและอาจทำให้คณะรัฐมนตรี ปฏิบัติตามพระราชประสงค์
 ได้มาก บางพระองค์ ก็อ่อนแอปล่อยให้คณะรัฐมนตรีวางคำแนะนำแต่ฝ่ายเดียว

ค. บุคคลลักษณะของคณะรัฐมนตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งนายกรัฐมนตรี อุปนิสัย
 และความเฉลียวฉลาดของบุคคลซึ่งประกอบเป็นคณะรัฐมนตรีก็เป็นอีกเหตุหนึ่งที่จะทำให้อำนาจ
 ในทางสังคมของพระมหากษัตริย์มีมากขึ้นหรือลดลง ถ้านายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีมีอุปนิสัย
 เข้มแข็ง การปฏิบัติตามพระราชประสงค์ ก็เรียบร้อย แต่ถ้านายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีอ่อนแอ
 หรือรู้สึกว่าด้อยกว่าพระมหากษัตริย์ ในแง่ความคิด ความเจนจัดงาน และในทางความรู้ความ
 สามารถ พระมหากษัตริย์ก็สามารถใช้อิทธิพลแนะนำชักจูงคณะรัฐมนตรีให้ปฏิบัติตามพระราช
 ประสงค์ ได้มากขึ้น

ตามที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่า อำนาจในทางสังคมของพระมหากษัตริย์อาจยิ่ง
 หย่อนกว่าถนัดตามองค์พระมหากษัตริย์และตามกาลสมัย สำหรับประเทศไทยในเวลาต่อไปนั้น
 พระมหากษัตริย์จะต้องพร้อมที่จะยอมรับนับถือพรพการเมืองฝ่ายซ้าย พระมหากษัตริย์จะต้อง
 ไม่ห่างเหินกับราษฎรชั้นต่ำ และทรงวางพระองค์เป็นกลางอย่างเคร่งครัด โดยวิธีนี้การโจมตี
 สถาบันของการมีพระมหากษัตริย์ตั้งที่เป็นอยู่ในคำราบางเล่มของประเทศอังกฤษก็ไม่มีทางเกิดขึ้น
 ได้

๔. ที่ว่าโดยปกติพระมหากษัตริย์ต้องทรงปฏิบัติตามคำแนะนำของคณะรัฐมนตรีนั้น
 มีข้อยกเว้นอยู่ข้อหนึ่ง กล่าวคือในกรณีที่คณะรัฐมนตรีลาออกหรือต้องออกจากตำแหน่ง พระ-
 มหากษัตริย์ ไม่จำเป็นต้องรับฟังคำแนะนำเกี่ยวกับการตั้งคณะรัฐมนตรีโดยทั้งนี้เพราะในกรณีเช่นนี้
 แม้คณะรัฐมนตรีชุดนั้นจะรักษาการ ไปจนกว่าคณะรัฐมนตรีชุดใหม่จะเข้ารับหน้าที่ก็ดี แต่พระ-
 มหากษัตริย์ ก็ไม่ควรรับฟังคำแนะนำของรัฐมนตรีที่จะออกจากตำแหน่งอยู่แล้ว เพราะเห็นได้ว่า
 เป็นไปมิได้ด้วยความซัดแจ้ง โดยจะให้คณะรัฐมนตรีที่ออกไปแล้วแนะนำว่าตำแหน่งนายกรัฐมนตรี
 คนใหม่ควรจะได้แก่ผู้ใดอย่างไรได้ ฉะนั้นในระหว่างที่คณะรัฐมนตรีลาออกหรือต้องออกจาก
 ตำแหน่งโดยยังไม่ได้มีการจัดตั้งคณะรัฐมนตรีใหม่เป็นเวลาทีพระมหากษัตริย์ทรงมีอำนาจมาก
 พระมหากษัตริย์มีฐานะเป็น “ผู้ประสาน” ในระหว่างเวลาที่ฝ่ายนิติบัญญัติกับฝ่ายบริหารมี
 ความเห็นสอดคล้องต้องกันอยู่ ก็ไม่จำเป็นที่พระมหากษัตริย์จะทรงมีพระราชอำนาจ แต่ในกรณี
 ที่มีการแตกร้างกันขึ้นพระมหากษัตริย์ย่อมมีพระราชอำนาจที่จะเป็นกลาง ระงับการแตกร้างหรือ
 จัดการให้ เป็นไปตามวิถีทางรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาที่บ้านเมือง ได้รับความ
 สับสนถึงขนาด พระราชอำนาจซึ่งตมื่อน ๆ เกือบจะทรงทำอะไรไม่ได้เลยนั้น ย่อมกลับกลายมา
 เป็นอำนาจอันแท้จริงในอันที่จะปกป้องรักษารัฐธรรมนูญ และอาจทรงทำการเป็นประโยชน์แก่
 รัฐมากกว่าใคร ๆ จะนึกไปถึง

มาตรา ๘ พระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจตุลาการทางศาลที่ได้ตั้งขึ้นตาม

กฎหมาย

(มาตรานี้คือคัมภีร์ของรัฐธรรมนูญฉบับ ๒๕๖๕)

คำอธิบาย

- ๑. การที่มีมาตรานี้เพื่อแสดงว่ารัฐธรรมนูญแบ่งแยกอำนาจออกเป็นสามอำนาจ และเป็นการรับรองอำนาจตุลาการ
- ๒. ถ้าพิจารณาในแง่ความเป็นจริง พระมหากษัตริย์ ไม่ได้ทรงใช้อำนาจตุลาการอย่างหนึ่งอย่างใดเลย จริงอยู่ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๐๕ พระมหากษัตริย์เป็นผู้แต่งตั้งผู้พิพากษา แต่ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๐๕ จะทรงแต่งตั้งได้ ก็ต่อเมื่อได้รับความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีตุลาการเท่านั้น ส่วนพระราชอำนาจในการพระราชทานอภัยโทษก็เป็นเรื่องของฝ่ายบริหาร และเมื่อมาตรา ๑๐๓ ซึ่งบัญญัติว่าผู้พิพากษาย่อมมีอิสระพิจารณาพิพากษา อรรถคดีให้เป็นไปตามกฎหมาย จะเห็นว่ามาตรานี้ไม่มีความหมายอะไรเลย และการที่ศาลจะพิจารณาในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ก็มีมาตรา ๘๘ บัญญัติไว้ชัดเจนอยู่แล้ว ซึ่งเป็นกรณีรัฐธรรมนูญบัญญัติเขาเองให้กระทำในพระปรมาภิไธย โดยพระมหากษัตริย์มิได้ทรงใช้อำนาจตุลาการแต่ประการใด รัฐธรรมนูญที่เก่ากว่ารัฐธรรมนูญของเรา ก็ได้บัญญัติไว้โดยตรงไปตรงมาว่าอำนาจศาลเป็นผู้ใช้ เช่นรัฐธรรมนูญเบลเยียมมาตรา ๖๘ ซึ่งบัญญัติให้อำนาจตุลาการนั้นศาลเป็นผู้ใช้อำนาจตุลาการไว้อย่างชัดเจน เป็นแต่การปฏิบัติให้เป็นไปตามคำสั่งและคำพิพากษาจะต้องกระทำในพระปรมาภิไธยของพระมหากษัตริย์เท่านั้น ผู้เขียนว่ารัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุด ถ้าจะบัญญัติอย่างตรงไปตรงมาดังที่บัญญัติไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญต่างประเทศจะดีกว่า (ให้ดูคำอธิบายมาตรา ๘๘ ถึงมาตรา ๑๐๕)

บริษัทอุตสาหกรรมไม้ทหารผ่านศึก จำกัด

ตึกเลขที่ ๑ ๔๗๖-๑ ๔๘๐ ถนนกรุงเกษม พระนคร

โทร. ๒๑ ๔๓๔, ๒๓ ๔๐๒ โทรเลขย่อ "ผ่านศึก" กรุงเทพฯ ฯ

ทำการป่าไม้, ค้าไม้แปรรูป, ถ่าน
รับตั้งสินค้า, และตั้งสินค้าออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ
ทำการค้าสินค้าพื้นเมือง.

โรงค้าไม้แปรรูป ตั้งอยู่ถนนลูกหลวง เชียงสะพานจตุรภักตร์ (สะพานขาว)
จังหวัดพระนคร โทร. ๔๙๓๒๖
จำหน่ายไม้เต็งรัง, ไม้ยางแปรรูป, ทั้งขายส่งและขายปลีก
ราคาเขาว์

เฉพาะข้าราชการประจำการและทหารผ่านศึกลดราคาให้เป็นพิเศษอีก.

โรงค้าถ่าน ตั้งอยู่ ถนน กรุงเกษม หน้าวัดมกุฏกษัตริยาราม
จังหวัดพระนคร โทร. ๒๓ ๕๗๓
จำหน่ายถ่าน ไม้ เบนจพวรรณ ราคา เขาว์ ตาม ที่ องค์การ
สงเคราะห์ทหารผ่านศึกกำหนด เพื่อช่วยเหลือการครองชีพ
ของประชาชน ทั้งขายส่ง และขายปลีกโดยจัดส่งถึงที่อยู่
ของผู้ซื้อ.

บริการสะดวก รวดเร็วและซื่อตรง.

LI RT

หน้าที่ของคนในระบบประชาธิปไตย

ของ

นายเกษม บุญศรี

๑

ในบทต้นข้าพเจ้าได้พูดถึงหน้าที่ของคนในระบบประชาธิปไตย โดยกล่าวถึง ความรวมไว้แล้ว ในบทนี้จะได้อีกกล่าวถึงหน้าที่อย่างหนึ่ง ซึ่งบุคคลผู้สังกัดอยู่ในระบบนี้ และเป็นผู้ได้มาซึ่งสิทธิอันชอบตามรัฐธรรมนูญแล้ว หน้าที่อันเกิดขึ้นตามสิทธิในระบบก็ตามมาด้วยดุจเงาตามตน ฉะนั้น ตามปกติเรามักคิดถึงกันแต่สิทธิเท่านั้น ส่วนหน้าที่นั้นเรากลับคิดถึงกันน้อย จะเห็นได้ทั่วไป เช่น ลูกจ้างมักจะคิดแต่จะเอาค่าจ้างให้มาก ส่วนงานอันเป็นหน้าที่มักจะไม่นึกจะเอาใจใส่สัก ด้วยเหตุนี้ เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้งานจ้างรายวันต้องเสียค่าแรงงานแพงแต่แล้วเร็วหน่อย ทำให้งานเหมืองต้องเสียค่าแรงงานถูกแต่แล้วช้า ต้องไต่ทางเสียทางเสมอ แต่เมื่อสรุปแล้วเสียทั้งสองทาง คือทั้งการงานและผู้ประกอบ หรือทั้งเจ้าของงานและผู้รับจ้าง แต่ถ้าเราหันมามองถึงหน้าที่กันให้มากแล้ว ช่วยกันประกอบธุระตามหน้าที่แล้ว ประโยชน์ก็จะเกิดทั้งส่วนตนและส่วนรวม อันว่าหน้าที่ที่จะกล่าวถึงในบทนี้ จะว่าด้วยหน้าที่ของคนในระบบประชาธิปไตย คนทุกคนในระบบนี้ ไม่ว่าหญิงว่าชาย ไม่ว่าเด็กผู้ใหญ่ ไม่ว่าหนุ่มสาวเฒ่าแก่ ทุกคนมีหน้าที่ต้องศึกษาอบรมทั้งสิ้น

การศึกษาอบรม

คำว่า ศึกษา เป็นคำไทยที่แปลมาจากภาษาสันสกฤต ในภาษาเดิมแปลว่า ความยึดมั่นในความรู้อย่างไม่มีคำแปลในภาษาของเราที่น้อยคำและมากความเหมาะในภาษาของเราจึงต้องยืมรูปเขามาใช้ ถึงเขาความหมายในคำว่า การเรียนให้มีความรู้และการอบรมจนใช้ความรู้นั้นได้ เรียกสั้นๆว่า ศึกษาอบรม

คนทุกคนต้องศึกษาอบรม โดยถือว่าเป็นหน้าที่ของตนเอง ไม่ต้องรอให้ใครมาบังคับ เว้นแต่เด็กที่ยังไม่เคียงสาเท่านั้นที่จำต้องบังคับ ดังเช่นเรามีพระราชบัญญัติประถมศึกษา อยู่ ณ บัดนี้ พื้นนั้นแล้วก็เป็นหน้าที่ของแต่ละคนจะต้องชวนชวนศึกษาอบรมตนเอง จะมีหรือให้ใครมาบังคับขับไล่ เคี่ยวเข็ญเป็นคำรำไป ตามวิสัยเชิงเช่นผู้เป็นนายถึงนั้นไม่ได้ แต่การสนับสนุนให้ประชาชนพลเมืองได้ศึกษาโดยทางที่สมควรนั้น เป็นหน้าที่ของรัฐบาล รัฐบาลต้องตั้งองค์การสำหรับพิจารณาให้ความสนับสนุน หรือควบคุมให้เป็นไปตามความประสงค์ของประชาชนในระบอบประชาธิปไตย คนทุกคนต้องศึกษาเล่าเรียนให้เหมาะแก่อัธภาพ คำว่า อัธภาพในที่นี้ได้แก่ ๑. กำลังปัญญาหรือมันสมอง ๒. กำลังกาย ๓. กำลังทรัพย์ เพราะการศึกษาจะสำเร็จได้ต้องอาศัยกำลังทั้ง ๓ นี้ เมื่อเป็นเช่นนั้นผู้ศึกษาจำต้องศึกษาให้เหมาะแก่กำลังทั้ง ๓ นี้ จึงเรียกว่าเหมาะแก่อัธภาพ. ถ้าศึกษาไม่เหมาะแก่กำลังทั้งสามนี้หรือไม่เหมาะแก่อัธภาพแล้ว ย่อมเสียเวลาเปล่าและกลั้วทำคนให้เสียคนหรือทำสมองให้เสียไปด้วย เช่นกลายเป็นคนหยิ่งหยั่ง ทำอะไรจับจด เกียจคร้าน การงานไม่ยอมทำ เอาแต่ได้เข้าว่า ก่อการร้ายต่าง ๆ ทำความลำบากแก่สังคมหรือชุมชน ทำลายสังคมทั้งโดยตรงและโดยอ้อม แม้มิงานทำ ก็ทำลายงาน ยังมีอำนาจก็ใช้อำนาจในทางที่เป็นความเดือดร้อนแก่ประชุมนั้นเป็นโทษที่คอยทั้งหลายศึกษาไม่เหมาะแก่อัธภาพ เพราะคนที่เล่าเรียนไม่เหมาะแก่อัธภาพนั้น จะหาวิชาความรู้อะไรที่เป็นแก่นสารมิได้ ได้แต่เป็นคนแสดงความคิดเห็นอวดวิเศษไปตามเรื่อง มองแต่ในทางไม่ดีของคนอื่น เห็นของคนอื่นผิดหมด ตนเองเท่านั้นถูก เลื่องงานได้งานทำลายงาน ในที่สุดทำลายตนเอง เมื่อเป็นเช่นนั้น คนทุกคนจึงต้องเล่าเรียนให้เหมาะแก่อัธภาพ

การศึกษานั้น ขณะนี้รัฐบาลได้วางแผนการศึกษาไว้ เป็นการศึกษาชาติตามนโยบาย ที่ได้รับความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎร คือตั้งฐานการศึกษาไว้ตามความต้องการของประชาชนนั่นเอง ดังนี้

๑. ประถมศึกษา
๒. มัธยมศึกษา
๓. อุดมศึกษา หรือ
๑. ตามัญศึกษา

๒. วิสามัญศึกษา

๓. อาชีวศึกษา

โดยนัยนี้ คนทุกคนต้องเรียนทั้งสามัญศึกษาและอาชีวศึกษา จึงจะชื่อว่าเรียนเหมาะ
 แก่สภาพ แต่ควรจะเป็นสามัญและอาชีวะชั้นใดนั้น ต้องพิจารณากำลังปัญญาหรือมันสมอง
 ต้องพิจารณาดังกำลังกาย ต้องพิจารณาดังกำลังทรัพย์ กำลังทรัพย์นั้นยังให้คนอื่นช่วยได้ แต่
 กำลังปัญญาและกำลังร่างกายนั้นคนอื่นช่วยไม่ได้ เพราะตนเองต้องช่วยตนเอง กำลังปัญญา
 หรือกำลังมันสมองนั้น หมายถึงสติปัญญาที่ติดมาเดิมพร้อมกับเกิด ที่เรียกกันว่าติดมาแต่ในท้อง
 มีปัญญาติดมาแต่กำเนิด ทั้งนี้เพราะอาศัยบุญกุศลที่ได้ทำไว้แต่ปางก่อน จึงมาถือกำเนิดใน
 ขณะจิตของพ่อแม่ที่มีจิตประกอบด้วยปัญญา ทั้งมีความซื่อซื่อ ทั้งประกอบด้วยเหตุผล และ
 ขณะถือกำเนิดนั้นดินฟ้าอากาศก็พอดีไม่หนาวนักไม่ร้อนนัก และพ่อแม่ก็มีร่างกายปราศจากโรคภัย
 ไข้เจ็บ คนที่เกิดในวาระนี้เป็นคนเกิดมาดีหรือเกิดดีมีมันสมองฉลาด คืออะไรก็มักปลอดโปร่ง
 อันสติปัญญาที่มีมาแต่กำเนิดนี้เป็นของที่แข่งกันไม่ได้ ใครเกิดมาอย่างไรก็มาอย่างนั้น เรียก
 ตามภาษาพระว่าวิบากขันธ์ ถ้าพิจารณาแล้วมีปัญญาไม่ถึงเช่นที่กล่าวนี้ก็มี ที่เราเรียกกันว่า ใง
 หรือฉลาด ปัญญาเดิมแก่ ไม่ได้ ที่ทำให้เกิดใหม่ได้ นั่นคือปัญญาใหม่ หรือความรู้ใหม่ ที่
 เพราะให้เกิดได้ด้วยการเรียนบ้าง การฝึกหัดบ้าง การคิดบ้าง นี้ทำได้เหมือนกัน ถ้าปรารถนาจะทำ
 ตั้งที่ว่า ความรู้อาจเรียนหัดกันหมด นั้นแล กำลังกายหมายถึงร่างกายที่สุขภาพอนามัยดี ไม่
 วิกฤตการบกรบองมาแต่กำเนิด หรือไม่ทำให้วิกฤตการใหม่ ระมัดระวังไม่เพาะโรคให้เกิดขึ้น
 ร่างกาย แบ่งอธิบายได้เหมาะแก่ที่เรียกว่าเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายพอควร ภูมิจนเป็นเวลา ถ้าเป็น
 เวลา นอนเป็นเวลา ทำงานเป็นเวลา อาศัยร่างกายสมบูรณ์ ไม่มีโรคอันติดมาแต่กำเนิดและ
 รักษาตัวดี นี้ก็เป็นกำลังกายดี ทนทรัพย์ที่จะได้เป็นกำลังในขณะที่ต้องเล่าเรียนนั้น ตั้งต้น
 จนกว่าจะสำเร็จนั้นก็ต้องมีพอสมควร แต่ข้อนี้คนอื่นช่วยได้ คือได้รับอุปการะจากพ่อแม่หรือ
 ญาติพี่น้อง หรือผู้ใจบุญทั้งหลาย หรือรัฐบาล การที่จะเล่าเรียนได้ ดังที่กล่าวนั้น ต้องพิจารณา
 ถึงกำลังทั้งสามนี้ด้วย ทั้งนี้ก็เป็นภาระของพ่อแม่และครูบาอาจารย์เป็นสำคัญที่สุด ถ้ามี
 รัฐบาล ได้จัดให้ มีครูผู้ชำนาญทางการแนะนำในการศึกษานี้ประจำทุกโรงเรียนได้ ก็ยิ่งดี ถ้ายัง
 ไม่มีเหมือนขณะนี้ ก็ตกเป็นภาระของพ่อแม่หรือญาติผู้ใหญ่ หรือครูบาอาจารย์ที่สอนประจำอยู่
 ก็สามารถจะรู้ได้และพอจะช่วยกันแนะนำได้ เพราะพ่อแม่ก็นึกจะตามใจลูกเสมอ เหลือแต่

คนเหล่านี้จะเป็นผู้ช่วยซึ่งช่องทางในเรื่องนี้ได้น้ำใจพอสมควร แต่ควรต้องพิจารณาให้ละเอียด
หน่อย มิใช่คิดว่าหรือคาดคะเนว่าจะเป็นอย่างอย่างนั้นแล้วบอกไป ก็อาจผิดได้มาก และถ้า
ประณามผิดก็เป็นอันกรายแก่ชีวิตคนเหมือนกัน การพิจารณานั้นต้องพิจารณาดังนี้

๑. สมองหรือสติปัญญาดีหรือไม่ ควรจะเล่าเรียนไปถึงขั้นอุดมหรือไม่ ข้อนี้ถ้า
ครูเฝ้าว่างอุเบกขาญาณคือตรงไปตรงมาก็รู้ได้ง่าย เพราะนกยูงมีแนวทางมันโค โทกฉลาดก็มี
แนวของมัน ถ้าสมองทึบก็ควรให้เรียนจบชั้นประถมแล้วก็ส่งเข้าเรียนอาชีวระดับต้นทีเดียว เพื่อ
ฝึกหัดขั้นจะได้มีทางทำมาหาเลี้ยงชีพได้ ถ้าขั้นปล่อยให้เรียนมัธยมขึ้นไป เเลเรียนก็เต็มเมือง
นรียาก ทำงานเองไม่ได้ ทำได้แต่ลูกจ้างราชการ เป็นเสียนเอะกะโอ้อ้อทำงานให้ อ้าเสียเวลา
บ้านเมืองมาลมาย แก่ ไชยากเต็มทนแล้ว ถ้าเห็นว่าสมควรเรียนมัธยมต้นก็ให้เรียนมัธยมต้น
เสร็จแล้วก็ส่งให้เรียนอาชีวระดับกลางทีเดียว ถ้าเห็นว่าสมควรเรียนมัธยมปลายก็ให้เรียนต่อไป
จนแล้วส่งเข้าเรียนอาชีวระดับสูงทีเดียว ถ้าเห็นสมควรจะเรียนในชั้นอุดมได้ก็ให้เรียนเตรียม
การเองดู ถ้าเห็นว่าจะไปไม่ไหวก็ควรให้เรียนอาชีวระดับสูงเมื่อจบเตรียมก็ยังมีได้ ถ้าสมควร
ก็ให้เรียนในมหาวิทยาลัยต่อไป เรื่องสมอง

๒. ถ้าร่างกาย เพียงพอที่จะเรียนไปจนถึงที่สุดของขั้นนั้น ๆ ได้หรือไม่ ถ้าไปได้
ก็ควรให้ไป ถ้าเห็นว่าไปไม่ไหวก็อย่าปล่อยให้ ควรให้หยุดในขั้นนั้น ๆ ตามควร ขึ้นปล่อย
ความใจ เดียวเรียนเสร็จกายพบดี และความรู้ที่เป็นหลักสำคัญ เกียวกันก็เหมือนจะมากพออยู่
ซึ่งน่าจะคิดว่าเกินสมองของเร็ดไทยอยู่บ้าง เรียนน่าเรียนได้ แต่เรียนเสร็จแล้วสมองมันถาย
เป็นคนไม่รู้จักใช้ความคิดของตัวเอง ถอดแบบได้ราคาตำรา เช่นนี้ทำงานก็ไม่สำเร็จ ได้แต่
ถอดแบบฟอร์มเท่านั้น ถว่าจะลอกกันก็ได้ถึงหลายวัน นี่เห็นจะเพราะเกินกำลังสมอง จะจริง
เท็จเพียงไร ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่นักการศึกษาเลยด้วย ขอยกให้เป็นหน้าที่ของผู้เชี่ยวชาญทางการ
ศึกษา แต่ขอรับรองให้เป็นเมืองไทย ไม่ใช่ไปถาบุรูปเอาของฝรั่งมาทั้งแผ่น ถ้าร่างกายนี้เป็น
สำคัญนัก เพราะกายเป็นที่อาศัยของจิตใจ ถ้าร่างกายทุพพลภาพ จิตใจก็ตั้งทุพพลภาพด้วย
เสมอ เว้นแต่ใจที่ขมรมดีแล้ว จึงยกขอพิจารณาได้เป็นส่วน ๆ การเล่นกีฬาของเด็ก ข้าพเจ้าคิด
ว่าควรจะได้ควบคุมทกระยะ ไม่ใช่ปล่อยให้ตามยถากรรมหรือปล่อยตามสบายใจ ถ้าปล่อยเช่นนั้น
กลายเป็นแข่งขันเพื่อชนะ หนักเข้ากลายเป็นฟุตบอลล์แพ็คินไม่แพ้ นั่นเพราะไม่ฝึกหัดให้เล่น
กีฬาจริง ๆ และดูเหมือนเป็นทั่วไป ถ้ากระทรวงศึกษาแก้ ได้ ก็น่าจะได้บุญไม่ใช่น้อยเหมือนกัน

๓. คนที่ต้องใช้ประจำในระหว่างเล่าเรียนนั้น ผู้ปกครองเด็กหรือพ่อแม่เด็กต้องคิดให้มาก ถ้าไปหมดกลางคันจนถึงต้องเลิกเรียนไปก็มี เช่นนี้เป็นการตัดตอนชีวิตของคนและเสียเงินทองไปเปล่าๆ เมื่อเป็นเช่นนั้น เราประมาณว่า พ่อจะส่งได้เพียง ไรก็ควรให้เด็กได้เรียนตามกำลังทุนนั้น เช่นนี้ก็สำเร็จประโยชน์ตามปรารถนา

การเล่าเรียนต้องเหมาะแก่กำลังทั้งสามนี้ เรียกว่าเรียนเหมาะแก่อัศภาพ เมื่อเรียนต้องให้ถึงที่สุดของวิชา อย่าให้เป็นครึ่ง ๆ กลาง ๆ ได้ เพราะการเรียนครึ่ง ๆ กลาง ๆ นั้น หรืออย่างที่เราเรียกว่า ปลาย ๆ ปลา ๆ นั้น เป็นอันตรายแท้ เพราะไม่เหมาะแก่อัศภาพ วิชาแต่ละอย่างย่อมมีลุดตามชั้นดังนี้

๑. ประถมศึกษา อาชีวะชั้นต้น
๒. มัธยมต้น อาชีวะชั้นกลาง
๓. มัธยมปลาย อาชีวะชั้นสูง
๔. เตรียมเพื่ออุดมศึกษาต่อไป

จะเรียนในชั้นไหนต้องให้จบในชั้นนั้น จะเรียนแต่อย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ จะเรียนแต่สามัญไม่เรียนอาชีวะ ไม่ได้ แม้ถึงจะเรียนจนถึงเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ จบแล้วก็ตาม ถ้าไม่เรียนอาชีวะแล้ว ก็คงกรอกแบบฟอร์มไม่เป็นอยู่นั่นเอง แต่เดี๋ยวนี้ได้ทราบว่ากระทรวงศึกษากำลังจัดให้มีหลักสูตรวิชาชั้น ชั้นต้นนี้ เพราะหนเข้าหาหลักความจริง ความวิธที่คนโบราณได้จัดทำกันมาความวิธต่าง ๆ แต่ก่อนนี้ แต่จะแก้ครุสำเร็จหรือไม่ก็ไม่ทราบ ถ้าแก้ครุสำเร็จเป็นต้นนี้ การเรียนนั้นมีหลักสำคัญอยู่ที่ต้องเรียนให้รู้ดี อย่าให้รู้มาก การเรียนให้รู้ดีนั้นคือต้องใช้ความรู้นั้นให้เป็นประโยชน์ได้

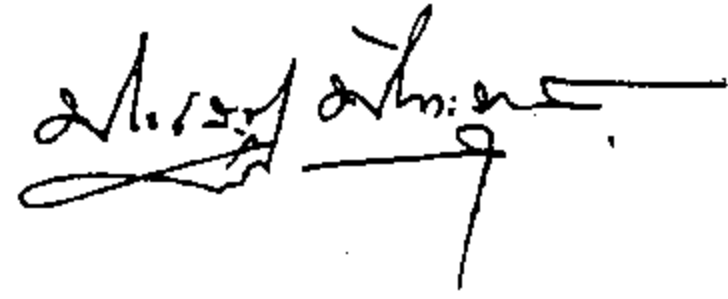
การที่จะเรียนได้ดังนั้น ต้องศึกษาวิชาความรู้ตามหลักที่ได้มีอยู่ให้เต็มตามรูป คือให้ถึงที่สุดของวิชาในชั้นนั้น ๆ ให้มีความรู้ในวิชานั้น ๆ และนักหัดให้ใช้ความรู้นั้นได้ตามที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมา แต่ต้องศึกษาวิชาทางจิตใจ คือวิชาบำรุงใจให้มีกำลังเข้มแข็งขณะที่ใช้ความรู้นั้นและใช้ความรู้นั้นให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองและประชุมชนทุกหมู่เหล่า ถ้ามีแต่ความรู้ความประพฤติเสีย ก็เป็นคนที่ใช้ไม่ได้ มีแต่ความประพฤติดีแต่ขาดวิชาความรู้ ก็ใช้ไม่ได้เหมือนกัน แต่ยังมีกษณ้อยกว่า มีความรู้แต่ความประพฤติเสีย เพราะคนเช่นนั้นย่อม

ใช้ความรู้ที่มีอยู่นั้นทำลายตนเองและหมู่คณะของคนได้ง่ายนัก การเรียนแต่วิชาบำรุงกาย ไม่เรียนวิชาบำรุงใจ หรือรู้เพียงนึกหน่อยสำคัญว่ารู้ดี เช่นนี้เรียกว่าเรียนไม่เหมาะแก่อัธภาพ คนที่เรียนไม่เหมาะแก่อัธภาพเช่นนี้เป็นอันตรายนัก มีความรู้ใช้ความรู้ทำลายตัว มีอำนาจใช้อำนาจทำลายตัวเอง หมู่คณะของคน ตลอดถึงประชุมชนให้เดือดร้อน เมื่อเป็นเช่นนี้ ทุกคนต้องเรียนให้เหมาะแก่อัธภาพ คือต้องเรียนวิชาบำรุงกาย คือสามัญศึกษาและอาชีวศึกษาตามกำลังสติปัญญา ต้องเรียนวิชาบำรุงจิตใจ คือศีลธรรมของศาสนาที่ตนนับถือ ประพฤติตนตามหลักธรรมนั้น ตั้งตนไว้ในทางที่ชอบ ใช้วิชาของตนให้เหมาะแก่ภาวะของคน

ผู้ที่ได้เล่าเรียนให้เหมาะแก่อัธภาพแล้ว จะเป็นคนขยันหมั่นเพียร ทำการงานเป็นกอบเป็นกำเป็นลำเป็นสัน ไม่ต้องให้ใครมาคอยบังคับขู่เข็ญ ทำงานตามเวลา รู้รักษาประโยชน์ตนประโยชน์ท่าน รู้หน้าที่ของตน รู้สิทธิของตน รู้ผิดชอบชั่วดี เป็นผู้น้อยมือปจายนะในผู้ใหญ่ เป็นเพื่อนรู้แสดงมิตร ชีวธรรม เป็นผู้ใหญ่วิเศษเมตตาสงเคราะห์ผู้น้อยตามฐานะ เห็นคนเป็นคน ไม่ดูถูกดูหมิ่นคน เห็นอกเห็นใจเขา รู้จักเอาใจเขา มาใส่ใจเขา รู้จักรับผิดชอบ รู้ควรไม่ควร ตั้งตนได้เหมาะแก่ภาวะ นี้เป็นผลของการที่ได้ศึกษาให้เหมาะแก่อัธภาพ แล ฯ

ลำดับความเรียง ของ คณะรัฐมนตรี

(ต่อจากเล่มก่อน)

คณะรัฐมนตรี

คณะที่ ๘

นายพันเอก พระยาพลพลพยุหเสนา เป็นนายกรัฐมนตรี

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ประกาศตั้งนายกรัฐมนตรีลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๔๘๐ โดยคณะผู้สำเร็จราชการ
แทนพระองค์ ประกอบด้วย พระองค์เจ้าอาทิตย์ทิพอาภา เจ้าพระยามหราช พลเอก เจ้าพระยา
พิชเยนทรโยธิน ลงนามในประกาศ พระยามานวราชเสวี ประธานสภาผู้แทนราษฎร
เป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

คณะรัฐมนตรีคณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายพันเอก หลวงพิบูลสงคราม
กระทรวงกลาโหม	เป็นรัฐมนตรีว่าการ
๒. พระยาไชยยศสมบัติ
กระทรวงการคลัง	เป็นรัฐมนตรีว่าการ
๓. หลวงประดิษฐมนูธรรม
กระทรวงการต่างประเทศ	เป็นรัฐมนตรีว่าการ
๔. นายพันเอก พระยาฤทธิอัคเนย์
กระทรวงเกษตรราธิการ	เป็นรัฐมนตรีว่าการ
๕. นายนาวาโท หลวงศุภชลาศัย
กระทรวงเกษตรราธิการ	เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
๖. นายนาวาเอก หลวงสินธุสงครามชัย
กระทรวงธรรมการ	เป็นรัฐมนตรีว่าการ
๗. นายนาวาตรี หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์
กระทรวงมหาดไทย	เป็นรัฐมนตรีว่าการ
๘. นายพันตำรวจเอก หลวงอดุลเดชจรัส
กระทรวงมหาดไทย	เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
๙. เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเชศ
กระทรวงยุติธรรม	เป็นรัฐมนตรีว่าการ
๑๐. นายพันเอก พระบริรักษ์นิตย์ทชกิจ
กระทรวงเศรษฐการ	เป็นรัฐมนตรีว่าการ

๑๑. นายพันเอก หลวงชำนาญยุทธศิลป์	เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงเศรษฐกิจ	
๑๒. หลวงโกวิทอภัยวงศ์	เป็นรัฐมนตรี
๑๓. หลวงนฤเบศรมานิต	เป็นรัฐมนตรี
๑๔. นายนาวาเอก พระยาวิจิตรนฤมิตร	เป็นรัฐมนตรี
๑๕. หลวงวิจิตรวาทการ	เป็นรัฐมนตรี
๑๖. นายนาวาอากาศเอก พระเวชยันต์รังสฤษดิ์	เป็นรัฐมนตรี
๑๗. พระสารสาสน์ประพันธ์	เป็นรัฐมนตรี
๑๘. นายพันเอก พระยาอภัยสงคราม	เป็นรัฐมนตรี

ประกาศเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๔๘๐

คณะรัฐมนตรีคณะนี้ได้แถลงนโยบายต่อสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม

๒๔๘๐

นโยบายของรัฐบาล

รัฐบาลนี้มีนโยบายที่จะดำเนินการก้าวหน้าต่อไปตามหลัก ๖ ประการ ในการประ-
 ทิษฐานรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม คือหลักเอกราช ๑ หลักความสงบภายใน ๑
 หลักเศรษฐกิจ ๑ หลักสิทธิเสมอภาค ๑ หลักเสรีภาพ ๑ และหลักการศึกษา ๑
 หลักสิทธิเสมอภาคและหลักเสรีภาพนั้น ได้มีผลสำเร็จแล้วตามความในรัฐธรรมนูญ

หลักเอกราช

หลักเอกราชได้วางไว้ ๓ ประการ คือ ทางการเมือง ทางเศรษฐกิจ และทางการศาล
 ในทางการเมือง รัฐบาลจะได้ดำเนินการแก้ไขสัญญาเพื่อปลดปล่อยชั่มมุกต์
 จำกัดเสรีภาพให้เสรีขึ้น ไป และจะมตุงฐานะของสยามให้เป็นที่ยอมรับนับถือในนานาประเทศ
 ทั้งนี้โดยการส่งเสริมทางพระราชไมตรีให้ดีไว้กับนานาประเทศ

ในราชการทหาร รัฐบาลจะได้บำรุงกองทัพบก กองทัพเรือ และกองทัพอากาศ ให้มีความมั่นคงเข้มแข็งเหมาะสมแก่ฐานะที่มีหน้าที่ป้องกันราชอาณาจักร

ในทางเศรษฐกิจ จะได้กล่าวในส่วนที่เกี่ยวกับหลักเศรษฐกิจ ในที่นี้จะได้กล่าว เฉพาะการคลัง ซึ่งรัฐบาลได้อนโยบายงบประมาณดุลยภาพ และคงรักษาค่าแห่งเงินตรา ตามพระราชบัญญัติที่ใช้อยู่ในเวลานี้ ส่วนภาษีอากรที่สำคัญนั้นจะได้เสนอร่างพระราชบัญญัติ ปรับปรุงในปี พ.ศ. ๒๕๔๑

ในทางศาลยุติธรรม รัฐบาลจะได้รักษาฐานะของผู้พิพากษาตามสมควรแก่อิสระ ที่ย่อมมีในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีให้เป็นไปตามกฎหมาย และจะได้ส่งต่อส่งเสริม ให้ศาลได้ดำเนินการพิจารณาพิพากษาและบังคับคดีไปโดยเร็วตามสมควร เพื่อมิให้ราษฎรต้อง เสียเวลาเกินกว่าจำเป็น

หลักความสงบภายใน

๑. การรักษาความสงบภายใน ในเรื่องโจรผู้ร้าย จะจัดการป้องกันและปราบปรามโดยกวัดขี้ ทั้งนี้ ประสงค์จะให้หนักไปในทางป้องกัน โดยจะได้ปรับปรุงหน้าที่การ ปราบปรามให้เหมาะสม แล้วให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ได้มีโอกาสในการทำนุบำรุงท้องถิ่นให้ เจริญ อบรมสั่งสอนพลเมืองให้มีศีลธรรมอันดี อำนวยความสะดวกและความปลอดภัยตลอด จนส่งเสริมสวัสดิภาพและการอาชีพของราษฎรให้ ได้ผลแท้จริงยิ่งขึ้น

ส่วนในการปราบปรามนั้น จะได้ปรับปรุงสมรรถภาพของเจ้าหน้าที่ให้เข้มแข็ง ประสานงานระหว่างตำรวจส่วนกลางกับส่วนภูมิภาคให้ร่วมมือกันด้วยดี เพิ่มกำลังปราบปราม ทั้งในปริมาณและคุณภาพให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เช่น ใช้ตำรวจสมัครผ่านโรงเรียนตำรวจซึ่งจะ ได้จัดตั้งขึ้นในภาคต่าง ๆ เข้าประสม

๒. การปกครองลักษณะเทศบาล รัฐบาลนี้จะส่งเสริมและดำเนินการให้ วิธีการ ปกครองลักษณะเทศบาลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดย

ก. ปรับปรุงกฎหมายและระเบียบว่าด้วยการเทศบาลให้เหมาะสมและประสาน กันกับการปกครองส่วนภูมิภาค

ข. ขยายการจัดตั้งเทศบาลนอกไปตามท้องถิ่นต่าง ๆ โดยลำดับ

ค. ช่วยเหลือเทศบาลในการสาธารณสุข โดยจัดให้มีเงินก้อนสำหรับกู้ยืม และมีเจ้าหน้าที่ช่วยดำเนินการ ตลอดจนบำรุงรักษาให้ถาวร

๓. การราชทัณฑ์ จะได้ส่งเสริมกิจการตามที่รัฐบาลชุดก่อนได้แถลงนโยบายและปฏิบัติไปแล้วนั้นให้ เป็นผลบริบูรณ์ยิ่งขึ้น คือการอบรมในทางธรรมจรรยาให้แก่ผู้ต้องขัง การจัดตั้งนิคมผู้กักขังเพื่อกักกันผู้มีความผิดร้าย กับการจัดโรงเรียนผู้กักขังเพื่อฝึกและอบรมเด็กบางจำพวก นอกจากนี้จะได้ดำเนินการต่อไปอีก ดังนี้

ก. แบ่งแยกประเภทของเรือนจำ และจัดตั้งเรือนจำพิเศษขึ้น เพื่อให้การปฏิบัติต่อนักโทษบางประเภทได้เข้าสู่มาตรฐานตามควร

ข. ปรับปรุงสมรรถภาพของเจ้าพนักงานเรือนจำให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น

ค. จัดให้มีการสงเคราะห์ผู้ที่พ้นโทษไปแล้ว เพื่อบริการการประทุษกรรม

อื่นอีก

๔. การสาธารณสุข

ก. การบำบัดโรค จะได้ จัดให้ มีสถานพยาบาลขึ้นตามภูมิภาคและท้องถิ่นต่าง ๆ ที่จำเป็น เพื่อให้ประชาชนได้รับความสะดวกในการบำบัดโรคยิ่งขึ้น ทั้งจะได้ขยายให้มีผู้ช่วยแพทย์ตามตำบลต่าง ๆ ที่อยู่ห่างไกลจากสถานพยาบาล

ข. การสงเคราะห์มารดาและเด็ก จะจัดให้ มีนางสงเคราะห์ประจำตามสุขศาลาในจังหวัดต่าง ๆ เพื่อทำการสงเคราะห์มารดาและเด็ก กับจัดให้มีการอบรมสั่งสอนผู้ประกอบโรคศิลป์ในสาขาการนวดกรรมวิธีตามชนบทต่าง ๆ

ค. การควบคุมโรคที่เป็นปัญหาสำคัญ จะ ได้ขยายงานควบคุมไข้จับสั่น วัณโรค ไข้หวัด ไข้หวัดใหญ่ คุดทะราด วัณโรค และโรคติดต่อซึ่งเกิดแก่สัตว์ เช่น ไข้ปากสาหร่าย ยหิวฉกโรค และโรคบิด

ง. การสาธารณสุขทั่วไป จะจัดการให้ ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการสาธารณสุขในชนบท นอกจากนี้จะช่วยส่งเสริมการสาธารณสุขในเขตเทศบาลให้ ดำเนินไป ด้วยดี

๕. การทาง รัฐบาลจะได้เร่งรัดจัดสร้างทาง ตามโครงการสร้างทางทั่วราชอาณาจักรของรัฐบาลชุดก่อน โดยมีทุนสำรองสร้างทาง

รัฐบาลจะได้สนับสนุนให้มีทางท้องถิ่น เพื่อเชื่อมต่อทั้งภายในจังหวัดหนึ่ง ๆ

นอกจากนี้ จะได้วางระเบียบการสร้างที่ชุมชน เมือง และนคร โดยออกกฎหมายว่าด้วยผังเมือง และจัดให้มีหน้าที่เพื่อช่วยเหลือในการนี้ ก็จะช่วยเหลือให้เทศบาลหรือที่ชุมชนได้ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการก่อสร้างอาคารอีกด้วย

หลักเศรษฐกิจ

ในหลักเศรษฐกิจของชาติ รัฐบาลมีโครงการ ที่จะส่งเสริมอาชีพของพลเมืองให้หนักไปในทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม และอุตสาหกรรม ตามลำดับความสำคัญ เพื่อก่อให้เกิดกำลังทรัพย์ที่จะเป็นทางนำมาซึ่งความสมบูรณ์พูนสุขและความมั่นคงของประเทศชาติ

โครงการใดที่จะจัดทำขึ้นจะอยู่ในกำหนดดังต่อไปนี้

๑. จัดเคารพต่อกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินและเสรีภาพในการประกอบอาชีพของบุคคล ภายใต้บทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดกฎหมาย
๒. จัดเคารพต่อสัญญาทางพระราชไมตรีระหว่างประเทศ
๓. จัดคำนึงถึงความจำเป็นขอประเทศตามภาวะที่เป็นอยู่ และจะถือเอาประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติเป็นใหญ่
๔. กิจการบางอย่างที่เป็นสาธารณูปโภค รัฐบาลอาจเข้าควบคุมตลอดจนร่วมทุนร่วมงานกับบริษัทหรือเอกชนเป็นรูปบริษัทสาธารณะ บางอย่างสมควรจะจัดทำเองก็จะจัดทำ
๕. กิจการที่ไม่เป็นสาธารณูปโภค จะปล่อยให้พลเมืองทำกันเอง นอกจากสิ่งใดเป็นของสำคัญสำหรับชาติ รัฐบาลจะเป็นผู้นำทำหรือสนับสนุนหรือเข้าร่วมมือด้วย เมื่อเห็นว่าควรจะปล่อยให้ ก็จะได้ปล่อยให้บริษัทหรือเอกชนดำเนินการต่อไป

ในการเกษตรนั้น รัฐบาลพึงเล็งถึงการบำรุงส่งเสริมสินค้าการเกษตรที่ได้ทดลองจัดทำแล้ว ให้มีคุณภาพและปริมาณเป็นสินค้าสำคัญขึ้น โดยมุ่งประสงค์จะชักชวนและอบรมพลเมืองให้เห็นคุณค่าของการเพาะปลูกพืชที่เป็นประโยชน์ และเตรียมการที่ระขยายงานเพื่อฟื้นฟูอาชีพของราษฎรให้กว้างขวางต่อไป

กิจการที่จะกระทำ

การเกษตร

๑. จะจัดการสำรวจดินในท้องที่ต่าง ๆ ว่าเหมาะแก่การปลูกพืชชนิดใดบ้าง เมื่อได้ทำการทดลองปลูกพืชที่เห็นว่าเหมาะแก่พื้นที่นั้น ๆ และเห็นลู่ทางที่จะบังเกิดผลสัมประสงค์ ก็จะได้แนะนำชักจูงราษฎรบำรุงพื้นดิน เพื่อให้การเพาะปลูกนั้น ๆ ได้ผลเท่าที่ควรจะได้
๒. จะขยายสถานีทดลองการเกษตรและการเลี้ยงสัตว์ ให้แพร่หลายออกไป
๓. จะจัดทำและบำรุงหนอง บึง ที่ได้สำรวจแล้ว ให้เป็นที่เหมาะและขยายพันธุ์ปลา และจะบำรุงส่งเสริมการประมงทางทะเล เพื่อให้กิจการเป็นสมรรถภาพยิ่งขึ้น
๔. จัดทำงานก่อสร้างการชลประทานที่ค้างอยู่ให้แล้วเสร็จ และจัดวางโครงการชลประทานต่อไปตามกำลังทรัพย์และความจำเป็น และประสานการขนส่งของประเทศ เพื่อสนับสนุนการเพาะปลูก และการค้า ให้ได้รับความสะดวกยิ่งขึ้น
๕. จัดวางระเบียบการจับจองที่ดิน ที่ได้รับการบำรุงจากทางราชการแล้ว ให้เป็นไปเพื่อการเพาะปลูก และเหมาะสมแก่อัตภาพของบุคคล
๖. ส่งเสริมและอบรมคนไทยให้เกิดความรู้ ความชำนาญ และความนิยมในการอุตสาหกรรมเหมืองแร่
๗. ปรับปรุงวิธีการบำรุง และ รักษาป่าไม้ ในทางปริมาณและคุณภาพตามหลักวิธีการป่าไม้
๘. ขยายสหกรณ์ กุ๋ยืม และจัดตั้งสหกรณ์รูปอื่นขึ้น สืบแต่ความจำเป็นก่อนหลัง ตามกำลังทรัพย์และสมรรถภาพขององค์การนั้น ๆ
๙. จัดตั้งเศรษฐกิจสถานกลาง เพื่อเป็นแหล่งจัดหาทุนสำหรับการสหกรณ์

เศรษฐกิจ

๑. ก่อให้เกิดกำลังทรัพย์ กำลังเงินโดยขยายการเพาะปลูกและการกระทำเหมืองแร่ ให้แพร่หลายยิ่งขึ้น
๒. พิจารณาปรับปรุงสินค้าสำคัญ ๆ ของประเทศ

LIART

๓. ส่งเสริมราษฎรให้ นิยมอาชีพการค้า และหาช่องทางให้ราษฎรได้ทำการค้ามากขึ้น
๔. ทหารายได้เข้าสู่ประเทศ
๕. สร้างโรงงานบางอย่างขึ้น เพื่อทำวัตถุดิบภายในให้สำเร็จรูปและเพื่อสนับสนุนวัตถุดิบที่มีอยู่แล้วให้เจริญอยู่หรือให้เกิดเพิ่มขึ้น
๖. แก้ไขการขนส่งทางบกทางน้ำให้ มีความสะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น พิจารณาหาทางออกให้แก่สินค้าหลาย ๆ ทาง ตลอดจนนำสินค้าไปสู่ตลาดต่างประเทศ
๗. ส่งเสริมสมรรถภาพของการรถไฟ
๘. ขยายการสื่อสาร และให้ความสะดวกสำหรับการนี้มากขึ้น
๙. จัดหาตลาดให้แก่สินค้าทั้งภายในและภายนอกประเทศ
๑๐. เพาะปลูกนิลยออมทรัพย์ ให้เกิดแก่ราษฎร

หลักการศึกษาศึกษา

ในการจัดการศึกษานั้น รัฐบาลจะได้ ให้การศึกษาเพื่อยังผลให้เกิดการครองชีพสมควรแก่อัตภาพ และเป็นกำลังแห่งประเทศชาติตามแนวทางดังต่อไปนี้

๑. ตามัญศึกษา จะได้พยายามจัดให้มีการศึกษาภาคบังคับได้ขยายแผ่ออกไปตามความประสงค์ของพระราชบัญญัติประถมศึกษา และเร่งรัดคุณภาพให้ ดีขึ้นด้วยการบำรุงอุปกรณ์ของโรงเรียนและฐานะแห่งครู ในภาคบังคับก็จัดได้จัดให้ มีการศึกษาถึงมัธยมปี่บูรณทั่วทุกจังหวัด รัฐบาลจะได้สนับสนุนโรงเรียนราษฎร ให้ทวีขึ้นทั้งจำนวนและคุณภาพตามแผนการศึกษา
๒. อาชีวศึกษาซึ่งเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง รัฐบาลจะได้จัดให้ มีสถานศึกษาการอาชีพประเภทต่าง ๆ ให้เป็นอีกแผ่นตามความเหมาะสมแก่ท้องถิ่นตามลำดับความจำเป็น โดยหนักไปในทางปฏิบัติ
๓. การศึกษาภาคผนวก รัฐบาลจะได้จัดให้ ผู้ที่ไม่รู้หนังสือได้รับการศึกษานานอ่านออกเขียนได้ และเข้าใจหน้าที่ของพลเมือง

LI RT

๔. จะปรับปรุงอุดมศึกษาให้มีจำนวนและคุณภาพยิ่งขึ้น จะจัดให้มีแผนกวิชาเพิ่มขึ้นตามความจำเป็น

๕. จะจัดให้การพลศึกษาแพร่หลายในโรงเรียนทั่วไป ตลอดจนประชาชนและให้ผลิตแห่งการพลศึกษาได้เป็นประโยชน์ทั้งทางกายและทางใจ

๖. จะรักษาและส่งเสริมศิลปกรรมของไทย เพื่อให้เป็นที่เชิดชูเกียรติและวัฒนธรรมของชาติ จะใช้ศิลปกรรมเป็นอุปกรณ์ในการอบรมประชาชนทั้งในทางความรู้และคุณภาพทางใจ จะใช้ศิลปกรรมให้เป็นอุปกรณ์การเศรษฐกิจแห่งชาติ

๗. ในทางศาสนา จะปรับปรุงพระราชบัญญัติลักษณะปกครองคณะสงฆ์ให้สมแก่กาลสมัย และจะอุปถัมภ์การศาสนาตามความประสงค์แห่งรัฐธรรมนูญ

๘. เพื่อส่งเสริมศีลธรรมของประชาชน รัฐบาลจะปลูกฝังหลักธรรมและแนววัฒนธรรมตั้งแต่เยาว์วัย และจะดำเนินการขจัดเหตุที่ก่อให้เกิดการละเมิดศีลธรรมในยุวชน

๙. จะส่งเสริมให้ ผลิตในสมรรถภาพทั้งฝ่ายวิชาการและฝ่ายธุรกิจ เพื่อให้การศึกษาดังกล่าวแล้วบรรลุถึงจุดหมายโดยเร็ว

ประเทศชาติจะเจริญก้าวหน้าไปตามแผนนโยบายที่แถลงมานี้ได้ ก็ด้วยอาศัยกำลังเงิน กำลังงาน และความสามัคคีร่วมแรงร่วมใจกันระหว่างปวงชนชาวยุทธสยามทั้งมวล นับแต่องค์ประมุข คณะสงฆ์ ข้าราชการ ตลอดจนอาณาประชาราษฎร์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ก็สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ผู้ได้รับมอบหมายให้มาช่วยกันบำรุงชาติให้เจริญรุ่งเรืองในวิถีรัฐธรรมนูญ รัฐบาลจึงขอความช่วยเหลือร่วมมือของสภาผู้แทนราษฎรตามแผนนโยบายที่แถลงมานี้ และขอความไว้วางใจของ สภาผู้แทนราษฎร ตามความในมาตรา ๕๐ ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยามด้วย

คณะรัฐมนตรีได้รับความไว้วางใจจากสภาผู้แทนราษฎรในวันเดียวกัน โดยคะแนน ๙๙ ต่อ ๑๙ ในจำนวนสมาชิกที่มาประชุม ๑๕๗ คน

คณะรัฐมนตรีชุดนี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงตามลำดับคือ

- ๑. คังนายพันตรี หลวงเชวงศักดิ์สงคราม เป็นรัฐมนตรี
 - พระยาสุรสีห์ เป็นรัฐมนตรี
- ประกาศลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๔๘๑

๒. ตั้งนายพันเอก พระยาอภัยสงคราม เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงกลาโหม

ประกาศลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๔๘๑

คณะรัฐมนตรีชุดต้นสุดลง เพราะเหตุที่สภาผู้แทนราษฎรชุดที่ให้ความไว้วางใจ
แก่คณะรัฐมนตรีได้สิ้นสุดลง เมื่อ ๑๑ กันยายน ๒๔๘๑ โดยพระราชกฤษฎีกายุบสภาผู้
แทนราษฎร

คณะรัฐมนตรี

คณะที่ ๘

นายพันเอก หลวงพิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี

ประกาศตั้งนายกรัฐมนตรีลงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๔๘๑ โดยคณะผู้สำเร็จราชการ
แทนพระองค์ ประกอบด้วย พระองค์เจ้าอาทิตย์ทิพอาภา เจ้าพระยามราช ทลเอก เจ้าพระยา

LI RT

พิชเยนทรโยธิน ลงนามในประกาศ พระยามานวราชเสวี ประธานสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้
ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ

คณะรัฐมนตรีคณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายพันเอก หลวงพิบูลสงคราม
กระทรวงกลาโหม	เป็นรัฐมนตรีว่าการ
๒. หลวงประดิษฐมนูธรรม
กระทรวงการคลัง	เป็นรัฐมนตรีว่าการ
๓. เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ
กระทรวงการต่างประเทศ	เป็นรัฐมนตรีว่าการ
๔. นายนาวาอากาศเอก พระเวชยันต์รังสฤษดิ์
กระทรวงเกษตรธิการ	เป็นรัฐมนตรีว่าการ
๕. นายนาวาเอก หลวงสินธุสงครามชัย
กระทรวงธรรมการ	เป็นรัฐมนตรีว่าการ
๖. หลวงโลวิทอกภัยวงศ์
กระทรวงธรรมการ	เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
๗. นายพันเอก หลวงพิบูลสงคราม
กระทรวงมหาดไทย	เป็นรัฐมนตรีว่าการ
๘. นายพันตำรวจเอก หลวงชกุตเตชสวัสดิ์
กระทรวงมหาดไทย	เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
๙. นายนาวาเอก หลวงอำรงนาวาสวัสดิ์
กระทรวงยุติธรรม	เป็นรัฐมนตรีว่าการ
๑๐. นายพันเอก พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ
กระทรวงเศรษฐการ	เป็นรัฐมนตรีว่าการ
๑๑. นายนาวาอากาศเอก หลวงจางสงคราม	เป็นรัฐมนตรี

๑๒. หลวงชำนาญนิติเกษตร	เป็นรัฐมนตรี
๑๓. นายพันตรี หลวงชเวงศักดิ์สงคราม	เป็นรัฐมนตรี
๑๔. นายตรีเอก ชัยนาม	เป็นรัฐมนตรี
๑๕. หลวงเดชสทกรณ	เป็นรัฐมนตรี
๑๖. นายท้าว ถพานุกรม	เป็นรัฐมนตรี
๑๗. หลวงนฤเบศมานิต	เป็นรัฐมนตรี
๑๘. นายนาวาโท หลวงนาวาวิจิตร	เป็นรัฐมนตรี
๑๙. นายพันโท ประยูร ภมรมนตรี	เป็นรัฐมนตรี
๒๐. นายพันเอก หลวงพรหมโยธี	เป็นรัฐมนตรี
๒๑. หลวงวิจิตรวาทการ	เป็นรัฐมนตรี
๒๒. ขุนสมาหารหิระคดี	เป็นรัฐมนตรี
๒๓. นายพันเอก หลวงสถุษฎ์บุทศศิลป์	เป็นรัฐมนตรี
๒๔. นายนาวาโท หลวงสังวรบุทศกิจ	เป็นรัฐมนตรี
๒๕. นายพันเอก หลวงเสรีเรืองฤทธิ์	เป็นรัฐมนตรี

ประกาศเมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๔๘๑

คณะรัฐมนตรีได้แถลงนโยบายต่อสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๔๘๑

นโยบายของรัฐบาล

ท่านประธานและท่านผู้มีเกียรติ

ก่อนที่รัฐบาลนี้จะได้แถลงนโยบายต่อสภาฯ เราจะทำอะไรบ้างในกาลข้างหน้านั้น ข้าพเจ้าขอถือโอกาสรวบรวมความในแถลงการณ์ของนโยบายนั้นสักเล็กน้อยเพื่อให้เป็นที่เข้าใจ คือว่ารัฐบาลนี้มีความมุ่งหมายที่จะเป็นรัฐบาลของราษฎรโดยแท้จริง ต้องการที่จะทำงานทุกสิ่งทุกอย่างให้บังเกิดผลแก่ราษฎร ให้ราษฎรมีฐานะในการครองชีพทุกสิ่งทุกอย่างให้ดีขึ้นเท่าที่ สามารถจะทำได้ นี่เป็นนโยบายส่วนใหญ่ของรัฐบาลนี้ และนอกจากนั้นจะได้วางนโยบายส่วนย่อยแต่ละกระทรวง เพื่อให้งานของเราได้ก้าวหน้าไปสมดังที่ได้ตั้งข้อนโยบายใหญ่ๆ นั้นไว้

LI RT

สำหรับตัวข้าพเจ้าเองขอขอบคุณสภาฯ เสียก่อนว่า ในการที่ได้ให้เกียรติยศเลือกข้าพเจ้าให้เป็นนายกรัฐมนตรีนั้น ข้าพเจ้าขอขอบคุณเสียด้วย แต่ว่าสำหรับในวันนี้เป็นวันที่ข้าพเจ้ายังรู้สึกว่าจะยังไม่สบาย ร่างกายยังไม่ปกติ ยังอยู่ในโรงพยาบาลอยู่ เพราะฉะนั้นในการที่จะแถลงนโยบายซึ่งได้เรียบเรียงมาแล้ว ข้าพเจ้าขอประทานโทษต่อท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ขอให้ ผู้อื่นอ่านแทนข้าพเจ้าด้วย และนโยบายนั้นก็ ได้แจกไปยังท่านทุกท่านแล้ว

ในการบริหารราชการแผ่นดินคณะรัฐมนตรีมีนโยบายดังต่อไปนี้

ก. นโยบายทั่วไป

๑. รัฐบาลนี้จะดำเนินนโยบายทั่วไปตามหลัก ๖ ประการ คือ หลักเอกราช หลักความสงบภายใน หลักเศรษฐกิจ หลักสิทธิเสมอภาค หลักเสรีภาพ และหลักการศึกษา
๒. รัฐบาลนี้จะถือการครองชีพของราษฎรตามควรแก่อัธยาศัยเป็นหลักสำคัญ และโดยนัยนี้จึงจะพยายามให้ประชาชนชาวสยามมีความรู้ความชำนาญและเกิดความนิยมในวิชาอาชีพ เช่น ในการเกษตร เหมือนแร่ พาณิชยกรรม และอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ
๓. ในกิจการที่จัดทำ รัฐบาลนี้จะพยายามให้เป็นผลแก่ราษฎรโดยเร็ว ฉะนั้นวิธีดำเนินการจึงจะได้หนักในทางปฏิบัติ
๔. สิทธิและหน้าที่อันใดที่สยามมีอยู่ รัฐบาลนี้จะพยายามใช้และปฏิบัติ
๕. ในกิจการของรัฐบาล รัฐบาลนี้จะให้ข้าราชการเคร่งครัดในวินัย และเพิ่มพูนสมรรถภาพทั้งฝ่ายวิชาการและธุรการ
๖. ในส่วนที่เกี่ยวกับประชาชน รัฐบาลนี้จะเคารพต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญ แต่ในเวลาเดียวกัน ประชาชนก็ต้องเคารพต่อกฎหมายและปฏิบัติหน้าที่ของตนตามรัฐธรรมนูญด้วย
๗. รัฐบาลนี้จะถือความกลมเกลียว ประสานงาน ในระหว่าง กระทรวงทบวงกรมและส่วนราชการต่าง ๆ เป็นสำคัญ
๘. รัฐบาลนี้จะดำเนินการให้รัฐและราษฎร มีความสมัครสมานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จะปลุกและส่งเสริมภราดรภาพในระหว่างข้าราชการกับราษฎรให้ มีความเอื้อเฟื้อช่วยเหลือซึ่งกันและกันยิ่งขึ้น

ข. นโยบายสำหรับกระทรวง

๑. กระทรวงกลาโหม รัฐบาลจะบำรุงกำลังกองทัพบก กองทัพเรือ และกองทัพอากาศให้ มีความเข้มแข็งพอควรแก่การป้องกันอธิปไตยและสิทธิของประเทศชาติ การบำรุงนี้จะพยายามทำทั้งคุณภาพและปริมาณ

๒. กระทรวงการคลัง

(๑) จะจัดการปรับปรุงภาษีอากรให้ยุติธรรมแก่สังคม ส่วนเงินรัฐชูปการนั้นจะยกเลิก โดยหาเงินรายได้ทางอื่นมาชดเชย

(๒) จะจัดให้มีเครดิตหมุนเวียนเพิ่มขึ้นตามกำลังของประเทศที่จะทำได้

(๓) จะรักษาความมั่นคงแห่งเงินตราตามกฎหมาย

(๔) จะกำหนดมืงบประมาณให้เหมาะสมแก่ฤดูกาล

๓. กระทรวงการต่างประเทศ รัฐบาลนี้จะส่งเสริมสัมพันธไมตรีกับนานาประเทศซึ่งมีอยู่แล้วเป็นอย่างดีนี้ให้สนิทสนมยิ่งขึ้นโดยทั่วกัน

๔. กระทรวงเกษตรราชการ

(๑) จะบำรุงพืชผลพื้นเมืองตลอดถึงสัตว์ ให้มีคุณภาพและปริมาณเป็นสินค้าสำคัญขึ้น โดยวิธีเช่นปราบโรคภัยต่าง ๆ ควบคุมและสงวนพันธุ์สัตว์น้ำ และจัดวางระเบียบท่าบกและตรวจสัตว์ที่ส่งไปขายต่างประเทศให้ดียิ่งขึ้น จัดการบำรุงหนองและบึงให้เป็นที่เพาะและแพร่พันธุ์ปลา แลส่งเสริมการประมงทางทะเลด้วย

(๒) ในการชลประทาน จะทำงานก่อสร้างสิ่งที่ยังค้างอยู่ให้แล้วเสร็จ และจัดวางโครงการชลประทานต่อไป ในภาคใดยังไม่สามารถจัดวางโครงการใหม่ได้ ก็จะจัดวางโครงการน้อยๆตามลำดับความจำเป็น

(๓) จะปรับปรุงวิธีการบำรุงและรักษาป่าไม้ ให้เป็นผลดียิ่งขึ้นทั้งในคุณภาพและปริมาณ

(๔) จะขยายการสหกรณ์ กุ๊ยมและจัดตั้งสหกรณ์รูปอื่น สดแต่ความจำเป็นก่อน

หลัง

๕. กระทรวงธรรมการ

- (๑) **ล้ามนักศึกษา** จะพยายามจัดให้มีการศึกษาภาคบังคับได้ขยายออกไปตามประสงค์ของพระราชบัญญัติประถมศึกษา และเร่งรัดคุณภาพให้ดีขึ้น ด้วยการบำรุงอุปกรณ์ของโรงเรียนและฐานะของครู ในภาคนอกบังคับก็จะจัดให้มีการศึกษาดังมัธยมบริบูรณ์ทั่วทุกจังหวัด จะสนับสนุนโรงเรียนราษฎร์ให้ทั่วถึงจำนวนและคุณภาพ
- (๒) **อาชีวศึกษา** ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง จะจัดให้มีสถานศึกษาอาชีพประเภทต่าง ๆ ให้เป็นขั้นขั้นเหมาะสมแก่ท้องที่ตามลำดับความจำเป็น โดยหนักในทางปฏิบัติ
- (๓) **การศึกษาคณะชนก** จะพยายามจัดให้ผู้ใหญ่ที่ไม่รู้หนังสือได้รับการศึกษาจนอ่านออกเขียนได้ และเข้าใจหน้าที่ของพลเมือง
- (๔) **จะปรับปรุงอุดมศึกษา** ให้มีคุณภาพและปริมาณยิ่งขึ้น จะจัดเพิ่มแผนกวิชาขึ้นตามความจำเป็น
- (๕) **จะจัดให้การพลศึกษาแพร่หลาย** ในโรงเรียนทั่วไป ตลอดจนประชาชน ให้เป็นประโยชน์ทั้งทางกายและทางใจ
- (๖) **จะรักษาและส่งเสริมศิลปกรรมไทย** เพื่อเชิดชูเกียรติและวัฒนธรรมของชาติ จะใช้ศิลปกรรมเป็นอุปกรณ์การอบรมประชาชนทั้งในทางความรู้และคุณภาพทางใจ
- (๗) **ในทางศาสนา** จะปรับปรุงพระราชบัญญัติลักษณะปกครองคณะสงฆ์ให้สมกาลสมัย และจะอุปถัมภ์การศาสนาตามความประสงค์แห่งรัฐธรรมนูญ
- (๘) **เพื่อปลูกฝังหลักธรรมและแนววัฒนธรรมตั้งแต่เยาว์วัย** จะดำเนินการขจัดเหตุที่ก่อให้เกิดการละเมิดศีลธรรมในชุมชน

๖. การมหาดไทย

- (๑) **ความปลอดภัยของประชาชน** ในเรื่องโจรผู้ร้ายและการละเมิดอันเป็นอาญาอื่น ๆ จะจัดการป้องกันและปราบปรามโดยกวดขัน เพื่อการนี้จะให้ ตำรวจเข้ารับหน้าที่การสอบสวนจากเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองโดยลำดับ และปรับปรุงกฎหมายในเรื่องนี้ทั้งจะได้เพิ่มจำนวนและปรับปรุงสมรรถภาพของตำรวจและอัยการให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น

(๒) การราชทัณฑ์ จะปรับปรุงเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ทั้งในทางจำนวนและคุณภาพ ตลอดจนจัดตั้งเรือนจำพิเศษ เพื่อให้การปฏิบัติต่อนักโทษเข้าสู่มาตรฐานอันควรยิ่งขึ้น และ จะขยายการอบรมทางธรรมจรรยา วิชาสามัญและวิชาชีพให้หนักไปในทางใช้แรงงานเพื่อ ประโยชน์แก่การอบรม

จะดำเนินการจัดตั้งทัณฑ์ นิคมสำหรับนักโทษที่ประพฤติดี เพื่อปลูกฝังการอาชีพ อันจะเป็นผลในทางป้องกันกรรมกระทำผิดและการสงเคราะห์ผู้พ้นโทษตามสมควร

(๓) การปกครองส่วนภูมิภาคและท้องถิ่น จะปรับปรุงกฎหมายและระเบียบแบบ แผนการปกครองส่วนภูมิภาคให้รัดกุมยิ่งขึ้น ทั้งจะปรับปรุงคุณภาพของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง เพื่อประโยชน์ในการบำรุงส่งเสริมสวัสดิภาพ ความสะอาด และการประกอบอาชีพของราษฎร และอบรมสั่งสอนพลเมืองให้มีศีลธรรมอันดี

ในส่วนการปกครองท้องถิ่นนี้จะขยายการเทศบาลออกไปตามท้องถิ่นต่าง ๆ และจะ ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการเทศบาลให้เหมาะสม

(๔) การสาธารณสุข จะจัดให้มีสถานพยาบาลพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่เพิ่มขึ้น ใน ส่วนภูมิภาค เพื่อให้ราษฎรในชนบทได้รับความสะดวกในการบำบัดโรค จะขยายการส่งเสริม สุขาภิบาลตามชนบทและเพิ่มหน่วยสาธารณสุขเคลื่อนที่ให้มากขึ้น ส่วนการสาธารณสุขในเขต เทศบาลก็จะได้ส่งเสริมให้ดำเนิน ไปด้วยดี

(๕) การทางและสาธารณูปโภค จะเร่งรัดการก่อสร้างทางสายต่าง ๆ ตามโครง การสร้างทางของราชอาณาจักร และจะได้สนับสนุนให้มีทางของท้องถิ่นขึ้น เพื่อเชื่อมการคมนาคมในระหว่างอำเภอและตำบลต่าง ๆ ทั้งจะได้บำรุงรักษาทางที่มีอยู่แล้ว รวมทั้งการบูรณะ ทางเกวียนให้อยู่ในสภาพที่จะเป็นประโยชน์แก่การจราจร และจะได้เปิดโอกาสให้ราษฎรได้รับ ผลจากอาชีพในการทำงานก่อสร้างนี้ด้วย

ในการสาธารณูปโภคนั้น จะจัดให้มีเจ้าหน้าที่และเครื่องจักรเครื่องมือในองค์การ ของรัฐบาล เพื่อช่วยเหลือท้องถิ่นที่ต้องการ และจะพยายามช่วยเหลือในการเงินที่จะกู้ยืม ใช้เป็นทุน

ในการวางผังเมือง จะจัดการออกแบบและแนะนำช่วยเหลือแก่เทศบาลและชุมชนชน

๗. กระทรวงยุติธรรม รัฐบาลจะรักษารัฐฐานะของผู้พิพากษาที่มีความเกื้อหนุนระดม
ในการพิจารณาคดี และจะได้ออกข้อสั่งให้กระบวนการพิจารณาในศาล ได้ดำเนินไปโดยเร็วตาม
สมควร

๘. กระทรวงเศรษฐกิจ

(๑) จะบำรุงอาชีพการค้าของพลเมือง โดยวิธี เช่นหาตลาดสินค้าไทยภายนอก
ประเทศ และพยายามให้ ใช้ สินค้าไทยภายในประเทศ

(๒) จะปรับปรุงสินค้าสำคัญอย่างของประเทศ เช่นข้าว และหาวิธีจัดการค้า
นั้นให้ ได้ดียิ่งขึ้น

(๓) จะส่งเสริมการขนส่งทางบก ทางน้ำ ทางอากาศ ให้เป็นประโยชน์และ
สะดวกยิ่งขึ้น โดยเพิ่มสายรถไฟใหม่บ้างตอน ปรับปรุงค่าระวางรถไฟ เม็ดท่าเรือที่สำคัญ
และขยายสายการบินให้มากขึ้น

(๔) จะส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

(๕) จะบำรุงอุตสาหกรรมพื้นเมือง และจัดการควบคุมโรงงานอุตสาหกรรมในส่วน
ความปลอดภัย

(๖) จะขยายการค้าเสรี และการโทรศัพท์ทางไกลในประเทศ จัดตั้งสถานีวิทยุ
ในเมืองที่สำคัญ และขยายเครื่องกระจายเสียงทางวิทยุให้ มีมากขึ้น

(๗) จะปลูกนิสัยออมทรัพย์แก่ประชาชน โดยวิธีส่งเสริมการคลังออมสินและวิธี
อื่น ๆ ที่จะให้สำเร็จผลในเรื่องนี้

กิจการของประเทศชาติจะสำเร็จได้ตามนโยบายที่แถลงมาแล้วนี้ก็ต้องอาศัยการร่วม
มือกันทุกฝ่าย รัฐบาลนี้จึงหวังใจว่าสภาผู้แทนราษฎรจะร่วมมือกับรัฐบาลโดยให้ความไว้วางใจ
ตามมาตรา ๕๐ แห่งรัฐธรรมนูญ เพื่อรัฐบาลคณะนี้จะได้นำดำเนินการบริหารตามนโยบายนี้ต่อไป

คณะรัฐมนตรี ได้รับความไว้วางใจจากสภาผู้แทนราษฎรในวันเดียวกัน โดยคะแนน

๑๑๑ ต่อ ๒ ในจำนวนสมาชิกที่มาประชุม ๑๖๕ คน

คณะรัฐมนตรีชุดนี้ ได้ มีการเปลี่ยนแปลงตามลำดับ คือ

๑. ตั้งนายพันเอก หลวงพรหมโยธี
กระทรวงกลาโหม เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
หลวงนฤเบศรมานิต เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงการคลัง
เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๔๘๒
๒. เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ
กระทรวงการต่างประเทศ เป็นรัฐมนตรีว่าการ
กราบถวายบังคมลาออกจากตำแหน่ง เนื่องจากสุขภาพไม่สมบูรณ์
เมื่อ ๑๔ กรกฎาคม ๒๔๘๒
๓. ตั้งนายพลตรี หลวงพิบูลสงคราม เป็นรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการต่างประเทศ
นายดิเรก ชัยนาม เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงการต่างประเทศ
เมื่อ ๑๔ กรกฎาคม ๒๔๘๒
๔. ตั้งนายพันตรี หลวงเชวงศักดิ์สงคราม เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงมหาดไทย
นายวิลาศ ไสตานนท์ เป็นรัฐมนตรี
เมื่อ ๔ สิงหาคม ๒๔๘๒
๕. ตั้งนายพันเอก หลวงเสรีเริงอุทธี เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงเศรษฐกิจ
เมื่อ ๖ กันยายน ๒๔๘๒
๖. ให้หลวงชำนาญนิติเกษตร เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงยุติธรรม
ประกาศ ๒๑ มีนาคม ๒๔๘๔

๗. ตั้งนายพันเอก หลวงเกรียงศักดิ์พิชิต เป็นรัฐมนตรี
ประกาศ ๒๕ มีนาคม ๒๕๖๕

๘. เนื่องจากประกาศใช้พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวงทบวงกรม ๒๕๖๕ จึง
แต่งตั้งรัฐมนตรีเพื่อบริหารราชการให้เหมาะสม คือ

นายพลโท หลวงพรหมโยธี เป็นรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงกลาโหม แทน จอมพล หลวงพิบูลสงคราม

นายพันเอก พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ เป็นรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงเศรษฐกิจ

นายพลตรี หลวงเสรีเวียงวุฒิ เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงการเศรษฐกิจ

นายพันตรี หลวงโกวิทอภัยวงศ์ เป็นรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงคมนาคม

นายพลเรือโท หลวงสินธุสงครามชัย เป็นรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการ

นายพันเอก ประยูร ภมรมนตรี เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการ

ประกาศ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๖๕

๙. ให้หลวงเชษฐหกรณ์ เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงเกษตรธิการ

นายพันตรี วิลาศ โอสถานนท์ เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงคมนาคม

ประกาศ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๖๕

๑๐. ให้นายติเรก ชัยนาม เป็นรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการต่างประเทศ แทน จอมพล หลวงพิบูลสงคราม

- นายพันตรี หลวงเชวงศักดิ์สงคราม เป็นรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทย แทน จอมพล หลวงพิบูลสงคราม
ประกาศ ๒๒ สิงหาคม ๒๔๘๔
๑๑. ให้นายพลตรี หลวงเสรีโรดุมภ์ เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม
และให้พ้นจากตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการเคหะชุมชน
หลวงชำนาญนิติเกษตร เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการเคหะชุมชน และ
ให้พ้นจากรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงยุติธรรม
ขุนตมาหารทิศคดี เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงมหาดไทย
ประกาศ ๒๒ กันยายน ๒๔๘๔
๑๒. ให้หลวงวิจิตรวาทการ เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงการต่างประเทศ
ประกาศ ๓๑ ตุลาคม ๒๔๘๔
๑๓. ให้จอมพล แปลก พิบูลสงคราม เป็นรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงกลาโหม
จอมพล แปลก พิบูลสงคราม เป็นรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการต่างประเทศ
นายพลโท มังกร พรหมโยธี เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงกลาโหม
นายดิเรก ชัยนาม เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงการต่างประเทศ
ประกาศ ๑๕ ธันวาคม ๒๔๘๔
๑๔. ให้นายปรีดี พนมยงค์ พ้นจากตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง โดย
ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

นายวิลาศ โอสถานนท์ ลาออกจากตำแหน่งรัฐมนตรี

ประกาศวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๔

๑๕. ให้นายพลตรี เกา เพ็ชรเลิศ บริรักษ์บุษยทศกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง อีกตำแหน่งหนึ่ง

ประกาศวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๔

๑๖. ให้นายวนิช ปานนนท์ เป็นรัฐมนตรี

ประกาศวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๔

๑๗. นายติเรก ชัยนาม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ กราบถวายบังคมลาออกจากตำแหน่ง เนื่องจากได้รับแต่งตั้งเป็นเอกอัครราชทูตประจำประเทศญี่ปุ่น

ประกาศวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๕

๑๘. ให้นายพลตรี พิชิต เกียรติพิพิธ รัฐมนตรี เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๕

๑๙. นายอุทัย แสงมณี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

หม่อมหลวงเดช สนิทวงศ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

ประกาศวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

๒๐. นายพลตรี เกา เพ็ชรเลิศ บริรักษ์บุษยทศกิจ พ้นจากตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ คงดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ตำแหน่งเดียว

ให้นายพลเรือโท สิมธุ์ กมลนาวิน เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ

- ให้จอมพลแปลก พิบูลสงคราม เป็นรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการ อีกตำแหน่งหนึ่ง
ประกาศลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕
๒๑. ให้นายทวี บุญยเกษตร เป็นรัฐมนตรี
นายพลอากาศตรี บุญเจียม โกมลมิศร์ เป็นรัฐมนตรี
นายพลตรี สวัสดิ์ สวัสดิ์กรณรงค์ เป็นรัฐมนตรี
ตั้งแต่วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕

คณะรัฐมนตรีชุดนี้สิ้นสุดลง เพราะเหตุที่นายกรัฐมนตรีและคณะได้กราบ
ถวายบังคมลาออกจากตำแหน่ง เมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๒๕ เพื่อที่จะให้
โอกาสได้มีการเปลี่ยนแปลงคณะรัฐมนตรีเสียใหม่ให้ เป็นการเหมาะสมแก่
สถานการณ์ในขณะนั้น

ประกาศวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๒๕

เสาไฟฟ้า

เพื่อความสวยงามและคงทน

จงใช้แต่เสาไฟฟ้าคอนกรีตภายในบ้านของท่าน

สั่งซื้อได้ที่

กองช่าง ไฟฟ้า

การไฟฟ้ากรุงเทพ

โทร ๒๒๐๐๐

LIART

มนต์วิเศษ

ชลอ เอี่ยมวัน

(เรียบเรียงจากอรรถกถาพุทธสลาตก นวณิมาต)

นานมาแล้ว มีนางยักษ์หน้าเหมือนม้าคนหนึ่ง นาง
ไปบำเรอท้าวเวสสุวรรณอยู่ ๓ ปี ได้รับพรจากท้าวเวสสุวรรณ
เพื่อให้จับกินมนุษย์ทั้งหลายผู้สัญจรไปมาในเขตที่มีกำหนดโดย
ยาว ๓๐ โยชน์ กว้าง ๕ โยชน์

ก็นางยักษ์หน้าม้านั้น อาศัยอยู่ในถ้ำที่เชิงภูเขาลูก
หนึ่ง เทียวคอยดักจับพวกมนุษย์ที่ผ่านไปมาในทางเดินตั้งแต่ต้น
ดงถึงปลายดงใหญ่มาเป็นอาหารเป็นนิจเสมอมา

อยู่มาวันหนึ่ง มีพราหมณ์รูปงามคน
หนึ่ง เป็นผู้มั่งคั่งบริบูรณ์ ไปด้วยทรัพย์สมบัติ
ห้อมล้อมไปด้วยบริวารทั้งหลาย เดินเที่ยว
ไปในทางนั้น นางยักษ์เห็นพราหมณ์กับ
บริวารเหล่านั้น ก็ปลื้มใจ นึกว่า “วันนี้ เรา
โชคดีมาก เห็นจะได้กินเนื้อมนุษย์มีรส
แปลก ๆ เป็นแน่” แล้ววิ่งตรงเข้าไปจะจับ
กินเป็นอาหาร พวกบริวารทั้งหลายต่างคนต่าง
ก็กลัวตาย จึงวิ่งหนีเอาตัวรอดไปได้หมด
เหลืออยู่แต่พราหมณ์รูปงามคนเดียวเท่านั้น
นางยักษ์ก็จับพราหมณ์ได้แล้วอุ้มไปยังถ้ำ
อันเป็นที่อยู่ของตน นางมีความรักใคร่
พราหมณ์เป็นยิ่งนัก จึงเอาไว้เป็นสามีมิได้
เคี้ยวกินเป็นอาหารเหมือนมนุษย์ทั้งหลายที่

นางจับได้ แล้วร่วมอภิรมย์สมสู่ด้วยสามารถ
แห่งกิลตคาม ทั้งสองก็อยู่ร่วมรักสมุศลมา
ต่อกันและกันตลอดมา

ฝ่ายนางยักษ์หน้าม้า ก็ไปเที่ยวแสวง
หาอาหารมาเลี้ยงสามีทุกวันมิได้ขาด ถ้าจับ
มนุษย์ที่มากในแดนนั้นได้ นางก็นำเอาสิ่ง
ของมีอาหารและเครื่องใช้สอยต่าง ๆ มาให้
พราหมณ์ผู้สามีบริโภคใช้สอย ส่วนมนุษย์
นั้น นางก็กินเป็นอาหาร เมื่อนางจะออกจาก
ถ้ำไปหาอาหารนางก็เอาแผ่นหินใหญ่ปิดปาก
ถ้ำไว้ เพื่อมิให้สามีของนางหนีไป แล้ว
นางก็เที่ยวหาอาหารมาเลี้ยงสามี ปฏิบัติอยู่
เช่นนี้ตลอดมาเป็นนิจกาล

ครั้งนั้น พระโพธิสัตว์จุติจากสวรรค์มา

เกิดในครรภ์ของนางยักษ์นี่ เมื่อครบกำหนดแล้วก็ประสูติจากครรภ์มีรูปทรงผิวพรรณงดงามดุจพรหมณ์ผู้บิดา

นางยักษ์นี่ ก็มีความสืมน้ำในสามและบุตรเป็นบึงนัก บำรุงเลี้ยงด้วยความจงรักภักดีมิได้มีความเกียจคร้านประการใด เมื่อเวลาไปหาอาหาร นางก็เอาแผ่นดินใหญ่บีตปากดำเลีย แล้วไปเทียวหาอาหารมาเลี้ยงสามและบุตร จนกุมารเติบโตมีกำลังสามารถเสมอกับมารดา

วันหนึ่ง กุมารรู้ว่ามารดาเอาหินบีตปากดำ จึงเบ็ดแผ่นดินที่บีตปากดำนั้น แล้วออกมานั่งเล่นภายนอกถ้ำ คະเนว่าถึงเวลามารดาจะกลับมา ก็เอาแผ่นดินมาบีตปากดำไว้ดังเดิม

ส่วนนางยักษ์นี่นั้น ครั้นกลับมา เห็นแผ่นดินเคลื่อนที่ไปจากเดิม จึงถามว่า “ใครเบ็ดแผ่นดินนี้” กุมารจึงตอบว่า “ข้าแต่คุณแม่ ในถ้ำนี้มีดเหลือเกิน อากาศก็ร้อนอบอ้าว ลุกปวดศีรษะ จึงเบ็ดแผ่นดินพอให้มีแสงสว่าง อากาศจะได้ถ่ายเทเข้าออกได้”

นางยักษ์นี่ก็ไม่ว่าประการใด เพราะความที่ตนมีความรักลูกดุจดวงใจ

กาลล่วงเลยมานาน กุมารจึงถามบิดาว่า “คุณพ่อ รูปปร่างหน้าตาของคุณพ่อกับคุณแม่เหตุไรจึงไม่เหมือนกัน” บิดาตอบว่า

“ลูกรัก แม่ของเจ้าเขาเป็นยักษ์นี่กินเนื้อมนุษย์ เราทั้งสองเป็นมนุษย์ เพราะเหตุนี้ รูปปร่างหน้าตาจึงผิดกัน” กุมารพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น เราทั้งสองจะขึ้นอยู่ในถ้ำนี้เพื่อประโยชน์อะไรกัน เราไปอยู่กับมนุษย์ด้วยกันจะมีดีกว่าหรือคุณพ่อ”

บิดาตอบว่า “ลูกเอ๋ย ถ้าเราทั้งสองพากันหนีไป แม่เจ้าเขาก็จะจับได้ เขาก็จะฆ่าเราเสียทั้งสองคน เราทั้งสองไม่อาจหนีเขาไปได้ เพราะเขามีฤทธิ์เดชมาก”

กุมารจึงพูดเล่าโลมว่า “ข้าแต่คุณพ่อ การที่จะไปอยู่ในหมู่มนุษย์นั้น เป็นหน้าที่ของลูกเองคุณพ่ออย่าได้มีความวิตกกังวลเลย”

รุ่งขึ้นเวลาเช้า เมื่อนางยักษ์นี่ไปแสวงหาอาหารในป่าตามที่เคยปฏิบัติมากุมารก็พาบิดาหนีไป

ฝ่ายนางยักษ์นี่เมื่อกลับมาไม่เห็นสามและบุตร ก็รีบตามไปโดยเร็ว จับสามและบุตรได้แล้วถามว่า “ดูก่อนคุณพ่ผู้ที่นั่งรักตั้งดวงใจ เหตุไฉนจึงพาลูกหนีมา เมื่อคุณพ่ออยู่กับน้อง นั้นความ เขาใจใส่ให้ ความระแวงต่าง ๆ ตลอดถึงอาหารการบริโภคนและเครื่องใช้ทุกชนิด น้องก็ได้ปฏิบัติมิได้บกพร่องประการใดเลย พร้อมทั้งพยายามใช้ความสังเกต ความรู้และความฉลาดเท่าที่พึงจะมี เพื่อตรวจตราว่า สิ่งใดจะเป็นการนำ

ความสุขมาให้แก่คุณพี่แล้ว ก็ได้เตรียมไว้ให้อย่างบริบูรณ์ โดยมีได้มีความรังเกียจแม่แต่ชนิดเดียว คุณพี่มีความขาดแคลนสิ่งใดหรือ หรือว่าไม่พอใจในสิ่งใด จึงหนีมา”

พรหมณ์ผู้สามิตอบว่า “น้องรัก อย่าโกรธพี่เลย พี่ขอขอบใจในการที่น้องได้ปฏิบัติหน้าที่เยี่ยงภรรยาที่ด้อย่างบริบูรณ์ทุกประการ พี่มิได้คิดหนีน้อง แต่ลูกของน้องเขาพาพี่หนีมา พี่ก็ต้องมากับเขา น้องจะลงโทษพี่ประการใดก็ตามแต่ น้องเกิด”

นางยักษ์ก็ได้ฟังดังนั้นก็ไม่ว่าประการใด เพราะนางมีความรักบุตรเป็นอย่างยิ่ง จึงพูดปลอบใจให้สามิตและบุตร หายความกลัวแล้วพากลับไปยังถ้ำที่อยู่ของตน

นางยักษ์จับสามิตและบุตร ซึ่งสมคัยกันหนีไปอย่างนี้ และไม่ว่าประการใด พูดปลอบใจสามิตและบุตร แล้วพากลับยังถ้ำของตนดังนี้ ถึงสามครั้ง

ครั้งที่ ๔ กุมารคิดว่า “ชะรอยเขตแดนเป็นที่เที่ยวไปของมารดาเรา คงจะมีกำหนดเขตเป็นแน่ อย่างนั้นเลย เราจะหาโอกาสถามให้รู้ว่าเขตแดนที่มารดาหนีอำนาจนั้นมีประมาณเท่าใด และมีอะไรเป็นกำหนดเมื่อทราบแล้วเราจะพาบิดาหนีไปให้พ้นเขตแดนนั้น”

วันหนึ่ง จึงเข้าไปนั่งใกล้ๆ ประจบ

มารดาด้วยประการต่างๆ เมื่อเห็นว่ามารดามีอารมณ์ดีแล้วจึงพูดขึ้นว่า “คุณแม่ครับ อธิษฐานว่าทรัพย์สินสมบัติของมารดา จะต้องเป็นมรดกตกทอดถึงลูก เพราะฉะนั้น พี่นาคินที่เป็นเขตแดนของคุณแม่เที่ยวไป มีประมาณเท่าใด และมีอะไรเป็นเขตกำหนด ขอคุณแม่ได้โปรดบอกให้ลูกรู้ไว้ด้วย เผื่อว่าคุณแม่ล่วงลับไปแล้วลูกจะได้ปกครองต่อไป”

นางยักษ์ไม่รู้ขยายของกุมาร ประกอบกับตนมีความรักบุตรเป็นที่สุดด้วย จึงบอกว่า “ลูกรัก พี่นาคินที่เป็นเขตแดนของแม่นั้น โดยยาววัดได้ ๓๐ โยชน์ โดยกว้าง ๕ โยชน์ มีภูเขาและฝั่งแม่น้ำในทิศทั้งปวงเป็นกำหนดเขต ลูกจงสังเกตไว้ให้ดี เขตแดนของแม่มีอยู่เท่านั้น”

กุมารรู้อย่างนี้แล้ว ครั้นล่วงไป ๓-๓ วัน เมื่อนางยักษ์เข้าบ่า ไปแสวงหาอาหาร จึงให้บิดาที่นั่งที่คอ แล้วรีบพาหนีไปโดยกำลังเร็วสุดสมพัต ก็ถึงฝั่งแม่น้ำอันเป็นที่สุดเขตแดนของมารดา

ฝ่ายนางยักษ์กลับมา ไม่เห็น สามิตและบุตร จึงรีบตามไปโดยเร็ว ก็ถึงฝั่งแม่น้ำอันเป็นที่สุดเขตแดน พอกุมารพาบิดาไปถึงกลางแม่น้ำ นางยักษ์ก็ยืนอยู่ที่ริมฝั่ง รู้ว่าบุตรพาสามิตไปพ้นเขตแดนของตนแล้ว จึงอ้อนวอนบุตรและสามิตว่า “ทุกก่อนบุตรที่รัก

เจ้าจงพาศิตามาหาแม่เกิด ความผิดสิ่งใดแม่ไม่มีเลย แม่อุบลลำหัด้ายากตรากตรำ หนักเอาเบาดี ขอบแต่ให้ลูกและแม่มีความสุขสบายก็พอใจแล้ว เหตุไรเล่าหนอ จึงพากันหนีมาเสียเช่นนี้ ข้าแต่คุณพี่ คุณพี่ไม่ควรหนีน้องมาเลย กลับมาอยู่กับน้องอย่างเดิมเถิด”

ขณะนั้น พรหมณผู้ลามิก็ลงจากคอของกุมาร แล้วรีบว่ายน้ำข้ามพากไปโดยเร็ว นางยักษิณีจึงอุทานบุตรว่า “ลูกรัก แม่อุบลลำหัด้ายากตรากตรำให้ธิดาทร จนเคยโตถึงเพียงนี้ เจ้าไม่ควรหนีแม่ไปเลย กลับมาหาแม่เกิดลูกรัก ถ้าไม่กลับมาหาแม่แล้ว แม่จะไม่ขอมีชีวิตอยู่ในโลกต่อไปอีก”

กุมารตอบว่า “ข้าแต่คุณแม่ คุณแม่เป็นยักษิณี พ่อกับลูกเป็นมนุษย์ ไม่อาจที่จะอยู่ร่วมกันได้ ลูกขอลาแม่ไปในกาลบัดนี้ด้วย ขอคุณแม่อย่าเป็นห่วงเลย”

นางยักษิณีถามว่า “เจ้าจะไม่กลับมาหาแม่อีกหรือลูกรัก โอ้เอ๋ย เป็นเวรกรรมอะไรหนอ จึงได้มีอันเป็นไปอย่างนี้ก็ไม่รู้”

กุมารตอบว่า “ลูกจะไม่ขอกลับไปอยู่กับคุณแม่อีกแล้วอย่างแน่นอน”

นางยักษิณีได้ฟังดังนั้น ก็มีความอาลัยรักใคร่บุตรยิ่งนัก จึงพูดว่า “ลูกเอ๋ย เจ้า

จะไม่มาอยู่กับแม่อีก แม่ก็ไม่ว่าอะไร ตามจิตใจเจ้าเถิด แต่แม่จะขอเตือนไว้เป็นครั้งสุดท้ายว่า การครองชีพในโลกนี้เป็นของสำคัญยิ่ง ผู้ใดมีความเกียจคร้านเป็นเจ้าเรือน ไม่หมั่นประกอบกิจการงาน คอยแต่จะรอโชคตก ให้เปลี่ยนฐานะของตน ก็ไม่ผิดอะไรกับรูปราชสีห์ที่เขาจับไว้ แมื่อกก็จับบนคิระชะได้ เจ้าจงดูตัวอย่างคนที่มั่งมีศรีสุข ว่าการที่เขาได้เป็นเศรษฐีขึ้นมา ได้มีมิใช่อยู่เฉยๆ ก็เป็นเศรษฐีขึ้นมาอย่างลอยๆ จงดูเบื้องหลังแห่งการเป็นเศรษฐีของเขา จะต้องผ่านความยากลำบาก มีความขยันหมั่นเพียร ประกอบกิจการงานมาด้วยความเหนื่อยยากทั้งนั้น คนที่มีความเกียจคร้านทำการงาน ปราศจากความมานะอดทน มัวแต่คอยโชคความลา โดยตนเองไม่ลงมือประกอบกิจการงาน ไม่หมั่นศึกษาหาความรู้ ย่อมเป็นอยู่ด้วยความลำบากยิ่งนัก แม่มีมนต์ขุมหนึ่ง ชื่อว่า “จินตคามณี” อำนาจของมนต์วิเศษนี้ อาจกำหนดจรรย์รอยเท้าของบุคคลที่หายไปตั้ง ๑๒ ปีได้ มนต์วิเศษนี้แหละลูกเอ๋ยจักเป็นเครื่องเลี้ยงชีวิตเจ้า เจ้าจักได้ดีในกาลต่อไป จงตั้งใจเรียน มนต์วิเศษ ซึ่งมีค่า สูงสุดหาสิ่งใดเปรียบมิได้นี้เถิด” ว่าดังนั้นแล้ว นางก็ประกอบไปด้วยความทุกข์คิดถึงบุตรและสามี แมื่อนาง

จะระทมทุกข์แสนสาหัสเห็นปานนี้ นางก็ยัง
ให้มนต์แก่บุตร ทั้งนี้ เพราะนางมีความรัก
บุตรเหลือที่จะประมาณได้

ฝ่ายกุมารยืนอยู่ท่ามกลางน้ำ ไหว้
มารดาแล้วบໍระณมมือเวียนมนต์วิเศษ ครั้น
เวียนได้แล้วก็ไหว้มารดาอีก พูกว่า “ข้าแต่
คุณแม่ คุณแม่จงกลับไปอยู่ให้มีความสุข
สวัสดิ์ ปราศจากภัยพิบัตินานาประการ
ปรารภนาสิ่งใดซึ่งไม่เหลือวิสัย ของจงสำเร็จ
สมประสงค์ตามจำนงหมายทุกประการ ลูก
จะขอตามแม่พาบิดา ไปอยู่ในหมู่มนุษย์”

นางยักษ์ณีได้ฟังคำของกุมารเช่นนั้น
ประหนึ่งว่าหัวใจจะแตกทำลาย จึงร้องให้
ปริเทวน่าการแล้วกล่าวว่า “ลูกรัก เจ้าจง
มาหาแม่ จงกลับมาอยู่กับแม่เถิด เจ้าอย่า
ทำให้แม่เป็นคนไม่มีที่พึ่งอาศัยเลย เมื่อ
เจ้าจากแม่ไป แม่จะว่าเหว่มากทีเดียว ถึง
แม้ว่าแม่จะเป็นยักษ์ณีก็จริงอยู่ ถ้าแม่ไม่เห็น
ลูกในวันนี้ แม่จะตายอยู่ที่นี้แหละ”

นางยักษ์ณีคร่ำครวญอย่างนั้นแล้ว ก็ทุบ
อกของตนด้วยมือทั้งสอง หัวใจของนางก็
แตก เพราะความเศร้าโศกถึงบุตรและสามี
นางก็ล้มลงตายอยู่ ณ ที่นั้นนั่นเอง

กุมารรู้ว่ามารดาตายแล้ว จึงเรียกบิดา
มาพาไปไกล ๆ มารดา แล้วก็พากันร้องให้
คร่ำครวญถึงความหลังเมื่อครั้งที่ ได้มีชีวิต

ร่วมสุขร่วมทุกข์ กัน ครั้นคลายความเศร้าโศก
เสียใจแล้ว จึงจัดการมาปนกิจศพนางยักษ์
ณี เก็บดอกไม้มิพรรณต่าง ๆ มาทำสักการะ
บูชาเสร็จจากการเผาศพแล้ว ก็พาบิดาไปเมือง
พาราณสี ไปที่ประตูพระราชวังบอกให้ยาม
ประตูไปกราบทูลพระเจ้าพาราณสีว่า มีมานพ
ผู้มีมนต์วิเศษจะเข้ามา เมื่อพระเจ้าพาราณสี
รับสั่งให้เข้าเฝ้า จึงเข้าไปถวายบังคมแล้ว
นั่ง ณ ที่อันควรส่วนหนึ่ง

พระเจ้าพาราณสีทอดพระเนตรเห็น
กุมารผู้บริบูรณ์ ไปด้วยรูปสมบัติอันคมคายจึง
ตรัสถามว่า “นี่แน่ะมานพน้อย เธอมีความ
รู้ศิลปวิทยาการอะไรหรือ จึงมาขอเข้า
เฝ้าเรา”

กุมารทูลว่า “ท้าว ข้าแต่พระองค์
ผู้เทวราช ข้าพระบาทรู้มนต์วิเศษชื่อว่า
“จินตมณี” มนต์นี้สามารถรู้รอยเท้าของ
บุคคล แล้วจับคนที่ชะโมยสิ่งของไปแล้วมี
กำหนดตั้ง ๑๒ ปีก็จับได้ พระพุทธเจ้าข้า”

พระเจ้าพาราณสีตรัสว่า “ถ้าเธอมี
มนต์วิเศษอย่างว่าจริง ๆ จงเข้ามารับราชการ
อยู่กับเราเถิด”

กุมารทูลว่า “ถ้าข้าพระบาทได้รับพระ
ราชทานเงินวันละหนึ่งพันบาท จงจะเข้ารับ
ราชการสนองพระเดชพระคุณได้ พระพุทธ-
เจ้าข้า”

จึงมีพระราชดำรัสว่า “เราจะให้เธอวัน
ละหนึ่งพันบาทตามคำที่เธอขอเธอจงเข้ารับ
ราชการไว้ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

ณ วันหนึ่ง ปุโรหิตของพระเจ้าพารานลี
จึงกราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เทวะมานพ
ผู้กล่าวคว้ามมนต์วิเศษนั้น ยังไม่ได้แสดง
มนต์ให้ปรากฏเลย ควรที่จะทดลองมานพ
นั้นดูให้รู้ว่าจะมีมนต์วิเศษจริงดังที่ขออ้าง
หรือไม่ ถ้าไม่ทดลองดูแล้ว บางทีมานพ
นั้นจะกล่าวหลอกลวงก็เป็นได้ พระพุทธเจ้าข้า
พระเจ้าพารานลีจึงตรัสว่า “ดูก่อน
อาจารย์ปุโรหิต การที่อาจารย์เคื้อนให้ทดลอง
เช่นนั้นก็เป็นกรรมสมควรทีเดียว” แล้วพระองค์
กับปุโรหิต จึงได้ให้สัญญาแก่พนักงานเจ้า
หน้าที่ผู้รักษารัตนมนี เพื่อให้เป็นที่รู้จักกันและ
กัน แล้วเอารัตนมนีลงจากปราสาท ไป
ซ่อนไว้ภายในสระโมกขรณ

ครั้นรุ่งเช้า พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้รักษา
รัตนมนีทั้งหลายก็พากันแก่งกล่าวโพนทนา
ว่า “โจรลักเอารัตนมนีของหลวง ไปจาก
พระราชวัง”

ฝ่ายพระเจ้าพารานลีก็แสดงอาการประ
หนึ่งว่ามีได้ทรงทราบ แล้วรับสั่งให้กุมารเจ้า
เฝ้า ตรัสว่า “แน่มานพน้อย บัดนี้ มีโจร
ร้ายขังอาจเข้ามาลักเอารัตนมนีอันมีค่าไปเสีย
จากพระราชวังของเรา เธอจงไปตามเอา

รัตนมนีนั้นมาให้จงได้”

กุมารจึงกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้
สมมติเทวดา ขอพระองค์อย่าได้ทรงพระปริ
วิตกเลย การที่จะนำเอารัตนมนีที่โจรลักไป
มาถวายพระองค์นั้น ไม่ใช่เป็นของนำ
อสังกรย์ ข้าพระองค์จักนำรัตนมนีมาถวาย
พระพุทธเจ้าข้า”

เมื่อกุมารรับพระราชบัญชาตั้งแล้ว จึง
ยกมือขึ้นประณมไหว้ ระลึกนึกถึงมารดา
ของตน ยินร้ายมนต์วิเศษ ชื่อว่าจินตามณี
ด้วยอำนาจของมนต์วิเศษนั้น กุมารก็ทราบ
เหตุการณ์ ได้ตลอดทุกประการ จึงกราบทูล
พระเจ้าพารานลีว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้สมมติ
เทวดา รอยเท้าของโจรผู้ลักแก้วมณีอันมี
ค่านี้ เป็นรอยเท้าของคนสองคน ส่วนแก้ว
มณีนั้นอยู่ภายในสระโมกขรณ” เมื่อกราบ
ทูลตั้งแล้ว ก็ไปนำเอารัตนมนีที่อยู่ภายใน
สระโมกขรณมาถวายพระเจ้าพารานลี แล้ว
กราบทูลว่า ข้าแต่พระมหाराชเจ้า โจรทั้ง
สองนี้ เป็นมหาโจรตัวสำคัญซึ่งพระองค์ก็
ทรงทราบตั้งอยู่แล้ว พระพุทธเจ้าข้า”

ฝ่ายประชาชนพลเมืองทั้งหลาย ที่มา
ประชุมกันเพื่ออยากรู้ว่ากุมารจะมีมนต์วิเศษ
จริงหรือไม่ เพียงใด ต่างก็พากันชื่นชมยินดี
ตบมือให้ร้องไชโยกันสนั่นหวั่นไหว บุษากุมาร
โดยพร้อมเพรียงกัน

ลำดับนั้น พระเจ้าพาราณสีจึงทรงพระ
ดำริว่า “มานพผู้มี ชะรอยจะรู้แต่ที่ซ่อน
รัตนมณีอันโจรสอนไว้เท่านั้น จักไม่อาจที่จะ
จับตัวโจรได้ เราจะทดลองดูอีกที แล้วจึง
ตรัสว่า “มานพเธอเก่งมาก สามารถนำ
รัตนมณีมาให้เราได้ แต่เธอจะไม่อาจจับตัว
โจรได้กระมัง ดังนั้น เธอจงจับตัวโจรทั้งสอง
มาให้เรา”

กุมารจึงทูลว่า “ข้าแต่พระมหाराช
พระอาณาไม่พันเกล้า ก็โจรทั้งสองที่พระองค์
ต้องการตัวนั้น มิได้อยู่ที่ไหนเลย อยู่ใกล้ๆ
ที่นี้เอง พระพุทธเจ้าข้า”

พระเจ้าพาราณสีจึงตรัสว่า “เธอจง
ตัวโจรมาชี้ว่า ใครกับใครเป็นโจร

กุมารทูลว่า “พระองค์ได้รัตนมณีคืน
มาแล้ว จะต้องการตัวโจรไปทำไม ขอพระ
องค์อย่าตรัสถามถึงตัวโจรเลย ผู้ใดอยาก
จะเป็นโจร ผู้นั้นแหละเป็นโจร พระพุทธ-
เจ้าข้า”

จึงตรัสว่า “เธอจงจับโจรมาให้ล้มกับ
ที่เราให้เงินวันละหนึ่งพันบาท”

“ข้าแต่มหाराชเจ้า รัตนมณีของพระ-
องค์ทรงได้คืนมาแล้ว จะจับโจรมาทำไม
กันพระพุทธเจ้าข้า” จึงมีพระราชดำรัสอีกว่า
“เราต้องการตัวโจรทั้งสองนั้นมากกว่าที่จะ
ต้องการรัตนมณี เธอจงจับมาให้เรา”

กุมารทูลว่า “ข้าแต่มหाराชเจ้า
ถ้าเช่นนั้น ข้าพระบาทจักยังไม่ทูลให้ทรงทราบ
ก่อนว่า คนทั้งสองนี้เป็นโจรร้ายลักแก้วมณี
ข้าพระบาทจักนำเรื่องอดีตกาลมาเล่าถวายถ้า
พระองค์ทรงพระปรีชา ก็จะไม่ทรงทราบตัวโจร
ได้โดยพฤตินัย”

เมื่อกุมารทูลดังนี้แล้ว จึงนำเรื่องอดีต
มาเล่าถวายว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นใหญ่
ครั้งอดีต มีมานพนักพรตชื่อว่าชัชรังคนหนึ่ง
ชื่อว่า “ปาฏลี” อยู่บ้านน้อยริมแม่น้ำ
ใกล้ๆ เมืองพาราณสี ครั้นเมื่อในเมืองพาราณสี
มีงานมหรสพ จึงพากรรยาของตนเข้าไปใน
เมือง แลดูการพ้อนรำชัชรังตามศิลปะที่
คนได้เรียนรู้มา ได้ทรรพ์หลายกหาปนะ
เมื่อเลิกการมหรสพแล้วจึงซื้อสุราและอาหาร
เดินกลับบ้าน ครั้นไปถึงฝั่งแม่น้ำ เห็นน้ำ
ขุ่นมาก ก็นั่งพักที่ริมฝั่ง นิ่งดื่มสุรามันเมาอยู่
มิได้รู้ประมาณตน เขาพิณใหญ่ผูกที่คอ
ด้วยหมายใจว่าจักข้ามแม่น้ำไปให้จงได้แล้ว
จึงมือภรรยาลงไปในแม่น้ำ ตนโค้นเอง
น้ำก็ไหลเข้าช่องพิณ พิณนั้นก็เต็มไปด้วย
น้ำถ่วงมานพนั้นให้จมน้ำไป ฝ่ายภรรยาของ
มานพ เห็นสามีจะจมน้ำ จึงรีบคว้าออกมา
แล้วรีบว่ายขึ้นฝั่งไป ยืนดูสามีจมน้ำจมลงอยู่
แล้ว ๆ เراء ๆ จวนจะขาดใจตาย จึงคิดว่า
“สามีเราก็จักตายคราวนี้แน่ แต่ก่อนที่สามีเรา

จะตาย เราจะขอเพลงขับไว้สักบทหนึ่ง เพื่อ
จะได้ขับร้องหาเลี้ยงชีวิตต่อไป ในภายหน้า
แล้วจึงพูดด้วยเสียงรันทดว่า “ข้าแต่สามิ น้ำ
ในแม่น้ำคงคาย่อมพัดพาท่านผู้มีเสียงขับร้อง
อันไพเราะเสนาะโสภา ทั้งได้ผ่านการศึกษ
มาแล้วเป็นอย่างดี ท่านถูกน้ำพัดไปอย่างนี้
คงไม่มีชีวิตอยู่ต่อไปได้ ก่อนที่ท่านจะตาย
ข้าพเจ้าขอเพลงขับบทน้อย ๆ อันไพเราะจับใจ
สักบทหนึ่งเถิด” ปาฐกถาคอบว่า “ดูก่อนเจ้า
ผู้มีพักตร์อันงาม อันว่าน้ำย่อมเป็นที่พึ่งอาศัย
ของมหาชน เมื่อมหาชนได้รัยความเดือดร้อน
เปื้อนเปอะสิ่งโสโครก ก็ได้อาศัยน้ำชำระ
ตนให้สะอาด หรือเมื่อมีความร้อนเกิดขึ้น ก็
ได้อาศัยน้ำอาบให้เย็นมีความสุขสำราญตลอด
ถึงได้อาศัยรับประทานและอาศัยทำประโยชน์
อื่น ๆ อีกหลายประการ ก็เมื่อน้ำเป็นที่พึ่ง
อาศัยเกิดเป็นภัยขึ้น คือว่า ตัวเราจักตาย
เพราะน้ำอันเป็นที่พึ่งอาศัยนี้แล้ว เราจะให้
เพลงขับแก่ท่านได้อย่างไรเล่า”

ข้าแต่พระมหाराชเจ้า “น้ำเป็นที่พึ่ง
อาศัยของมหาชน ฉันทิใด พระมหากษัตริย์
ก็เป็นทีพึ่งอาศัยของมหาชน ฉันทิใด เมื่อภัย
เกิดขึ้นแก่ราษฎรระมหากษัตริย์แล้ว ใคร
เล่าจะขอร้องกันห้ามภัยนั้นได้ ก็เหตุที่โจรร้าย
ลักแก้วมณี เป็นของลี้ลับอยู่ ขอพระองค์
จงทรงทราบเหตุลี้ลับนั้น ดังข้าพษบาทนำ

เรื่องมาเปรียบเทียบถวายเกิดพระเจ้าข้า”

พระเจ้าพราณสิทธิ์ว่า “มานพ
เราจะรู้เหตุที่เอากล่าวว่าเป็นของลี้ลับได้อย่างไร
เธอจงจับโจรทั้งสองที่ลักแก้วมณีมาให้
เราเถิด”

ลำดับนั้น กุมารจึงทูลว่า “ถ้าอย่าง
นั้น ขอพระองค์ได้โปรดฟังอีก ข้าพษบาท
จะนำเรื่องมาเล่าถวาย ข้าแต่พระมหाराชเจ้า
ในครั้งก่อน มีช่างหม้อคนหนึ่งไปชุดดินเหนียว
มาปั้นภาชนะต่าง ๆ จนพื้นที่ดินนั้นเป็นหลุมลึก
ใหญ่เหมือนเงอบภูเขา วันหนึ่ง ช่างหม้อ
นั้นไปชุดดินเหนียวตามปกติ มหาเมฆใน
กาลอันมิใช่ในฤดูฝนก็ตั้งขึ้น ยังฝนให้ตก
ลงมาจนน้ำท่วม ทันใดนั้นเองหลุมก็พังลง
ไปทัมศิระษะนายช่างหม้อแตก นังร้องให้
คร่ำครวญอยู่ว่า “แผ่นดินใดเป็นที่ยังพิชให้
ได้อาศัยเจริญงอกงาม และเป็นที่ให้สัตว์
ทั้งหลายอาศัยมีความสุขสวัสดิ์ แผ่นดินนั้น
ก็มาตกทัมศิระษะเราแตกเสียแล้ว ภัยบังเกิด
แต่ที่พึ่งอาศัยแล้ว”

เมื่อกุมารนำเรื่องมาเล่าถวายแล้ว จึง
ทูลว่า “ข้าแต่พระมหाराชเจ้าแผ่นดินเป็นที่
พึ่งอาศัยของมหาชนพังทัมศิระษะนายช่างหม้อ
แตก ฉันทิใด พระราชาผู้เป็นใหญ่เป็นที่พึ่ง
อาศัยของประชาชนพลเมืองจงแผ่นดินใหญ่
มากกระทำโจรกรรมเช่นนี้ ใครจักอาจป้องกันได้

ข้าแต่พระมหाराชเจ้า ขอพระองค์ ได้ทรง
ทราบตัวโจรร้ายลักแก้วมณี ซึ่งข้าพระบาท
ทูลปกปักรักษาไว้โดยอุปมาเด็กพระเจ้าข้า”

พระเจ้าพาราณสีตรัสว่า “ดูก่อนมานพ
เหตุที่เราจะปกปักรักษาไม่มี เสด็จเบ็ดเตล็ดมา
ให้ทราบและชมาว่า “คนนั้นแหละเป็นโจรลัก
แก้วมณี”

กุมารเป็นผู้รัก ษา พระ เกียรติคุณ ของ
พระเจ้าพาราณสีไว้ จึงมีใ้ทูลว่าพระองค์
กับปุโรหิตเป็นตัวโจร แต่เพื่อที่จะให้พระเจ้า
พาราณสีทราบโดยนัย จึงนำเรื่องมาทูลถวาย
อีกว่า “ข้าแต่พระมหाराชเจ้า ในกาลก่อน
เมื่อเรือนของบุรุษคนหนึ่งชื่อไฟไหม้ บุรุษ
นั้นเข้าไปซ่อนอยู่ในเรือนออกมา ขณะที่เข้า
ไปซ่อนอยู่ในเรือนอยู่นั้น ยังเอิญประตูเรือน
ก็ปิดเสียโดยฉับพลัน บุรุษนั้นไม่มีทางออก
ก็เกิดความร้อนเพราะไฟไหม้พลีที่จะทนทาน
ได้ จึงปีนร้องไห้คร่ำครวญอยู่ภายในเรือน
ว่า “ชนทั้งหลายอย่ามอด้าย ไฟล้าทรย์จักทำ
อาหาร และอาศัยไฟให้ เป็นประโยชน์นานปี
ประการ ไฉนนั้นก็มาลวกตัวเราให้เราร้อน
ถึยเกิดแต่ที่พึ่งอาศัยแล้ว”

กุมารนำเรื่องมาเล่าถวายดังนี้แล้ว จึง
ทูลว่า “ข้าแต่พระมหाराชเจ้า มนุษย์ผู้เป็น
ที่พึ่งอาศัยของมหาชน เหมือนไฟเป็นที่พึ่ง
อาศัยของชนทั้งหลาย ได้เป็นผู้ลักแก้วมณี

ไปขอพระองค์อย่าได้ ตรัสถามถึงตัวโจรเลย
พระเจ้าข้า”

พระเจ้าพาราณสีตรัสว่า “มานพ เธอ
จงชี้ตัวโจรมาให้เราในกาลบัดนี้ เราเห็นว่า
เธอคนเดียวเท่านั้นที่สามารถจะชี้ตัวโจร ได้”

กุมารก็ได้ทูลชี้ว่าพระเจ้าพาราณสีกับ
ปุโรหิตเป็นโจร ทั้งนี้ เพราะรักษาไว้ซึ่ง
เกียรติยศของพระราชา จึงนำเรื่องมาเล่า
ถวายเป็นเอนกประการ เพื่อจะให้ทรงทราบ
โดยนัย แต่ถึงดังนี้ พระเจ้าพาราณสีก็ตรัส
เร่งรัดให้กุมารจับโจรให้จงได้โดยเสมอ ๆ โดย
ประกาศในท่ามกลางที่ประชุมชนว่า “ดูก่อน
กุมาร เธอจงชี้ตัวโจรมาเถียวนี้ว่า ผู้ใด
ช่วยผู้พ้นตัวนี้ เป็นโจร เราอนุญาตให้เธอ
ตามความปรารถนาทุกประการ”

น่ายกุมารได้ฟังตรัสอนุญาตเช่นนั้น จึง
คิดว่า “พระราชาองค์นี้ ไม่อยากให้เรา
รักษาพระองค์ไว้ เมื่อเป็นดังนี้ เราจักจับ
โจรคนบัดนี้ จึงเข้าประกาศให้ชาวชนบทและ
ชาวนครทั้ง หลาย มาประชุมพร้อมเพรียงกัน
แล้ว ประ ภาคว่า ท่านผู้มี เกียรติทั้ง หลาย
ข้าพเจ้าคือขอภัยโทษแก่ท่าน ทั้งหลายในที่
นี้ด้วย ในการที่จะชี้ตัวโจรลักแก้วมณีของ
หลวง ขอท่านทั้งหลายจง พึง คำข้าพเจ้า
ท่านทั้งหลาย น้ำใจเป็นของเย็น น้ำนี้ก็
มากลายเป็นของร้อนไม่เสียแล้ว ความสุข

ถ้าราษฎรยังเกิดแต่พระราชา บัดนี้ภัยก็มา
บังเกิดแก่พระราชนั้น พระราชาผู้เป็นที่
พึ่งอาศัยของพวกเราทั้งหลายด้วย อาจารย์
ปุโรหิตะระพระราชาด้วย กลายเป็นโจร
ร้ายไปเสียแล้ว ท่านทั้งหลายไม่มีที่พึ่ง
อาศัยเสียแล้ว จงพากันรักชาติของตน
เองเถิด”

“ก่อนท่านทั้งหลาย ถ้าท่านทั้งหลาย
จะจับโจร ก็จงจับพระเจ้าพาราณสีกับอาจารย์
ปุโรหิตะระคนนั้นเถิด”

ฝ่ายมหาชนที่ชุมนุมกันอยู่ ณ ที่นั้น ครั้น
ได้ฟังคำประกาศ ของกุมาร โพธิสัตว์ เช่นนั้น

ก็ยกประชาชนพลเมืองในพระนครพาราณสีที่มีความสุขสวัสดิ์ตลอดมา ด้วย
บารมีของกุมารโพธิสัตว์ผู้ครองราชโดยธรรม ฉะนั้นแล.

จึงคิดกันขึ้นว่า “พระเจ้าพาราณสีพระองค์นี้
ควรเป็นผู้ปกครองรักษาประชาชน จึงจะชอบ
บัดนี้ภัยมายกโทษให้ผู้อื่น สมนอกกับปุโรหิต
นำเอา แก้ว มณี ของ หลวง ไป ซ่อนไว้ในสระ
โยกขรณี แล้วเที่ยวแสวงหาตัวโจร พวก
เราก็จักพากันฆ่าพระราชา กับปุโรหิตนั้นเสีย เพื่อ
มิให้ทำโจรกรรมเยี่ยงนี้อีกต่อไป แล้วจึง
พากันเอาท่อนไม้และอาวุธมีดเป็นต้น ประ-
หารพระเจ้าพาราณสีกับปุโรหิตให้ สิ้นชีวิต
ตายอยู่ ณ ที่นั้นนั่นเอง แล้วพร้อมกับอภิเชก
กุมาร โพธิสัตว์ ให้ครองราชสมบัติในเมือง
พาราณสีต่อจากพระเจ้าพาราณสีสืบไป

อำนาจอธิปไตยย่อมมาจากปวงชน

ท่านอยากได้ความรู้ในเรื่องนี้

ควรอ่านรัฐสภาสาร

งานสังคมสงเคราะห์และการสงเคราะห์เด็ก
ในสหราชอาณาจักร
General Social Services And Child Welfare Services
in the United Kingdom
โดย อนันต์ พักพันธ์

ผู้เขียนเรื่องนี้ เป็นหัวหน้ากองสวัสดิการสงเคราะห์
ในกรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย ได้เดินทางไปดู
งานประชาสงเคราะห์ในสหราชอาณาจักร เป็นเวลาราว ๖ เดือน
และในลังกาอ็อกราว ๑ เดือน เมื่อกลับมาแล้วได้เขียนเรื่อง
ขึ้นเป็นรายงานผลของการที่ได้ไปดูงานนี้ ซึ่งเราเห็นว่าเป็นการ
สมควรที่จะได้นำออกเผยแพร่ เพื่อได้ทราบกันทั่ว ๆ ไป.

(ต่อจากเล่มก่อน)

ประเภทที่ ๑ Nursery Home

รับเด็กอายุ ๑ ถึง ๕ ขวบ ทั้งชายหญิง ที่ล่านักรับเด็กส่งมา (คือผ่านการพิจารณาของ
ล่านักรับเด็กแล้ว)

ก. ลักษณะของ Home เป็นตึกแบบบ้านคนอยู่ธรรมดา ขนาด
๒-๓ ชั้น แต่มีห้องมากหลายชนิด ได้แก่ ห้องนอน ห้องรับ
ประทาน ห้องนั่งเล่น ห้องเด็กเล่น ห้องรับแขก ห้องพยาบาล
ห้องผู้ปกครองดูแล ห้องพี่เลี้ยง และคนงาน ห้องครัว ห้องพัสดุ
ห้องน้ำ ห้องส้วม ส่วนห้องเรียนนิยมสร้างให้ห่างตัวตึกที่อยู่แยก
เป็นคนละห้อง แต่บางแห่งก็สอนในตัวตึกนั้นเองก็มี

รวมบริเวณตัวตึกที่อยู่ มีสนามตัดหญ้าเรียบรอบ ๒ สนาม

ผู้เขียน

LI RT

มีสวนดอกไม้ และบ่อจะเหมาะสำหรับเด็กเที่ยวเล่น มีหลุมทราย มีอ่างน้ำตื้น ๆ มีกระดานหก กระดานลื่นและชิงช้าแขวนตามต้นไม้ มีบรโฑพาดให้เด็กขึ้นต้นไม้ มีราวเหล็กให้เด็กไต่ เหนือนี้อยู่ในห้องและกลางแจ้ง ริมสนาม เพื่อให้เด็กไปเล่นตามใจชอบ มีเพื่อนบ้าน หรือพี่เลี้ยง คอยดูอยู่ห่าง ๆ

นอกจากนี้ มีบ้านหลังเล็ก ๆ สร้างไว้ให้เด็กหัดทำเป็นบ้านของคน มีตุ๊กตา แก้วเล็ก ๆ งานข้าว ซ่อมซ่อมเล็ก ๆ ตั้งไว้ให้เด็กหัดจัดบ้านเรือนแบบผู้ใหญ่ และมีตุ๊กตาให้เด็กตามบ้านหลังนี้ได้ตามชอบใจ รอบฝาบ้านมีรูปภาพต่าง ๆ หนังสือนิทาน กิ่งกล้วยไม้ คือลักษณะส่วนประกอบของครัวบ้าน

ข. การจัดที่อยู่ ชั้นล่างโดยมากเป็นที่ทำงาน ห้องเล่น ห้องอาหาร และอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับการหลับนอนของเด็ก ชั้นบนจัดเป็นห้องนอนให้เด็กนอนห้องละ ๒ คน นิยมแยกเป็นห้องหญิงชาย (บางแห่งก็ให้นอนห้องเดียวกันแต่คนละแถว) และพยายามแบ่งห้องให้อยู่ตามขนาดอายุของเด็กด้วย

ครัวเพื่อนบ้านและภรรยา เลือกห้องอยู่ชั้นที่ ๒ หรือห้องที่มีเด็กอยู่มาก บางแห่งอยู่กลางแจ้ง บางแห่งอยู่คั่นทางชั้นบรโฑ และมีห้องพี่เลี้ยงอยู่คั่นท้ายสุดของชั้นอีก ๑ ห้อง ชั้น ๓ หากมีก็มีห้องพี่เลี้ยงหรือคนช่วยดูแลอยู่ร่วมกับเด็กด้วย

เฉพาะเด็กเล็กอายุต่ำกว่า ๓ ขวบนั้น (หากมีใน *Nursery Home* เขาจะจัดให้มีพี่เลี้ยงนอนห้องเดียวกับเด็กด้วย นอกนั้นเด็กนอนกันตามลำพัง)

ทุก *Home* มีบรโฑพิเศษทำไว้บังกันเหตุฉุกเฉิน เช่นเพลิงไหม้ เป็นต้น

ค. จำนวนเด็กที่รับ ไม่ควรเกินแห่งละ ๓๐ คน โดยปกติจะอัตรา ๒๕ คน เป็นอย่างสูง

ง. จำนวนเจ้าหน้าที่

๑. เพื่อนบ้าน เป็นหัวหน้า และมีภรรยาเป็นผู้ช่วย เพื่อนบ้านมีหน้าที่ทางด้านการจัดการควบคุมการหนังสือและการบัญชี และทำความสนิทสนมกับเด็ก นำเด็กเล่นให้เพลิดเพลิน สนทนาวิสาและหาทางทำให้เด็กสนุก เล่นกีฬา แข่งขันสิ่งต่าง ๆ ให้ความสนิทสนมคลุกคลีกับเด็กเหมือนพ่อแม่ทุกอย่าง ส่วนภรรยาเพื่อนบ้านทำหน้าที่ช่วยสามีในกิจการ ดูแลการครัว สุขภาพอนามัย การรักษาความสะอาดเครื่องนุ่งห่มหลับนอนของเด็กและดูแล เรื่องอาหารการกิน การแต่งตัว การซักเสื้อผ้า ฯลฯ เป็นต้น

๒. มีครูหญิงสอนหนังสือ ประเภทหลักสูตรขนาด ๑ คน (มาเข้าเย็นกลับ)
บางแห่งส่งเด็กไปเรียนที่อื่น

๓. มีคนครัวหญิง ๒ คน (มาเข้าเย็นกลับ)

๔. มีพี่เลี้ยงหญิง ๒ คน

๕. มีคนทำความสะอาดและทำสนาม ๒ คน ชายและหญิง (มาเข้าเย็นกลับ)
(เลือกมาส่งโรงงานซักเสื้อผ้า ไม่มีการซักใน Home)

จ. วิธีดำเนินงาน

เขาแบ่งงานให้เจ้าหน้าที่ทำเป็นสัดส่วนไม่ก้าวร้าวกัน หน้าที่ใครก็ทำ, เจ้าหน้าที่แต่ละคนก็รู้งานและตั้งใจทำหน้าที่ของตนเป็นอย่างดี ไม่มีการเลียงหลังงานและทำอะไรไม่ต้องมีการควบคุมเลย

หน้าที่ส่วนใหญ่ในการ ปกครองอบรมเด็กอยู่ที่พ่อแม่ กับภรรยา รวมตลอดทั้ง พี่เลี้ยงด้วย ซึ่งต่างก็ร่วมมือกันในทางที่จะช่วยเหลือเด็กให้มีความรู้ มีความสุข มีความรื่นเริงพร้อมกันนั้นก็จะถือโอกาสศึกษาลักษณะนิสัยใจคอของเด็กไปในตัวด้วย เขาพยายามเอาใจเด็กและให้การคลุกคลีเสมอ ไม่มีการดุ ชู หรือเขียนตักเตือนเลย แม้เด็กจะซนหรือทำผิด ก็พยายามปลอบโยนหรือสั่งสอนซึ่งแรงกันดี ๆ นี้เป็นหลักสำคัญในการปกครองเลี้ยงดู ที่พ่อแม่และพี่เลี้ยงมีนิสัยชอบรื่นเริงชอบสนุกและเป็นกันเองกับเด็กแทบทุกคน ลักษณะเช่นนี้เขาถือว่า เป็นของสำคัญมาก พวก *Social Worker* ที่มาให้การเยี่ยมเยียนเด็กก็เช่นเดียวกัน เมื่อมาถึงก็เข้าไปในหมู่เด็ก ถอดชุด อุ้มและซักถามทุกซอกทุกซอและการเรียน การเล่น บางทีก็มีขนมมาแจกเด็ก บางทีก็มาวิ่งและเล่นกีฬาด้วยกัน บางทีก็ให้เด็กที่อยากขึ้นรถยนต์ ขึ้นรถขยับให้นั่งเล่นในสนาม ๒-๓ รอบ นี้เป็นหลักทางจิตวิทยาที่เขาจะต้องหาทางใช้กับเด็กให้เด็กชอบพบรักใคร่และเป็นกันเองกับเจ้าหน้าที่อย่างสนิทสนม เด็กจะได้มีความภูมิใจและร่าเริงแจ่มใส

การรับประทานอาหาร เมื่อถึงเวลาเขาจะให้สัญญาณ เด็กเล็กจะเข้าแถวออกเขวกันไปยังห้องอาหาร (บางแห่งก็มีเด็กโตปน ก็ต่างคนต่างเดินมายังห้องอาหารเอง โดยไม่มีการเข้าแถว ส่วนมากนิยมเช่นนี้) นั่งประจำตามโต๊ะของแต่ละโต๊ะ ๔-๖ คน (ปนกันทั้งชายหญิง) ทุกโต๊ะจะมีเจ้าหน้าที่ คือ พ่อแม่ ภรรยาและพี่เลี้ยงนั่งรับประทานอาหารร่วมกับเด็กโต๊ะละ ๑ คน อาหารที่รับประทานก็อย่างเดียวกับเด็กจะมีคนแยกบ้างก็เล็กน้อย ระหว่างรับประทานอาหารเขาจะคุยกับ

เด็กและยอมให้เด็กคุยกันโต้ตอบที่ เฉพาะโต๊ะพ่อแม่บ้านนั้นเขามีการหมุนเวียนเปลี่ยนให้เด็กมา
กันร่วมวันละชุดสลับกันไป เพื่อพ่อแม่จะได้สังเกตนิสัยโดยทางสนทนากับเด็กในเรื่องต่าง ๆ
ให้ทั่วถึงกัน

พอรับประทานเสร็จ พ่อบ้านจะให้สัญญา เด็กจะต้องเงยบัพพะคำสั่ง คำแนะนำ
เบ็ดเตล็ด ที่พ่อแม่จะบอกเล่าหรือแจ้งกิจการให้ทราบหรือปฏิบัติในมางถึง เมื่อพ่อแม่อนุญาต
ให้ลูกออกนอกโต๊ะ จึงออกไปได้ไปเล่น หรือไปเรียน ตามรายการประจำวัน (บางโอกาส
ย้ายสถานที่ไปรับประทานกันกลางสนามหรือในสวนดอกไม้ แบบตามสบายไม่ต้องถือระเบียบ)

เครื่องอุปโภคและเครื่องเล่นเรียนและเครื่องเล่นต่าง ๆ แจกจ่ายให้เปล่าทั้งสิ้นอย่าง
พอเพียง

การนอน นอนห้องละ ๔-๖ คน มีอุปกรณ์การนอนและตู้เสื้อผ้าประจำตัวทุกคน
ในห้องนอนมีรูปภาพติดอยู่ตามผนังเด็กนอนเมื่อถึงเวลา และมีหลักในการจัดให้เด็กได้รับ
การพักผ่อน นอนดังนี้

อายุ	๑-๒	ชวบ	ให้นอนวันละ	๑๔-๑๖	ชั่วโมง
	๒-๕	"	"	๑๓-๑๔	ชั่วโมง
	๕-๗	"	"	๑๒-๑๓	ชั่วโมง
	๘-๑๐	"	"	๑๑-๑๒	ชั่วโมง
	๑๑-๑๓	"	"	๑๐-๑๑	ชั่วโมง
	๑๔	ขาบขึ้นไป	"	๙-๑๐	ชั่วโมง

เมื่อเด็กเข้านอนเสร็จแล้ว พี่เลี้ยงและพ่อแม่หรือภรรยาจะมาตรวจดูก่อนแล้วตนจึง
ไปนอนหรือไปพักผ่อน

การเรียนและการเล่น การเรียนนั้นมีไม่มาก ส่วนใหญ่เป็นการเล่น การเรียนมีให้
หัดวาดเขียน ชัดเขียน อ่านหนังสือที่มีรูปภาพ คัดและเขียนหนังสือ ให้ตัดรูปภาพต่าง ๆ บัด
ลงในสมุดและ ครุจะเก็บลายมือหรือ ผลการเรียนไว้เปรียบ เทียบความก้าวหน้าของ เด็กทุกทุกเดือน
หัดเล่นขายของ มีสินค้ากำมะลอและเงินกระดาษมาเล่นซื้อขายกัน ในห้องที่ทำเป็นร้านค้าขาย
มีเครื่องกระป๋อง ยายหรี ซนมกำมะลอและอื่น ๆ ทำเป็นสินค้าให้เด็กหัดขายกันเล่น โดยมีครุ
ที่สอนหนังสือเป็นผู้จัดทำ

ถึงเวลาพักก็ให้เด็กไปเล่นกันในสนาม หรือห้องเล่นตามลำพัง บางทีก็มีเพื่อนมา แนะนำการเล่น และเล่นกับเด็กด้วย ซึ่งมีของเล่นอยู่มาก เช่น รถจักรยาน ๔ ล้อ ๓ ล้อ วิทยุ มีรถไฟราง มีปืน ตุ๊กตา กระดานหก กระดานสั้น ในห้องเล่นขนาดเล็ก มีเครื่องหมายจราจรให้เด็กหัดจำ มีรถยนต์ รถต่าง ๆ เรือบิน และของเล่นนานาชนิดไว้ให้เด็กเล่น โดยทั่วถึงสุดแต่ใครจะเล่นอะไร หยิบไปเล่นได้เอง พอหมดเวลาต้องเอามาเก็บที่เดิม

อนึ่ง มีข้อสังเกตว่า เขาพยายามไม่ฝืนความถนัดของเด็ก เกี่ยวกับการเล่นเขียนสุดแต่ใครจะรักทางไหน ก็สนับสนุนให้ชำนาญตั้งนั้น แม้แต่การเขียนหนังสือด้วยมือซ้ายก็ไม่ห้ามปล่อยตามถนัด

การอาบน้ำ เด็กอาบน้ำเอง เว้นแต่เด็กที่เล็กมากมีพี่เลี้ยงอาบให้ การอาบน้ำจะมีเพื่อนหรือพี่เลี้ยงแนะนำให้ ใช้สบู่และวิธีอาบให้ทราบแต่แรก พอเด็กจำได้ก็จะอาบตนเอง

สัตว์เลี้ยง ใน *Nursery Home* ทุกแห่งเขาจะถือหาลสัตว์เลี้ยงมาไว้ให้เป็นเพื่อนเล่นของเด็ก ไก่ แกะ สุนัข แมว แพะ เป็ด ไก่ และนกเป็นต้น เฉพาะสุนัขถือว่าเป็นเพื่อนเล่นกับเด็กได้อย่างดี รู้จักภาษาเล่นกับเด็กได้ดีมาก และเวลาเข้าห้องเรียนสุนัขจะเข้าไปด้วย เวลาเล่นก็ตามไปเล่นกับเด็กด้วย

การเล่น นอกจากการเล่นในสนาม ยังมีการทำให้เด็กร้องเพลง เต้นระบำหมู่และเคาะจังหวะตามดนตรีซึ่งครูเป็นผู้ทำเพลง เด็กเคาะจังหวะตามไม้ตี การเล่นเพื่อการรื่นเริงนี้ทุกแห่งสนใจจัดท่ามาก

การเที่ยว มีการจัดรถยนต์พาเด็กไปเที่ยวชมภูมิประเทศประมาณ ๓ เดือนครั้งหนึ่ง การเยียวารักษาเมื่อเจ็บป่วย ไม่มีพยาบาลและหมอยู่ประจำ เจ็บป่วยเล็กน้อยเพื่อนหรือภรรยาทำหน้าที่ช่วยพยาบาลรักษาแบบสามัญทั่วไป หากสงสัยว่าจะเป็นโรคร้ายแรงที่ต้องอาศัยแพทย์ ก็จะโทรศัพท์ให้แพทย์ที่โรงพยาบาลมาตรวจรักษา หากแพทย์เห็นควรส่งโรงพยาบาล จึงจัดการส่ง โดยปกติมีแพทย์มาตรวจเยี่ยมเยียนสัปดาห์ละครั้ง

การจัดให้เด็กฝึกการ ส่งเคราะห์ของ { *Nursery Home* } เพื่อนบ้าน จะต้องทำ รายงาน
Reception Center
 เคลื่อนไหวของ เด็กตลอดทั้ง นิสัยใจคอเสนอต่อ สำนักรับเด็กประจำ สำนักรับเด็กเองก็จะส่ง
 เจ้าหน้าที่ (*Social Worker*) มาเยี่ยมเยียนตรวจดูลักษณะเด็กด้วยตนเองเสมอ ฉะนั้น เมื่อเด็ก
 ได้อยู่ใน *Nursery Home* พอควรแล้ว สำนักรับเด็กอาจพิจารณาจัดการไปตามอำนาจดังกล่าวข้างต้น
 อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ เช่น จัดให้มีการฝากผู้นับไปเลี้ยงตามบ้าน (*Boarding Out*) หรือจะเลี้ยง

ถูกขโมยไปจนถึงให้ไปอยู่ใน *Children's Home* ก็ได้ ในเมื่อเห็นว่าจะเป็นประโยชน์แก่เด็กนั้น โดยพิจารณาตามรายงานความเคลื่อนไหวของเด็กประกอบด้วย

ค่าใช้จ่ายในการสงเคราะห์ของ *Nursery Home* และ *Children's Home*

คิดตัวเลขเป็นค่าใช้จ่ายทุก ๆ อย่างในการสงเคราะห์เด็กรวมทั้งเงินเดือน ค่าจ้างเจ้าหน้าที่ (ไม่รวมสิ่งก่อสร้าง) ตกประมาณต้องจ่ายต่อปีละ ๕ ปอนด์ถึง ๖ ปอนด์ต่อเด็ก ๑ คน เจ้าหน้าที่ประจำถิ่นอยู่กับ *Home* เสร็จ และมีเงินเดือนต่างหาก (การสงเคราะห์เด็กขององค์การเอกชน (*Voluntary*) ก็ใช้จ่ายในอัตราประมาณเท่ากันเช่นเดียวกัน)

๒. Children's Home

สำหรับเด็กอายุ ๕-๑๕ ปี (บางที่รับเลี้ยงถึงอายุ ๑๘ ปี) การจัดสงเคราะห์เด็กในรูป *Children's Home* นี้ ในหลักใหญ่แล้วจะคล้ายคลึงกับการจัด *Nursery Home* นั้นเอง หากแต่ว่าเป็นการเลี้ยงดูเด็กที่โต จึงมีวิธีการฝึกฝนไปบ้าง กล่าวคือ

มุ่งหมายจะให้ *Home* ให้เป็นที่อยู่ ที่กิน ที่นอน ของเด็กเหมือนกับบ้านของเด็กเองจริง ๆ คือ มีพ่อบ้าน ภรรยาพ่อบ้านเป็นผู้ปกครองเลี้ยงดูเหมือนอย่างบิดามารดาของเด็กเหล่านั้น และมีเจ้าหน้าที่อยู่ปฏิบัติงานตามความจำเป็นตามระเบียบด้วย

แต่เด็กต้องช่วยพ่อบ้านแม่บ้านทำงานบางอย่าง เช่น ปลูกต้นไม้ รักษาความสะอาด ก่อ่ง ผัดเปลี่ยนกันช่วยงานทางการครัว เช่น ชนถ่าน ล้างชาม ปอกมัน เก็บผัก และช่วยพ่อบ้านทำสวนครัวเลี้ยงสัตว์คอนเย็นวันละ ๑ ชั่วโมง เปลี่ยนเวรกันเซฟอาหาร และเก็บถ้วยชามส่งโรงครัว ส่วนมากเป็นงานเบา ๆ เลื่อนผ้าไม้ต้องซักเอง ส่วนบ้านที่มีเด็กเล็กอยู่ด้วย เด็กโตก็ช่วยเลี้ยงเด็กเล็กไปทั่ว เล่นไปทั่ว เหมือนกับพี่เลี้ยงนั่งตามบ้านทั่วไป

เด็กทั้งหมดต้องไปเรียนหนังสือในโรงเรียนสามัญภายนอกบ้านร่วมกับเด็กสามัญทั้งหลายตามชั้นและความรู้ของตน คือ ไปเรียนใน *Primary School* หรือ *Secondary School* ขึ้นเอง แยกเข้าไปเย็นกลับ กลางวันไปรับประทานอาหารกลางวันโรงเรียนที่ตนไปเล่าเรียน ค่าอาหารกลางวัน *Children's Home* ที่กินอยู่จะเป็นผู้ออกให้

หมายเหตุ *Primary School* และ *Secondary School* ทุกแห่งมีการจัดอาหารกลางวันไว้ให้เด็กรับประทาน โดยเด็กไม่ต้องกลับบ้าน ค่าอาหารนั้นคิดราคาอุดหนุนประมาณมีดละ ๘ เพนนีเท่านั้น ฉะนั้น เมื่อเด็กใน *Children's Home* ไปเรียนในโรงเรียนธรรมดาจึงไม่รับอาหารกลางวันที่บ้าน

LIART

และทาง Home เป็นผู้ชำระแทน หากกระยะทางไปโรงเรียนไกล จะต้องขึ้นรถบัส ทางโรงเรียน
ที่เด็กไปเรียนยังจ่ายค่ารถบัสให้อีกด้วย

เด็กที่เป็นพี่น้องกันและต้องมาอยู่ในสงเคราะห์ของ Home เขาจะจัดให้อยู่ใน Home
เดียวกับ Home ที่พี่อยู่ และให้นอนห้องเดียวกับพี่ การจัดห้องนอนให้เด็กใน Home นี้ เขาแบ่ง
ห้องให้นอนรวมกันตามขนาดของอายุที่ได้เรียกกัน เช่น ๕-๗ ขวบ ๘-๑๒ ขวบ เป็นต้น

เด็กชาย เด็กหญิง บางแห่งก็รับเฉพาะเด็กชาย บางแห่งรับเฉพาะเด็กหญิง
บางแห่งก็ยังคงรับทั้งเด็กหญิงชายปนกัน แต่แยกห้องให้นอนคนละซีก หรือคนละชั้นของ
ตึก การเล่น การรับประทานอาหารและการไปเรียนหนังสือคงร่วมกันทั้ง ๒ เพศ เว้นแต่ใช้ที่อาบน้ำ
ส้วม แยกกัน แต่หลักที่นิยมปฏิบัติกันคือ เด็กอายุตั้งแต่ ๑๓ ปีขึ้นไป เขาจะจัดแยก Home
ก็จริงแต่ยังคงให้ Home นั้นอยู่ในบริเวณที่ดินเดียวกันนั่นเอง ทางที่ถูกต้องเขาต้องการให้ Home
อยู่ห่างกันคนละแห่ง (บ้านที่เลี้ยงเด็กไม่เกิน ๒๕ คน นิยมเลี้ยงเด็กชายหญิงรวมกัน
ทุกขนาด)

จำนวนเด็ก ที่รับเลี้ยงดู นิยมจัดแห่งละ ๒๕-๓๐ คน แต่ก็ไม่แน่ เพราะยังมี
Children Home ในสาขา Barnaulo จัด Home ที่รับเลี้ยงดูเด็กถึงจำนวน ๑๐๐ คนก็มีอีกหลายแห่ง

เด็กไปศึกษาเล่าเรียนอะไร เด็กเหล่านี้จะไปศึกษาเล่าเรียนวิชาสามัญใน Primary
และ Secondary School ในท้องถิ่นนั้น ตามธรรมดาเลี้ยงเด็กทั้งหลายนั่นเอง แต่ใน Secondary School
นั้น เขามีการจัดสอนวิชาอาชีพรวมอยู่ด้วยเป็นอย่างดี เช่น วิชาช่างไม้ ช่างจักสาน
วาดเขียน ช่างทำรองเท้า เย็บปักถักร้อย ฯลฯ วิชาเลขานุการ การครัว การช่างฝีมือต่าง ๆ
เป็นต้น โรงเรียนหนึ่งก็สอนวิชาชีพ ประมาณ ๒-๓ อย่างเท่านั้น

ฉะนั้น หากเด็กมีความสนใจในทางวิชาชีพใด เมื่อถึงขั้นที่จะเข้าศึกษาได้เขาก็จะ
ส่งไปเรียนในโรงเรียนวิชาชีพ Technical School เช่น ช่างยนต์ ช่างไฟฟ้า ช่างกลึง ช่างวิทยุ
ซึ่งมีโรงเรียนประเภทนี้อยู่ตามเมืองต่าง ๆ เป็นบางเมืองให้เป็นประโยชน์แก่เด็กในทางหางาน
ให้ทำในภายหลัง การศึกษาเล่าเรียนดังกล่าวนี้ไม่มีการเสียค่าเล่าเรียนหรือธรรมเนียมอย่างใด
เลย แม้แต่อุปกรณ์การฝึกหัดและเครื่องมือต่าง Secondary School หรือ Technical School จัดให้
ทั้งนั้น

สิ่งของที่ทำเพื่อฝึกหัดนั้นก็ไม่ประสงค์จะทำเพื่อขาย ทำเพื่อใช้และทำโชว์สำหรับ

โรงเรียนนั่นเอง

เด็กที่เรียนที่ เด็กคนใดเรียนวิชาสามัญใน *Grammar School* ทำคะแนนได้ดี มีความประพฤติดี ทาง *Home* เห็นว่ามีลักษณะเหมาะจะให้ศึกษาต่อใน *High School* เพื่อเป็นทางให้เข้าศึกษาวิชาความรู้ในมหาวิทยาลัยต่อไปได้ เขาก็จะรายงานผลให้สำนักกับเด็กทราบเพื่อส่งเข้าเรียนต่อไปจนได้ปริญญาจากมหาวิทยาลัยโดยออกทุนให้ทุกประการจนกว่าจะจบ (แต่ปรากฏว่ามีน้อย ส่วนมากชอบอาชีพและอยากทำงานมีรายได้)

เมื่อเด็กเรียนจบหรืออายุครบ ๑๖-๑๘ ปี เด็กที่เรียนจบการศึกษาระดับ *Secondary School* หรือมีอายุตั้งแต่ ๑๖ ปีขึ้นไป เขาจะเริ่มให้ออกฝึกทำงานหารายได้หรือหากมีความชำนาญก็อาจบรรจุเข้าทำงานได้เลย โดยปกติเขาพยายามจัดให้มีงานทำได้หมดทุกคนภายในอายุ ๑๘ ปี ทั้งนี้เพราะเขามีองค์การจัดหางานต่าง ๆ ให้คนที่ต้องการทำงานทั้งชายหญิงทั่วไป สำนักงานจัดหางานเหล่านี้มีทั้งของทางการและเอกชน มีสาขามากแห่ง นอกจากนั้นทางสำนักกับเด็กก็ยังมีอำนาจที่จะติดต่อหางานไว้ให้เด็กทำล่วงหน้าได้โดยตรงด้วยเช่นเดียวกัน

เฉพาะอย่างยิ่งสำนักงานหางาน ชื่อ *The Youth Employment Services* นี้ เป็นกำลังช่วยหางานให้เด็กอายุ ๑๕-๑๘ ปีทำได้มากและเสมอ เพราะงานในอังกฤษมีมากมายหลายชนิด มีความต้องการคนงานมาก หรือกล่าวด้วยหนึ่งมีงานเกินคน การทำงานของเขาจึงไม่ลำบาก ทั้งมีมาตรฐานค่าแรงงานแน่นอน

เด็กคนใดที่ทำงานทำไม่ได้ ในอายุ ๑๘ ปี เขาก็จะให้หยุดไปจนถึงอายุ ๒๑ ปีก็มีการจัดให้เด็กไปอยู่ในอุปการะของผู้อื่น เท่าที่ไล่กล่าวมาข้างต้นนี้ เป็น

เรื่องการดำเนินงานสงเคราะห์เด็กทั่วไปตามวิธีการปกติ อย่างไรก็ตามเด็กที่มาอยู่ใน *Children Home* ในระยะเวลาพอสมควรก็จะทราบนิสัยความประพฤติแล้ว ทางสำนักกับเด็กอาจจะดำเนินการตามอำนาจที่อาจทำได้อย่างอื่นดังกล่าวในตอนต้นก็ได้ เช่นจะจัดหาผู้รับเด็กไปอุปการะแบบส่งเด็กคนใดคนหนึ่งที่เหมาะสมไปฝากผู้มีใจบุญคนใด (*Foster Parent*) รับไปเลี้ยงดูแห่งละคนสองคนก็ได้ (คือ *Boarding Out*) ในเมื่อเด็กและผู้รับเลี้ยงต่างมีความสมัครใจ หรือมีนิสัยที่พอจะให้ไปอยู่กับผู้อื่นได้ ทางสำนักกับเด็กก็จะส่งเด็กไปอยู่กับผู้นั้น และทางสำนักกับเด็กก็ยินดีจะจ่ายค่าเลี้ยงดูเด็กให้แก่ผู้รับเลี้ยงอีกตามอัตราที่สมควร (ประมาณ $£1\frac{1}{2}$ ต่อสัปดาห์ ต่อเด็ก ๑ คน)

ผู้ที่รับเลี้ยงเด็กจะต้องนำเด็กไปอบรมเลี้ยงดูในทำนองบุตรหลาน มีการให้การศึกษา อบรม และช่วยหางานให้ทำเมื่ออายุ ๑๘ ปี ด้วยเช่นเดียวกัน ทั้งนี้แล้วแต่ลำนำกับเด็ก จะเห็นว่าจัดอย่างไรจึงจะเป็นประโยชน์ แต่วิธีนี้ปรากฏว่าจัดทำอยู่มาก ทั้งเด็กเองก็พอใจสมัคร (และจะมีนักสังคมสงเคราะห์ติดตามไปเยี่ยมสังเกตการเลี้ยงดูต่อไปด้วย)

ความสะดวกสบายใน Children's Home

ใน Children's Home มีเพื่อนและภรรยาเป็นที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของเด็กเสมือนว่าเป็นบิดามารดา เด็กมีทุกข์ร้อนหรือต้องการอย่างใดก็เข้าหาได้เสมอตลอดเวลา เพราะเพื่อนทำตัวเป็นกันเองกับเด็กจริงๆ ไม่มีการดูว่า เขียนดี หากใช้วิธีสั่งสอนแนะนำสิ่งผิดถูกให้เข้าใจกันดี การลงโทษเด็กก็เพียงจรรยาบ้านฝ่านั่น เพียงตักหรือตักเงินค่าใช้จ่ายของเด็ก (Pocket Money) และห้ามเที่ยวเตร่เท่านั้น ไม่มีการเขียนขุดตีเลย เด็กโต ๆ มีสิทธิจะไปดูภาพยนตร์ ละคร หรือเที่ยวเตร่ในละแวกบ้านด้วยเงินของคนได้เสมอทุกเย็นแต่ต้องกลับก่อน ๑๘.๐๐ น. หลัง ๑๘.๐๐ น. ให้มาขออนุญาตก่อนแต่ต้องไปไม่เกิน ๒๑.๐๐ น. บางแห่งก็อนุญาตให้เฉพาะเด็กโตอายุกว่า ๑๑ ขวบ เท่านั้น เด็กเล็กให้เที่ยวได้เฉพาะวันเสาร์ โดยมีเด็กใหญ่พาไป

ห้องพักผ่อน ใน Home มีห้องสมุด ห้องกีฬาในร่ม ห้องภาพยนตร์ ห้องนั่งเล่น ห้องทำการบ้าน ตามความจำเป็นสุดแต่สถานที่จะใหญ่หรือเล็ก บางแห่งใช้ห้อง ๆ เดียวทำได้หลายอย่าง เช่น เป็นห้องกีฬา เป็นห้องเต้นรำ เป็นห้องประชุมด้วย แต่ละห้องมีอุปกรณ์ไว้ให้พร้อม

การกีฬากลางแจ้ง มีเทนนิส ฟุตบอล เนตบอลล์ บาสเกตบอลล์ คริกเกต บายร์ ซิงซ์ กระดานลื่น ฯลฯ

การกีฬาในร่ม มีบิลเลียดเล็ก ๆ ปิงปอง ไล่ และเกมการเล่นอื่น ๆ อีกมาก

สนามและห้องเด็กเล่น แบ่งทำเป็น ๒ แห่ง อยู่คนละด้านของตัวตึก สำหรับเด็กใหญ่แห่งหนึ่ง กับเด็กเล็กอายุ ๕-๗ ขวบ เล่นกันอีกแห่งหนึ่ง แต่ละแห่งมีของเล่นเหมาะสมสำหรับเด็กแต่ละขนาด

การรับประทานอาหาร เด็กเล็ก เด็กใหญ่ ก็แยกกันคนละห้อง และใช้วิธีเดินรับใช้ตัวเอง ไปรับอาหารจากแม่ครัวเดินมาวางบนโต๊ะเอง ยิ้มแล้วเอากินมาคืน ไม่ต้องล้าง

เลย (บางแห่งทางครัวเป็นผู้เซฟอาหารให้หรือจัดให้เด็กโตเป็นเวรเซฟอาหารและเก็บถ้วยชามส่งแม่ครัวล้าง)

การงาน กล่าวโดยทั่วไป เด็กแทบจะไม่ต้องทำอะไรเลย เฉพาะเด็กโตก็เพียงบัดปิ่นนอนของตนเองเมื่อตนนอนนิตน้อยเท่านั้น การเช็กกวาดดูที่อยู่ แม่บ้านหรือคนงานทำครัวอื่น เสื้อผ้าไม่ต้องซัก เก็บส่งโรงซักผ้าทั้งหมด (แค่โรงเรียนของ *Voluntary* บางแห่งก็ให้เด็กโตซักผ้าของตัวเองบ้างเหมือนกัน)

ห้องนอน เด็กนำรูปภาพมาติดไว้ดูเป็นการตกแต่งห้องของตนเอง ให้เกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้ ความกำแพงจึงมีรูปภาพต่าง ๆ ตัดมาจากหนังสือพิมพ์ติดไว้ และมีแทบทุกห้องแม้ในห้องอาหารก็มี นอกจากนี้ในห้องนอนทุกห้องยังมีวิทยุถ่ายทอดไปให้ฟังประจำด้วย

การพักผ่อนหย่อนใจ โดยปกติมีการร้องรำทำเพลง เต้นรำ ในระหว่างกันเองประจำสัปดาห์ เพลงที่ใช้ส่วนมากใช้งานเลี้ยง และทุกแห่งก็มีเครื่องดนตรีสำหรับเล่นกันเอง และโดยมีครูมาฝึกหัดสอนเขียนสัปดาห์ละราว ๒ ครั้ง แต่พวกเด็กเล่นฝึกซ้อมกันเองทุกวัน บางแห่งก็มีการเล่นละครแข่งขันกันเป็นประจำเกือบหรือระหว่างห้องหรือระหว่างชั้นเพราะ *Home* ประเภทนี้ ส่วนมากมีเวทีละครไว้ให้เด็กเล่น หรือใช้เป็นทีประชุมหรือฉายภาพยนตร์ด้วย

แรมคืน ทุกบ้านทาง *Home* จะจัดให้เด็กไปพักแรมในฤดูร้อน ตามหัวเมืองประมาณ ๒ สัปดาห์ โดยจัดตั้งกระโจมเป็นที่พักแบบลูกเสือ โดย *Home* ออกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ให้ทั้งสิ้น และในระหว่างพักเรียนภาคกลางเขายังหาทางส่งเด็กไปเยี่ยมญาติพี่น้องหรืออยู่กับญาติด้วย สำหรับเด็กที่ไม่มีญาติ เขาก็ติดต่อกับเอกชนที่ใจบุญให้รับเด็กออกมาพักอยู่ด้วยในระยะเวลาที่จะกำหนด เพื่อให้เด็กมีทางเปลี่ยนสถานที่เบ็ดเตล็ดตามโอกาส

สรุป รู้สึกว่าการจัดลงเคราะห์เด็กในแบบ *Nursery Home* และ *Children's Home* นี้เด็กมีความสุขสบายรื่นเริงกันดีมาก ต่างก็มีความสุขโดยทั่วกัน เพราะได้รับการลงเคราะห์บริบูรณ์ในด้านกินอยู่ที่ดี การเรียนดี และการเล่นดีทุกประการ

๓. หมู่บ้านเด็ก (*Village Home*)

Village Home คือการจัดบ้านให้เด็กอยู่หลายหลังในบริเวณเดียวกันแบบทำเป็นนิคมหรือหมู่บ้านเด็กนั่นเอง

มาแล้ว การจัดแบบนี้ก็ไม่แตกต่างอะไรกับวิธีจัด *Nursery Home* หรือ *Children's Home* ที่กล่าว
 ในบริเวณเดียวกันหลายหลัง แต่หลังก็มีพ่อบ้านหรือแม่บ้านอยู่ปกครองดูแลเด็กในปกครอง
 ของตนเองโดยเฉพาะเท่านั้น คงเพียงแต่ว่ามี *Home* เด็กหลังเล็ก ๆ อยู่
 อย่างสูง การงานต่าง ๆ ที่ทำเพื่อช่วยเหลือเด็ก แม่บ้านหรือพ่อบ้านทำให้ทั้งสิ้น ไม่มี
 คนงานช่วยเหลือแม้แต่ *Home* ที่เลี้ยงเด็กโต เด็กต้องช่วยพ่อบ้านแม่บ้านทำงานเพื่อประโยชน์คน
 เหมือนอย่างลกหลานด้วย เช่น ช่วยซักผ้า ช่วยตงลารับกับข้าว และปูที่นอน การซักกวาด
 ห้องนอน เป็นต้น ดูเรื่องทั่ว ๆ ไป ไม่นิยมใช้เด็กทำเลย

Village Home แบ่งออกเป็น ๓ ประเภท

ประเภทที่ ๑ (รับเด็กทุกประเภทแต่แยกเลี้ยงดูตามประเภทและขนาดของเด็ก)

ขนาดใหญ่ รับเลี้ยงเด็กทุกประเภทรวมทั้งพวกเด็กพิการไม่สมบูรณ์และตาบอด
 (เฉพาะที่ *Barnulo's Village Home* in *Barking Side* ใน *London* จัดนั้นมีถึง ๖๕ หลัง มีเนื้อ
 ประมาณ ๖๕ เอเคอร์)

Home ประเภทนี้มีผู้อำนวยการทั่วไปคนหนึ่งเป็นหัวหน้า มีสถานที่อำนวยความสะดวก
 และแบ่งการดำเนินงานออกเป็น ๓ แผนก

- ๑. แผนก *Nursery Home* สำหรับเด็กเล็กอายุ ๒ - ๕ ปี
- ๒. แผนก *Children's Home* สำหรับเด็กอายุ ๕ - ๑๕ ปี

หมายเหตุ เฉพาะเด็กชายพออายุ ๑๒-๑๓ ขวบ เขาแยกให้ไปเรียนใน *Technical School*
for boys เพื่อฝึกหัดวิชาชีพเตรียมตัวไว้ทำงานเมื่ออายุประมาณ ๑๖-๑๘ ปี หรือแยกให้ไปอยู่
 ใน *Home* นี้ จัดเฉพาะเด็กชายในที่แห่งอื่นที่มีแต่เด็กวัยรุ่นล้วน ๆ

- ๓. แผนกโรงพยาบาลเด็กและการอนุบาลเด็กอ่อน (อายุ ๑ วันถึง ๒ ขวบ)

การดำเนินงาน

แผนกบ้านเด็ก

บ้านแต่ละหลังเขาแยกคัดเด็กให้อยู่ตามวัยที่มีอายุใกล้เคียงกัน คือ

(๑) เด็กอายุต่ำกว่า ๑ ปี เขาให้อยู่ในโรงพยาบาล มีห้องสำหรับเลี้ยงเด็กอ่อน มีเตียง เปล ให้นอนคนละเตียง มีนางพยาบาล และพยาบาลฝึกหัดคอยดูแลเลี้ยงดู เหมือนตามโรงพยาบาลปฏิบัติกันเอง

(๒) เด็กอายุ ๑-๒ ปี เขาส่งไปเลี้ยงในบ้าน ๆ ละ ๑๔ คน แต่ละบ้านมีพ่อ บ้านหรือแม่บ้านอยู่ปกครองคนหนึ่งหรือสองคน (สามีภรรยา) แล้วมีนางพยาบาลฝึกหัดคอยดูแลกันมาช่วยในการเลี้ยงดูเด็ก นอกนั้นก็เด็กในบ้านนี้หลังละ ๖ คน

(๓) เด็กอายุ ๒-๕ ปี เขาจัดให้อยู่กับพ่อบ้านหรือแม่บ้าน และมีพี่เลี้ยงช่วยดูแลอีก ๑ คน (บางทีใช้นางพยาบาลฝึกหัด)

(๔) เด็กอายุ ๕-๑๕ ปี จัดให้อยู่กับพ่อบ้านแม่บ้านหลังละ ๘-๑๒ คน เด็กอายุ ๕-๘ นอนรวมห้องเดียวกันทั้งชายหญิง ห้องละ ๔ คนบ้าง ๓ คนบ้าง แล้วแต่ขนาดห้อง พออายุ ๘ ปีขึ้นไปถึง ๑๒ ปี เขาแยกห้องให้นอนเป็นห้องหญิงห้องชายในบ้านหลังเดียวกันนั่นเอง

แต่ละบ้านมีเครื่องอุปโภคบริโภคการกินนอนสำหรับเด็กพร้อม มีห้องอ่านหนังสือ ห้องนั่งเล่น ห้องอาหาร ในห้องอาหารนี้ใช้เป็นห้องทำการบ้าน หรือการมีมติที่แม่บ้านจะสอนให้ในเวลาว่างตอนเย็นหรือกลางคืนด้วย

เฉพาะเด็กเล็กมีของเล่นต่าง ๆ เช่นรถจักรยาน รถไถราง ลูกตา ขดระ ไล่กู่ไว้ให้เล่นในห้องนั่งเล่นด้วย เด็กมีสิทธิใช้ห้องได้ทุกห้อง เหมือนเป็นเจ้าของบ้านหรือลูกของเจ้าของบ้าน

ส่วนเด็กพิการ ไม่สมบูรณ์ประกอบนั้น เขาแยกให้อยู่เป็นพวก ๆ ในบ้านหลังหนึ่ง ไม่ปนกับเด็กปกติ สำหรับพวกที่ไม่อาจไปเล่าเรียนหนังสือในโรงเรียนพิเศษสำหรับคนเหล่านี้ก็ได้ เขาก็มีครูมาสอนให้ถึงที่อยู หรือที่นอนที่เดียว คนที่ไปได้ก็ไปเรียนในโรงเรียนที่จัดไว้สำหรับเด็กประเภทนั้น ๆ เป็นพิเศษ (Special School)

(๕) การเรียน เด็กรุ่นเล็กอายุ ๓-๕ ขวบ มีโรงเรียนจัดให้เรียนในบริเวณ Village Home นั้นเอง ไม่ต้องไปเรียนที่อื่น (บางแห่งก็ให้ไปเรียนภายนอก)

ส่วนเด็กอายุกว่า ๕ ขวบ ไปเรียนหนังสือในโรงเรียนธรรมดากายนอกบริเวณ Village Home ไปเข้าเย็นกลับ

(๖) *Village Home* มีห้องสมุด ห้องประชุม (จัดให้มีผู้มาบรรยายหรือเชิญผู้มีความรู้มาบรรยาย ๒ เดือนครั้ง) มีสนามเด็กเล่นหลายสนาม และแบ่งสนามให้เด็กเล่นเป็นขนาดๆ เฉพาะเด็กอายุต่ำกว่า ๓ ขวบ มีสนามกันเป็นกรงไม้ เด็กเข้าไปเล่นในนั้น มีกระดานลื่น บ่อทราย เครื่องขุดดิน ถัง บรรโดโต-รถเข็น ให้เด็กเล่นอยู่ได้ร่มต้นไม้ มีพยาบาลนักหัดค้อยอยู่ห่างๆ ๓ คน ของเหล่านี้เป็นของกลางเด็กจากทุกบ้านมีสิทธิมาเล่นได้ทุกโอกาส แต่ละแห่งมีอุปกรณ์ เครื่องเล่นพร้อม ทั้งมีถนน มีสวนดอกไม้ สวนเดินเล่น ให้เด็กเดินเที่ยวได้หลายแห่ง

แผนกโรงพยาบาลเด็ก

ในบริเวณมีโรงพยาบาลเด็กขนาดจุเด็กได้ราว ๑๐๐

คน มีหญิงผู้มีความรู้ในการพยาบาลแยกเป็น ๒ ตึก สำหรับเด็กเล็กตึกหนึ่ง

เป็นผู้อำนวยความสะดวกแก่กิจการทั่วไป

เป็นหลายห้อง คือ ห้องโรคติดต่อ โรคธรรมดา และห้องเด็กพิการไม่สมบูรณ์

เด็กโตอายุกว่า ๕ ปีตึกหนึ่ง แต่ละตึกยังแยก

โรงพยาบาลมีนายแพทย์ ๒ คน

และผู้ชำนาญทางประดิษฐ์วัสดุช่วยอวัยวะ

บกพร่องให้ใช้การได้ ๑ คน (เช่นพวกโรคกระดูกอ่อน แขนค้วน) มีนางพยาบาล ๖ คน

นอกจากนี้คนงานและแม่ครัวตามควรแก่ความจำเป็น

ในโรงพยาบาลมีเครื่องมือพยาบาลและเวชภัณฑ์ทันสมัย

พอเพียงเหมือนโรง

พยาบาลจริง ๆ เช่นมีเครื่องเอกซเรย์ เครื่องผ่าตัด เป็นต้น

นอกจากนี้โรงพยาบาล ยังเปิดแผนกนักเรียนพยาบาล ทำการอบรมวิชาพยาบาล

แก่เด็กหญิงในสงเคราะห์ของ *Home* ที่มีอายุ ๑๖ ปีขึ้นไป ให้ทำหน้าที่พยาบาลและการทำรก

สงเคราะห์ มีหลักสูตร ๓ ปี เรียนจบมีประกาศนียบัตรให้ สามารถไปเข้าทำงานในหน้าที่

พยาบาลตามโรงพยาบาลแห่งอื่นได้ด้วย และนักเรียนพยาบาลเหล่านี้เองเป็นกำลังช่วยเหลือ

เลี้ยงดูเด็กเล็กและเด็กที่เจ็บไข้ ได้ทุนค่าใช้จ่ายมาก

พอเรียนจบก็ได้งานทำเสมอ ทั้งรู้

หลักในทางปฏิบัติมาก

การช่วยเหลือเด็กพิการของ *Village Home*

พวกกระดูกอ่อนหรือพวกงอแงเดินไม่

ได้ เขาจะใส่เครื่องช่วยแล้วหัดข้อมให้เดินโดยมีอุปกรณ์ช่วยบ้าง สำหรับบางคนพวกหูหนวก

เขามีเครื่องช่วยประกอบหู ส่งไปเรียนในโรงเรียนคนหูหนวก พวกเป็นใบ้ก็พยายามหัดให้พูด

ให้ออกเสียง หากไม่มีทางจะแก้ไขได้ เขาก็หัดบัญญัติเหมือนกัน คงปล่อยให้กินกับ

นอนและต้องเลี้ยงตลอดไปจนอายุ ๕๕ ก็มี (แต่มีน้อยราวแห่งละไม่เกิน ๖ คน)

ประเภทที่ ๒

ขนาดกลาง มีบ้านประมาณ ๒๐ หลัง รับเด็กอายุ ๒-๑๕ ขวบ บางแห่ง
รับเฉพาะเด็กปกติ บางแห่งรับทั้งเด็กประเภทพิการไม่สมประกอบอย่างประเภทที่ ๑ ด้วย ไม่
มีแผนกเด็กอ่อน และไม่มีแผนกพยาบาลหรือโรงพยาบาล
การดำเนินการต่าง ๆ คงจัดทำนองเดียวกับประเภทที่ ๑ ที่กล่าวมาแล้ว

ประเภทที่ ๓

ขนาดเล็ก มีบ้านประมาณ ๓-๖ หลัง รับเด็กอายุ ๒-๕ บ้าง ๕-๑๕ บ้าง
หรือรับทั้ง ๒ ขนาดบ้าง ประเภทนี้ไม่มีโรงเรียนสำหรับเด็กเล็กจัดในบริเวณบ้าน แต่ให้
เด็กไปเรียนในโรงเรียนสามัญภายนอก Home ดังเช่นเด็กชาวบ้านทั่วไป การดำเนินงานต่าง ๆ
คงเป็นทำนองเดียวกับประเภทที่ ๒

สโมสรเด็ก (Children's Club) ในย่านชุมชน เขาพยายามจัดสร้างสโมสร
สำหรับให้เด็กรุ่นโต (อายุ ๑๒-๑๓ ปีขึ้นไป) ใน Children's Home และรวมทั้งในโรงเรียน
สามัญ เช่น Secondary School หรือวิทยาลัย (College) ด้วย ให้ไปพบปะวิสาสะรื่นเริงกันใน
ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงรุ่นหนุ่มสาว (เพื่อระบายปัญหาทางเพศและสังคมที่รุนแรงและ
เปลี่ยนแปลงความรู้สึกนึกคิดทางเพศ)

มีการนัดหมายกันโดยเจ้าหน้าที่ของ Children's Home และสโมสรว่าวันใดจะนำเด็กของ
แห่งใดไปพบกัน ทางสโมสรก็จะเตรียมสถานที่ให้โดยปกติควรมีเดือนละ ๑ ครั้ง ใน
สโมสรมีห้องนั่งเล่นสนทนา ห้องอ่านหนังสือ ห้องเต้นรำ ห้องการเล่นในร่ม และ
สนามกีฬากลางแจ้ง มีการเล่นต่าง ๆ ตามขนาดเช่น เทนนิส บิงปอง ว่ายน้ำ หมากรุก ดนตรี
วิทยุ บางครั้งสโมสรจะจัดการรื่นเริงให้ด้วย เช่น มีเต้นรำ (ใช้หีบเลี้ยง) มีภาพยนตร์
หรือมีการแสดงวิวทัศน์เองในห้องเต้นรำ ซึ่งทำเป็นเวทีไว้ด้วยเด็กจะมาชุมนุมกันแต่ตอนบ่าย
และเลิกเมื่อเวลาราว ๕.๐๐ น. มีการร่วมรับประทานอาหารและน้ำชาด้วยกันที่สโมสรนั่นเอง

เรื่องที่ ๓ การส่งเด็กไปฝากเลี้ยงไว้ตามบ้านเอกชน (Boarding Out)

นอกจากการเลี้ยงดูเด็กโดยวิธีจัด *Nursery Home, Children's Home* และ *Village Home* ดังกล่าวมาแล้ว ยังมีวิธีจัดส่งเด็กไปให้ชาวบ้านที่ใจบุญเลี้ยงดูบ้านละคนสองคนอีกด้วย ทั้งนี้ เพื่อเป็นทางให้ชาวบ้านที่สมัครใจจะช่วยเหลือรับเลี้ยงเด็กได้มีโอกาสแบ่งเบาภาระจาก *Home* ดังกล่าว เด็กที่ไปอยู่กับผู้รับเลี้ยงเช่นนี้ ก็ย่อมจะได้รับการดูแลเอาใจใส่จากผู้รับเลี้ยง ที่จริงยิ่งขึ้น เพราะแต่ละบ้านก็รับเด็กไปเพียงคนหนึ่งหรือสองคนเป็นอย่างมาก ผู้ที่รับเด็กไปเลี้ยงเช่นนี้ ทางราชการหรือ *Voluntary* ก็ย่อมจะจ่ายเงินช่วยเหลือประจำตัวเด็ก ให้เป็นประจำสัปดาห์ ตลอดจนไปจนกว่าเด็กจะโตงาน หรือมีอายุครบ ๑๘ ปี (ราวคนละ ๕ $1\frac{1}{2}$ - ๒ ต่อ ๑ สัปดาห์)

ผู้รับเลี้ยงดูเด็กลงทำหน้าที่คล้ายผู้ปกครองหรือพ่อแม่ของเด็กนั้น นั่นเอง คือ ต้องดูแลให้เด็กกินดีอยู่ดี และไปศึกษาเล่าเรียน โดยตนให้ความสนับสนุนช่วยเหลือ รวมทั้งช่วยดูแลหางานทำให้ในชั้นต่อไปด้วย (ไม่ใช่เอาไปเลี้ยงอย่างใช้งานหรือปล่อยปละละเลยให้เด็กไปรับความทุกข์ยากหรือประพฤติกเล็ดเลี้ยว)

ทุกเดือนจะมีเจ้าหน้าที่คัดเลือกสวัสดิภาพเด็ก ได้แก่ *Social Worker* หรือพวกอาสาสมัครดูแลสวัสดิภาพเด็กประจำท้องที่ ซึ่งทำหน้าที่คล้ายเป็นสาขาของคณะกรรมการสงเคราะห์เด็กแห่งชาติ ออกไปให้การเยี่ยมเยียนดูแล สอดส่อง ความเป็นอยู่และ อนามัยของเด็ก พร้อมทั้ง ให้คำแนะนำตามบ้านที่รับเด็กไปเลี้ยง (รวมทั้งใน *Home* เด็กดังกล่าวข้างต้นด้วย)

เท่าที่ได้ไปสังเกตการเลี้ยงดูจนถึงบ้านที่รับเด็กไปเลี้ยง เห็นว่า เขาเลี้ยงดูเด็กอย่างบุตรจริง ๆ ให้สิทธิเท่าเทียมกับบุตรทุกประการ จัดที่ให้นอนคนละห้องห้องสะอาดเรียบร้อย มีโต๊ะทำงาน มีตู้ มีอุปกรณ์เครื่องใช้ให้พอเพียง ทั้งให้อิสระมาก เลี้ยงดูไม่ต้องซักมัดมัดไม่ต้องทำ ภรรยาผู้รับเลี้ยงทำให้หมด แต่สำหรับห้องนอนถ้าเป็นเด็กใหญ่เขามากให้ทำเอง เฉพาะเด็กหญิงก็มาหัดช่วยภรรยาแม่บ้านทำหน้าที่ในทางแม่บ้านบ้าง เช่น การครัว การจัดโต๊ะอาหาร การเชฟ สำหรับเด็กชายแล้วค่อนข้างจะมีความสบายมาก ส่วนเด็กเล็กเขามากให้นอนห้องเดียวกับบุตรของเจ้าของบ้านที่ขนาดได้เหมือนกัน ห้องพักผ่อน ห้องรับแขกในบ้าน เด็กเหล่านี้ใช้ได้ทุกโอกาสเหมือนเป็นเจ้าของบ้านเช่นเดียวกัน เวลารับประทานอาหารก็ร่วมโต๊ะพร้อมกับเจ้าของบ้านทุกมื้อ

วิธีการส่งเด็กไปเลี้ยงดูตามบ้าน การมอบเด็กให้เอกชน (Foster Parent) รับผิดชอบ

เลี้ยงดู หากเด็กนั้นอยู่ในความปกครองของสำนักรับเด็ก (Reception Centre) ก็เป็นหน้าที่ของสำนักรับเด็กจะพิจารณาจัด หากเด็กนั้น อยู่ในปกครองของ องค์การ ส่ง เคารวะที่เด็ก เอกชน (Voluntary Organization) ก็เป็นหน้าที่ขององค์การนั้นจะพิจารณาจัดโดยคำนึงถึงหลักต่าง ๆ ตามควรดังนี้

ผู้รับเด็ก ไปเลี้ยง

๑. จะต้องมีความเหมาะสมทั้งกว้างขวางพอประมาณ
๒. จะต้องเป็นผู้มีความประพฤติ มีลักษณะเหมาะสมแก่การที่จะมอบเด็กให้ไปเลี้ยง เช่นไม่เป็นคนชั่วร้าย ครอบครัวยุติธรรม
๓. ไม่เป็นครอบครัวที่มีบุตรหลานมาก หรือต้องรับอุปการะผู้อื่นอยู่มาก
๔. มีความสมัครใจ ความสมัครใจบางคนอาจมาแสดงความจำนงให้ทราบ บางคนอาจเสาะหาโดย Reception Centre หรือสมาคมส่ง เคารวะที่เด็กช่วยกันตามหาหรือสืบหา หรือ บางที่สำนักรับเด็กก็ช่วยสืบหาให้ โดย Social Worker

เด็กที่จะนำไปเลี้ยง

๑. จะต้องมีความอยู่ใน Home มาในระยะพอสมควร ซึ่งพ่อบ้านหรือแม่บ้านรับรองว่าเหมาะที่จะมอบให้ผู้อื่นรับ ไปเลี้ยงจะเป็นประโยชน์
๒. หากเป็นเด็กเล็กพอรู้ความ เขาก็จะทำให้รู้จักคุ้นเคยกับผู้ที่รับตัว ไปเลี้ยงเสียก่อน แล้วจึงมอบตัวให้ไป หากเป็นเด็กโตเขาจะถามความสมัครใจเด็ก พร้อมทั้งแนะนำชี้แจงผลดีให้เด็กเข้าใจ เมื่อเด็กตกลงจึงส่งไป

การส่ง เคารวะที่เด็กโดยวิธีส่ง ไปฝากเลี้ยงตามบ้านนี้ นิยมทำกันมาก ได้ผลดีและเท่าเทียมเป็นการหาผู้ปกครองแท้ ๆ ให้เด็กแต่ละคนยึดไว้เป็นที่พึ่ง เพราะเด็กเหล่านั้นแม่จะ ได้งาน ได้การทักก็ยังมีโอกาส ได้พักอาศัยอยู่กับผู้ที่ให้การเลี้ยงดูคนมา มีความรู้สึกว่ายานนั้นคือบ้านของตน คนในบ้านนั้น คือญาติพี่น้องของตน มีความอบอุ่นใจดีกว่าไม่มีผู้ใหญ่เป็นที่พึ่งที่ยึด

เงินอุดหนุนผู้รับเลี้ยงเด็ก มาตรฐานที่ทางการจะให้เงินอุดหนุนช่วยเหลือผู้
รับเด็กไปเลี้ยงดู ตกประมาณหัวละ ๑ ปอนด์ครึ่งต่อ ๑ สัปดาห์ มีอัตราจ่ายดังนี้

<u>อายุเด็ก</u>	<u>จ่ายรวมทุกอย่างสัปดาห์ละ</u>
ต่ำกว่า ๑ ขวบ	๒๑ ชิลลิง
๑-๓ ขวบ	๒๓ "
๔ ขวบ	๒๕ "
๕-๑๐ ขวบ	๒๘ "
๑๑-๑๕ ขวบ	๓๓ "
กว่า ๑๕ ขวบ	๔๐ "

ทั้งนี้ รวมทั้งค่าเครื่องอุปโภคและเงินใช้สอยส่วนตัวของเด็กด้วย
ในจำนวนนี้อาจแยกเป็นค่าอาหารและเงินใช้สอยส่วนตัวสำหรับเด็กได้ดังนี้

ก. เป็นค่าอาหารสัปดาห์ละ

อายุต่ำกว่า ๑ ขวบ	๑๗ ชิลลิง	๖ เพนนี
๑-๓ ขวบ	๑๘ "	๖ "
๔ ขวบ	๒๐ "	
๕-๑๐ ขวบ	๒๒ "	
๑๑-๑๕ ขวบ	๒๔ "	
๑๕ ขวบขึ้นไป	๒๕ "	

ข. เป็นค่าใช้จ่ายสอยส่วนตัวของเด็ก

(Pocket Money)

อายุต่ำกว่า ๕ ขวบ	ได้สัปดาห์ละ ๕ เพนนี
๕-๑๐ ขวบ	ได้สัปดาห์ละ ๑๐ "
๑๐-๑๒ ขวบ	" ๑ ชิลลิง
๑๒-๑๓ ขวบ	" ๑ ^๑ / _๒ "
๑๓-๑๕ ขวบ	" ๒-๒ ^๑ / _๒ "

เด็กที่ส่งไปเรียนอยู่ในชั้นสูงที่มีอายุกว่า ๑๕ ปี หรือยังต้องอยู่ใน Home เพื่อรอ
งานได้สัปดาห์ละ ๕ ชิลลิง

ข้อสังเกต เงิน Pocket money ต้องจ่ายให้เด็กรับเป็นเงินสดทุกสัปดาห์ และตั้งแต่เด็กจะ
นำไปใช้บำรุงความสุขของเด็กเอง เช่น ทัศนียภาพหรือซื้อของเล่น ของรับประทานก็ได้
ทั้งนั้น คงห้ามใช้แต่ทางไม่ดี เช่น การพนัน (แต่บางแห่งก็เก็บแบบยอมลีนไว้ให้และ
จำกัดเงินให้ใช้)

การสงเคราะห์เด็กโดย *Voluntaries' Homes* ^{๔๔} กิมการจ่าย *Pocket Money* ให้เด็กใน

อัตราร้านของเดียวกันนั้นเหมือนกัน

สำหรับค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดูใน *Nursery Home* หรือ *Children's Home* แต่ละแห่งนั้น

เมื่อคลอดแล้วตกอยู่ในอัตราราวหัวละ ๔ ปอนด์ถึง ๖ ปอนด์ต่อ ๑ สัปดาห์ (รวมทั้งค่าจ้างเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ด้วย แต่ไม่รวมค่าก่อสร้าง)

(หมายเหตุ หลังจากที่เขาพบเจ้าพนักงานค้านั้นชย ทราบว่ารัฐบาลตกลงเพิ่มเงินค่าเลี้ยงดูเด็กให้แก่ *Foster Parents* จากสัปดาห์ละ ๒๑ ชิลลิง เป็น ๓๐ ชิลลิงแล้วเป็นอัตราร้อยเท่า ตามลำดับอายุเด็ก)

เรื่องที่ ๔ การมอบเด็กให้รับไว้เป็นบุตรบุญธรรม (Adoption)

วิธีการเช่นนี้แม่สำนักรับเด็ก หรือ *Voluntary* จะมีอำนาจทำได้ แต่ก็ไม่นิยมจะกระทำเท่าไรนัก นอกจากจะเห็นว่าเหมาะสมและสมควรจริง ๆ และจะเป็นประโยชน์แก่เด็กอย่างมากเท่านั้น และหากจะจำกัดก็มักทำเฉพาะเด็กเล็กที่ยังไม่เคียงลา

อย่างไรก็ดี การจัด *Adoption* นี้นิยมจัดทำกับเด็กที่เกิดมาโดยไม่ปรากฏบิดา (*Unmarried Mother*, และนารดา ยกให้หรือทอดทิ้ง และหน้าที่การจัด *Adoption* จึงมักจะเป็นหน้าที่ของแผนกองค์การ หรือสมาคมที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือสงเคราะห์หญิงมีครรภ์ โดยไม่ปรากฏสามี จัดทำเสียมากที่สุด ดังจะกล่าวต่อไปในเรื่องการสงเคราะห์หญิงมีครรภ์ ไม่ปรากฏสามี

เรื่องที่ ๕ การสงเคราะห์เด็กเป็นโรคติดต่อหรือเจ็บป่วยเรื้อรัง

เด็กที่เป็นโรคติดต่อหรือขาดแคลนเรื้อรัง หรือวัณโรคขั้นไม่อาจแพร่เชื้อได้ เขาจะส่งไปให้โรงพยาบาลรักษาทั้งหมด ต่อเมื่อหายแล้วหรือปลอดภัยจึงจะส่งมาเลี้ยงตาม *Home* โรงพยาบาลมีที่พอเพียงเสมอ การรักษา โรงพยาบาลทำให้ไปล่าทั้งหมด ไม่มีการคิดค่าบวญการอะไรเลย

เรื่องที่ ๖ การสงเคราะห์เด็กพิการ

เด็กตาบอดเขาส่งให้ โรงพยาบาลช่วยเหลือเด็กตาบอด หรือที่จัดไว้สำหรับเด็กตาบอด
เด็กวิกลจริต คงส่งโรงพยาบาลวิกลจริต

ส่วนเด็กพิการหรือพวก *Handicapped* เขาส่งให้ *Home* สำหรับเด็กประเภทนี้ (*Special School*) รับไปเลี้ยงดูหรือให้อยู่ศึกษาเล่าเรียนร่วมกับเด็กสติปัญญาเสื่อม (*Backward Children*) วิธี
การสงเคราะห์ต่างๆคงเป็นเช่นเดียวกับแบบ *Children's Home* ทุกประการทั้งมีการแบ่งชั้นการศึกษา
เป็น *Primary* และ *Secondary* ทำนองเดียวกันด้วย แต่วิชาที่สอนไม่กว้างขวางมาก ให้อยู่ศึกษา
ไปที่ละน้อย ใครถนัดเรียนหรือทำอะไรได้ก็ให้ทำอย่างนั้น วิชาชีพที่ให้ทำส่วนใหญ่เป็นพวก
วาดภาพ จักสาน, ถัก, ทอ, บั๊ก, ทำรองเท้าด้วยเครื่องจักร, ทำตุ๊กตา, ถักพรม, ถักเชือก
สำหรับรองพื้นเก้าอี้, การช่างไม้ และการเพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ เป็นต้น การรื่นเริงและการเล่น
มีเป็นประจำวัน เช่น เต้นระบำหมู่ ร้องเพลง ให้อ่านกวีและกายบริหารปนกันทั้งหญิงชาย
แต่บางแห่งก็แยกให้อยู่สำหรับเด็กหญิงชาย ให้อยู่คนละคอกมีที่เล่น ที่เรียนคนละแห่ง
การเล่นอื่น ๆ คงจัดเหมือนอย่าง *Children's Home* แบบที่ทำโดยแพร่หลายนั้น จัดในแบบเป็น
Home เลี้ยงดูเท่านั้น ส่วนการไปศึกษาเล่าเรียนต้องการให้ ไปเรียนภายนอก *Home* ในโรงเรียน
พิเศษที่จัดไว้สำหรับสอนเด็กประเภทนี้โดยเฉพาะ (*Special School* หรือ *Occupation Centre*)

เรื่องที่ ๗ การคัดเลือกเจ้าหน้าที่ประจำบ้านเด็ก

ผู้ทำหน้าที่เป็น พ่อบ้าน ประจำบ้านเด็กนั้น ถือว่า เป็นหน้าที่สำคัญกว่าตำแหน่งอื่น
เพราะจะเป็นผู้นำกิจการในบ้านให้ดำเนินไปด้วยดี ทั้งจะได้ประโยชน์แก่เด็กมาก เขาจึง
พยายามคัดเลือกจากผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสม เช่น พวก *Child Guidance* หรือ *Social Worker* หรือ
พวกที่มีความรู้ในการบริหารและปกครองเด็กหรือผู้ที่ได้รับการฝึกฝนในกิจการนี้มาแล้ว และต้อง
ประกอบด้วยลักษณะส่วนตัวบางประการ เช่น เป็นผู้มีความรอบคอบ และไม่มึนเมาอยู่ในอุปการะ
มาก, มีนิสัยรักเด็ก รื่นเริงและมีเมตตากรุณาดี, ทั้งสามประการต้องเป็นผู้มีนิสัยและความ
ประพฤติดี พอดีจะเป็นที่พึ่งพาของเด็กได้ ฐานะและตั้งใจทำงานด้วยความพอใจ เหล่านี้
เป็นต้น

พวกพี่เลี้ยงเด็กเล็กและครูก็เช่นเดียวกัน ชอบที่จะเลือกจากผู้ที่ได้ผ่านงานหรือได้รับอบรมในเรื่องนี้มาพอควร การฝึกงานบุคคลประเภทนี้เขามักให้ไปฝึกงานอยู่ตามบ้านเด็กดังกล่าวเพื่อปฏิบัติงานเหมือนอย่างคนประจำนั่นเอง

ส่วนเจ้าหน้าที่ครอบครัว หรือคนงานนั้นก็คงใช้เจ้าหน้าที่ที่มีความรู้เกี่ยวกับงานในหน้าที่ของตนเท่านั้น ไม่ผิดพลาดในการคัดเลือกนัก

การคัดเลือกพ่อบ้านประจำบ้านเด็ก ทั้งที่จัดโดยรัฐและสมาคมเอกชน (Voluntary) นั้น นิยมทำโดยประกาศรับสมัครแล้วพิจารณาคัดเลือกแทบทุกแห่ง

ข้อสังเกต อย่างไรก็ดี ได้มีการเพิ่มเลี้ยงพ่อบ้านแม่บ้านประจำบ้านเด็กเล็ก (Nursery Home) เป็นพิเศษอยู่มาก เพราะเด็กเล็กเป็นวัยที่ต้องการสร้างรากฐานแห่งความเคยโตในปัญญาและร่างกายเกี่ยวกับจิตใจและอารมณ์ ต้องการความทะนุถนอมน้ำใจให้ได้รับความอบอุ่นใกล้ชิดกับผู้ใหญ่มาก เพื่อสร้างความรู้รักในทางจิตใจให้เป็นผู้เจริญและภูมิใจในชีวิตของตน เด็กวัยนี้ต้องการฝากเนื้อฝากตัวกับผู้ใหญ่ ต้องการการเอาใจใส่และความเมตตาจากผู้ใหญ่ให้ใกล้ชิดเสมอ ฉะนั้นการคัดเลือกพ่อบ้านแม่บ้านเด็กเล็กจึงเป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาเลือกให้เหมาะสมเป็นพิเศษ จะเป็นประโยชน์มาก

เรื่องที่ ๘ Social Worker ฝ่ายเด็ก

ในอังกฤษมหาวิทยาลัยสำหรับสอนและฝึกงานในหน้าที่ Social Worker ให้แก่ผู้ที่ต้องการทำงานประเภทนี้ เป็นวิทยาลัยที่สอนงานให้เปล่า ๆ มีหลักสูตร ๓ ปี ผู้ที่จะเป็น Social Worker จึงผ่านการอบรมจากวิทยาลัยเช่นนี้ ซึ่งมีอยู่แพร่หลายทำการสอนทั้งภาควิชาการและภาคปฏิบัติการปฏิบัติมานั้นเขาจะไปฝึกให้ทำงานจริงๆ อยู่ตาม Nursery Home และ Children's Home เป็นระยะเวลาเพื่อให้สามารถเข้าใจและปฏิบัติงานทุกอย่างได้ทันที

นักสังคมสงเคราะห์มีหลายประเภท ทำหน้าที่เกี่ยวกับการสอดส่องดูแลช่วยเหลือสวัสดิภาพของครอบครัวประสานกับหน่วยการสงเคราะห์ต่าง ๆ เช่น คนชรา คนตกทุกข์ได้ยากต่าง ๆ ทั่ว ๆ ไปด้วย มีทั้งที่สังกัดราชการและสังกัดองค์การเอกชน ต่างทำหน้าที่เข้มแข็งหวังเกียรติชื่อเสียงในงานกุศลกันมาก องค์การเช่นนี้มีแพร่หลาย เช่น องค์การ Family Service Unit, Family Welfare Association องค์การ W.V.S. (Women's Voluntary Service) เป็นต้น

LIART

Social Worker นั้นนับว่าเป็นผู้มีส่วนช่วยเป็นกำลังที่ทำให้ประชาชนได้รับการบริการช่วยเหลือในด้าน การสังคมสงเคราะห์อย่างสำคัญและ ได้รับประโยชน์อย่างยิ่ง

อย่างไรก็ดี รู้สึกว่าสำหรับประเทศที่มีสถานสงเคราะห์ สำหรับอุปการะบุคคลทุกประเภทพร้อมมูล และมีอุปกรณ์การสงเคราะห์ต่าง ๆ เพียงพอแก่การที่จะให้การช่วยเหลือประชาชนที่ตกทุกข์ได้ท่ว้งและสามารถจะบริการ ได้รวดเร็วแล้วการทำให้มี *Social Worker* ขึ้น ย่อมเป็นของจำเป็นและจะเป็นประโยชน์ที่นำขึ้นสมมติตั้งฝ่ายประชาชนและรวมทั้งตัว *Social Worker* เองด้วย แต่ถ้าหากยังไม่มื่ออุปกรณ์การสงเคราะห์พร้อมเพียง ก็น่าจะต้องจำกัดหน้าที่ของ *Social Worker* ให้แคบเข้ามาเท่าที่รัฐหรือองค์การกุศลสามารถอำนวยความสะดวกให้ดำเนินไปได้โดยสะดวกรวดเร็วอาจจำกัดทำหน้าที่ให้ทำในแบบทดลองขึ้นเป็นเขตๆทีละเขตและอาจจำกัดให้ทำเฉพาะเกี่ยวกับการสงเคราะห์เด็กหรือคนชรา เป็นอย่างๆ ไปก่อนเท่าที่เห็นว่ามีองค์การหรือสถานที่พร้อมที่จะให้การช่วยเหลืออยู่แล้ว ก็น่าจะทำให้การดำเนินงานเป็นไปในทางสะดวก ไม่เกิดขลุกขลักอลเวง

ประกาศ

เนื่องจากสุราแม่โขงของโรงงานสุรบางยี่ขัน ได้เป็นที่นิยมของประชาชนอย่างแพร่หลาย ทางโรงงานสุรบางยี่ขัน ได้พยายามอย่างยิ่งที่จะปรับปรุงคุณภาพให้ดียิ่งขึ้น และให้มีคุณภาพอยู่ในระดับคงที่อยู่เสมอ เพื่อสนองความต้องการของประชาชน โรงงานสุรบางยี่ขันจะได้ปรับปรุงสุราแม่โขงฉลากภาษาอังกฤษจำหน่ายตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๔๕๕ เป็นต้นไป ให้ผู้บริโภคนำชื่อได้ในราคาขวดขนาด ๓๕๐ ซี.ซี. ไม่เกินขวดละ ๑๗.๐๐ บาท ร้านค้าปลีกในเขตพระนคร-ธนบุรีต้องการรับไปจำหน่ายชื่อได้จาก

ร้านบางยี่ขัน โรงงานเมรัย บางลำภู

ร้านไทยอุตสาหกรรม ล้ามยอด.

LI RT

อุตสาหกรรมทำให้ชาติเจริญ

บริโภค

น้ำตาลทรายขาว

ของ

องค์การน้ำตาลไทย

เท่ากับส่งเสริมเศรษฐกิจของชาติให้มั่นคง

- ติดต่อได้ที่ -

สำนักงานกลางองค์การน้ำตาลไทย

ถนนมหาไชย (หน้าวังบูรพาภิรมย์)
โทรศัพท์ ๒๒๘๘๗๒, ๒๓๖๖๖

พระนคร
โทรเลขย่อ "น้ำตาล" กรุงเทพฯ

บริษัท บริการ
THE UNIVERSAL

สากล จำกัด
SERVICE CO., LTD.

๔๗ อาคาร ๘ ถนนราชดำเนิน พระนคร
47 Mansion 8. Raj Damern Ave., Bangkok.

โทรเลขย่อ : ยูนิวิซ
โทรศัพท์ ๒๔๑๘๒

Cable Address : UNIVICE
Tel. 24182

เป็นตัวแทนต่างประเทศคือ -

1. JUTE & FIBRE LIMITED, LONDON
2. ANGLO FAR-EAST COMPANY LIMITED, LONDON.
3. WORCESTER SHOE CO., U.S.A.

- รับสั่งสินค้าเข้า และส่งสินค้าออกทุกชนิด
- จำหน่ายรถยนต์นั่ง และรถบรรทุก ทั้งใหม่และใช้แล้ว
- รับฝาก และรับจำนำสินค้า
- รับประกันภัยทุกประเภท

LIIRT

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทย กับอังกฤษ ทางบกซ์ใต้

ภราดา บุรณศิริ

เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับอังกฤษ
ทางบกซ์ใต้” นี้ เป็นเรื่องที่ได้พยายามรวบรวมขึ้นจากหนังสือ
ต่าง ๆ ที่ได้อ่านพบสำหรับความบันเทิงเท่านั้น และอาศัย
ประวัติศาสตร์อิงบ้างเป็นตอน ๆ หากที่รับรองว่าจะเป็นประวัติ-
ศาสตร์อันแท้จริงไม่

ในบรรดาพวกฝรั่งที่เข้ามาแสวงหาราชอาณาจักรและตั้ง
ถิ่นฐานทางภาคตะวันออกนี้ ชาวอังกฤษดูเหมือนจะเป็นชนชาติที่
มาต่ำกว่าชาติอื่นบางชาติ เช่นชาวเปอร์ตุเกสก็ได้มาตั้งรากฐานที่
เมืองมะละกา ในแหลมมลายูตั้งแต่ พ.ศ. ๒๐๕๔ ประมาณ
ในราวแผ่นดินของสมเด็จพระบรมหน่อพุทธางกูรต่อแผ่นดิน
สมเด็จพระรชฎาธิราช ครั้นต่อมาในปี ๒๐๕๑ ก็ได้มีชาว
เปอร์ตุเกส ชื่อเฟรนันโต เปงโต เข้ามายังกรุงศรีอยุธยา และยัง
ได้อาสาสมเด็จพระเจ้าไชยราชาเป็นทหารไปรบกับ เมืองเชียงใหม่
การที่ชาวอังกฤษได้ทราบระแคะระคายเกี่ยวกับประเทศไทยก็ต่อเมื่อ มีพ่อค้าชาว
อังกฤษได้ ไปทำการค้าขายกับเมืองบันดัมในหมู่เกาะสุมาตรา ซึ่งขณะนั้นก็ ได้มีชาวฮอลันดามา
ทำการค้าขายอยู่ก่อนแล้ว จากบันทึกของบริษัทอินเดียตะวันออก (EAST INDIA COMPANY)
ได้ มีกล่าวไว้ว่า บริษัทได้ ใช้ ให้ โธมัส แลงคาสเตอร์ ไปทำการค้าขายกับเมืองบันดัม
และก็ได้ มีโอกาสที่จะพบปะกับคณะทูต ไทยซึ่ง ได้เดินทาง ไปยังเมืองบันดัมเช่นกัน และยังได้
ทราบถึงความเป็นอยู่ของประเทศไทยว่าทำการค้าขายเจริญดี
เรื่องการค้าขายกับคณะทูต ไทย ไปยังเกาะสุมาตราในครั้งนั้น ในหนังสือพระราชพงศาวดาร
และพงศาวดารฉบับหลวงของหลวงประเสริฐ ไม่ปรากฏ ประกอบทั้งในระหว่างนั้นก็ ได้ มีชน

LIART

ชาติปอร์ตุเกสและจีนได้เข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารอยู่มาก และส่วนมากไทยเรามากจะใช้ ชาวจีนเป็นนายสำเภากำทำการค้าขายในทะเลหลวง ทั้งนี้เพราะเหตุว่าชาวจีนได้เป็นผู้ที่ชำนาญ ในการเดินเรือในแถบนี้อยู่แล้ว ประกอบทั้งได้เป็นผู้ที่รู้จักขนบธรรมเนียมและประเพณีของ บรรดาชาติต่าง ๆ ได้ดี หรือไม่ก็เป็นชาวฝรั่งที่ได้มาตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศไทยเป็นเวลานาน สำหรับการค้าทางทะเลนั้นโดยมากพระเจ้าแผ่นดินมักจะเป็นผู้ผูกขาดเสียเอง ทั้งในระหว่างนั้น ก็เป็นในรัชสมัยแผ่นดินของสมเด็จพระเอกาทศรถ คือต่างประเทศไม่ค่อยจะมีเพราะเกรง พระบรมเทวานุภาพมาก ประเทศไทยจึงได้ มีโอกาสที่จะจัดระบอบการปกครองภายในประเทศ ได้อย่างดี จึงได้ มีสำเภาของต่างชาติมาทำการค้าขายด้วยเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้คงจะเป็นด้วย ไทยเราได้ ให้ชาวต่างประเทศไปเป็นนายสำเภากำทำการค้าขายแทนพระเจ้าแผ่นดิน จึงถูกเหมา เอาว่าเป็นทูกก็เป็นได้ หรืออีกอย่างหนึ่งก็คือเพื่อประโยชน์ทางการค้า พระเจ้าอยู่หัวฯ จะทรง แต่งตั้งให้นายสำเภาเป็นผู้แทนของพระองค์ ไปในตัว

อย่างไรก็ดีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับอังกฤษได้ มีขึ้นในราว ๘ หรือ ๑๐ ปีต่อมา คือในราว พ.ศ. ๒๑๕๑ เมื่อบริษัทอินเดียตะวันออกได้ส่งเรือสำเภาภายใต้บังคับบัญชาของกัปตันคลิดลิงมาทำการค้าขายกับเมืองอาจีน ซึ่งเป็นเมืองเอกราชอยู่ทางทิศเหนือของ เกาะสุมาตรา และในขณะที่นายเรือคลิดลิงจอดเรือรับส่งสินค้าอยู่นั้นก็ได้ มีคณะทูตไทยเดินทาง ไปถึง นายเรือคลิดลิง ได้ทำความรู้จักและเชิญให้คณะทูตไทยมารับประทานเลี้ยงในเรือ ของเขา จากการสนทนานายเรือก็ได้ทราบว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่มั่งคั่งและการค้าขาย เจริญดีมาก ตามรายงานของกัปตันคลิดลิงต่อบริษัทมีความว่า “ผ้าแดงตั้งพัน (พัน) สามารถจะ ขายได้หมดภายในสองสามวัน และในอีกหนึ่งจะขายได้เป็นจำนวนมาก เขาได้นำผ้าเหล่านี้ ไปแต่งช้างแต่งม้า” นอกจากนั้นท่านนายเรือยังได้บันทึกลงไปอีกว่า มีทองคำเนื้อดีเป็นจำนวน มากมาย และเพชรพลอยก็ยังมีเป็นจำนวนมาก ทั้งราคาก็ถูก พร้อมกันนั้นยังได้แสดงความ คิดเห็นว่าพระเจ้าแผ่นดินไทยยินดีที่จะทำการค้าขายกับชาวต่างประเทศ

เมื่อบริษัทได้รับรายงานจากกัปตัน วิลเลียม คลิดลิง ทั้งมาประกอบกับได้ทราบว่า ได้ มีคณะทูตไทยส่ง ไปยังสำนักเจ้าชายโมริสแห่งนาเซาด้วย จึงทำให้บริษัทมีความประสงค์ที่จะ ทำการค้าขายกับประเทศไทย และได้ส่งเรือสำเภาชื่อ “โกลบ” ซึ่งเป็นเรือลำเดียวกับเรือ

LIART

ที่นายเรือคิดลิ่งนำมายังเมืองฮาจิณ เข้ามาทำการค้าขายกับเมืองปัตตานีใน พ.ศ. ๒๑๕๕ ตรง
กับแผ่นดินของพระเจ้าทรงธรรม

เรื่องการส่งคณะทูตไทยไป ยังสำนักเจ้าชายโมริสแห่ง นานาเชอเน่ ในพระราช
พงศาวดารไทยไม่ปรากฏ แต่มาพบในนิยายการท่องเที่ยวของเรเนวิด และการไปครั้งนั้นก็
มีแม่ทัพเรือมัทลีฟเป็นผู้พาไป สำหรับเส้นทางเดินทางนั้นได้ ใช้เส้นทางทั้งบกและเรือคือได้
เดินทางผ่านเมืองกฤษ เมืองมะริดและเมืองตะนาวศรี ซึ่งเป็นทางบกและลงเรืออีกทอดหนึ่ง การ
ใช้เส้นทางทางบกนั้นก็คงจะเป็นเพราะจะเลียงจากการถูกลั่นละคม จากพวกโจรสลัดซึ่งได้มี
อยู่เป็นจำนวนมากในบริเวณช่องมะละกา และในแถบทะเลตะวันออกของมลายู พวกสลัด
พวกนี้มีมากมายหลายภาษาคือมีทั้งจีน แขกและฝรั่ง แต่พวกสำคัญก็คือพวก “ฉาง” ซึ่งพวก
ฝรั่งให้ชื่อว่า “ชิบิชิ” พวกโจรสลัดพวกนี้เดิมเป็นชาวมลายูตั้งภูมิลำเนาอยู่ที่เกาะสุมาตรา
มีความชำนาญในการเดินเรือมาก และประกอบทั้งได้คือเรือที่มีความทนทานต่อคลื่นลมเป็นพิเศษ
และเรือชนิดที่ ได้ค่อนก็น่าจะเป็นเรือที่เรียกกันว่าเรือ “กทะเล” ก็เป็นได้ ในตอนหลัง
พวกสลัดเหล่านี้ ได้ย้ายที่ท่ามาหากินมาอยู่ที่เกาะภูเก็ต ซึ่งเดิม พวกฝรั่งเรียกเกาะนี้ว่า
“จิงซิลอน” ซึ่งได้เพี้ยนมาจากคำแขกที่ว่า “คุงแซแลง” หรือ “แหลมฉาง” ซึ่งคำว่า
ฉางนี้ก็กลายมาเป็น “กลาง” ในภายหลัง การท่ามาหากินของพวกเหล่านี้ก็คือการงมหา
หอยไข่มุกซ์ การปล้นเอาทรัพย์และจับเฉลยไปขายเป็นทาส ที่อยู่ของชนพวกนี้ไม่ได้เป็น
ที่แน่นอน จึงเป็นการยากต่อการปราบปรามมาก แต่ทำเลของมันมีตั้งแต่เกาะภูเก็ตไปจนถึง
สิงคโปร์ ครั้นแล้วในปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๗ พวกโจร “ชิบิชิ” ก็ได้ถูกปราบปราม
อย่างราบคาบ แต่ในระหว่างที่ยังไม่ได้ มีการปราบปรามได้ทำความหวั่นเกรงให้กับบรรดา
พ่อค้าทุกชาติทุกภาษาเป็นอันมาก แม้แต่หัวเมืองชายทะเลก็ยังหวั่นเกรงมันเหมือนกันและเพราะ
เกรงกลัวพวกสลัดเหล่านี้ทำให้พ่อค้าได้ขนสินค้าด้วยขบวนแถวเมืองกฤษหรือเมืองมะริดแล้วเดินทาง
ทางบกหรือเรือผ่านมายังกรุงเก่าเพื่อถ่ายถอดไปยังจีนอีกทอดหนึ่ง จึงทำให้กรุงศรีอยุธยาเป็น
ศูนย์กลางของการค้าในภาคนี้

ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วว่าบริษัทอินเดียตะวันออกได้ส่งเรือสำเภาชื่อ “ไกลบ” มา
ทำการค้าขายที่เมืองปัตตานี มีนายเรือฮิปโปนเป็นผู้แทนของบริษัท และได้ ถึงแก่กรรมที่เมือง
ปัตตานีนั้นเอง ครั้นต่อมาในราวเดือนมิถุนายน ๒๑๕๕ ทางบริษัทได้แต่งตั้งให้นายเอสลิ่งตัน

เป็นตัวแทนของบริษัท มาทำการค้าขายกับกรุงศรีอยุธยา โดยใช้เรือใบเล็กลำเลียงสินค้าจากเรือใหญ่ที่ปัตตานีมายังกรุงศรีอยุธยาอีกทีหนึ่ง ตามรายงานของนายเดนต์ันแจ้งว่าคณะชาวอังกฤษของนายเดนต์ันได้รับการช่วยเหลือและความสะดวกสบายจากทางราชการไทยมาก พระเจ้าแผ่นดินไทยยังได้ให้บ้านสามชั้นอยู่อาศัย

ข้อที่น่าสังเกตก็คือในคอนแวนต์ที่อังกฤษเข้ามายังไทยนี้ เขาได้อัญเชิญพระราชสาส์นของพระเจ้าเจมส์ที่ ๑ มาถวายพระเจ้าทรงธรรมในราว พ.ศ. ๒๑๕๙ ชาวอังกฤษที่เข้ามายังกรุงศรีอยุธยามีจำนวน ๕ คนด้วยกัน และการรับรองแก่ชาวอังกฤษอย่างนี้ ได้ถือไปถึงเมืองฮาจีน และแม้ในเมืองปัตตานีก็เช่นเดียวกัน

นอกจากทำการค้าขายกับกรุงศรีอยุธยาแล้ว ชาวอังกฤษก็ยังได้ขึ้นได้ตุ๊กกิจการค้าที่เมืองเชียงใหม่ และแม้ว่าบริษัทอินเดียตะวันออกได้ส่งคนไปสำรวจภาวะการค้าที่เมืองเชียงใหม่ในปี ๒๒๕๖ ก็ยังหาทำเลการค้าที่แน่นอนไม่ได้ และพวกนี้ก็ไม่ใช่เป็นพวกแรกที่ไปยังเชียงใหม่ จากรายงานของเพอซัลปรากฏว่าใน พ.ศ. ๒๒๓๑ ได้มีชาวอังกฤษชื่อวิลฟี พิตซ์ ได้ขึ้นไปยังเมืองเชียงใหม่ และคนอังกฤษคนนี้เห็นจะเป็นชาวอังกฤษคนแรกที่ได้ไปยังเมืองเชียงใหม่ การค้าขายกับนครเชียงใหม่ของอังกฤษได้มาเปิดขึ้นเมื่อพลเรือตรีแม็คโลดได้เป็นผู้ไปทำการค้าในราว พ.ศ. ๒๓๗๙ คือในระหว่างรัชกาลที่ ๓ ของกรุงรัตนโกสินทร์นี้เอง

การค้าระหว่างไทยกับอังกฤษได้ดำเนินไปเป็นอย่างดีในระยะแรก ๆ ซึ่งนอกจากนี้อังกฤษยังได้เปิดทำเลการค้าตามหมู่เกาะต่าง ๆ ของอินโดนีเซียและมลายูด้วย ใน พ.ศ. ๒๑๕๗ เรือลำเนาใหญ่ของอังกฤษก็ได้เข้ามายังกรุงศรีอยุธยา ในระยะนี้การรบระหว่างอังกฤษกับฮอลันดาได้เกิดขึ้นเนื่อง ๆ และได้มียุทธนาวีในภาคทะเลตะวันออก และในน่านน้ำไทยก็ได้มีการรบที่เมืองปัตตานีระหว่างเรือฮอลันดา ๓ ลำกับอังกฤษ ๒ ลำ และหลังจากการต่อสู้อย่างทรหดเป็นเวลา ๕ ชั่วโมง ซึ่งนายเรืออังกฤษได้เสียชีวิตทั้งสองนายแล้วเรืออังกฤษก็ยอมจำนน แต่ชาวอังกฤษที่อยู่บนฝั่งปัตตานีก็ได้รับการคุ้มครองจากเจ้าหน้าที่ไทยเป็นอย่างดี แต่ที่แอมบอยนาในหมู่เกาะเซลาบัสใน พ.ศ. ๒๑๖๖ ชาวอังกฤษได้ถูกกวาดล้างและทำลายสิ้น ทำให้เกิดเกรงว่าจะเกิดมีอีกในเมืองปัตตานี ทางบริษัทอินเดียจึงให้เลิกกิจการค้าที่นั่นเสีย

การค้าขายของอังกฤษในภาคตะวันออกไกลมลายู ได้หยุดชะงักลงเมื่อราวปี ๒๒๑๑ เพราะเหตุว่าบริษัทอินเดียเป็นบริษัทเดียวที่ได้รับพระราชบัตรให้ทำการค้าทางภาคตะวันออกไกลนี้ ถึงแม้ว่าในปี ๒๒๑๒ จะได้พยายามทำการค้าอีกก็ต้องเลิกกันไปในเวลาไม่กี่ปี

ในปี พ.ศ. ๒๓๐๖ คณะกรรมการบริษัทได้ดำริที่จะทำการค้าขายอีก แต่การมาในคราวนี้ ได้เปลี่ยนจากนโยบายเดิมซึ่งมุ่งแต่ทำการค้าแต่อย่างเดียวนั้นเป็นทางยุทธศาสตร์อีกด้วย สำหรับทางยุทธศาสตร์นี้เป็นการยุทธศาสตร์ทางทะเล คือหาท่าเรือที่เหมาะสมเป็นฐานทัพเรือ หรือเป็นที่พักเรือสินค้ากับเรือรบไปในตัว

ข้อที่อังกฤษได้พิจารณาถึงนโยบายทางยุทธศาสตร์ทางทะเลนั้น อาจแยกออกได้เป็น ๓ ข้อดังนี้ คือ

๑. ผู้ตั้งทะเลตะวันตกของประเทศอินเดียในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๕ นี้หาได้เป็นจุดศูนย์กลางแห่งเดชาภาพของอังกฤษในประเทศอินเดียตั้งแต่เมื่อในศตวรรษก่อนไม่ ดังอย่างนั้นก็อังกฤษได้มีฐานทัพเรือแห่งเดียวคือที่เมืองบอมเบย์เท่านั้น ส่วนจุดศูนย์กลางของการสงครามทางทะเลได้เลื่อนมาอยู่ทางฝั่งทะเลตะวันออกของอินเดีย คือในบริเวณอ่าวเบงกอล และการรบทางเรือก็มักจะกระทำกันเสมอ ในหน้ามรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งประมาณเดือนมิถุนายนถึงกันยายน

๒. ในระหว่างที่มีมรสุมตะวันออกเฉียงใต้ ในเวลาที่ไต้ก๋งแล้ว เรือไทยยังคงแล่นได้ในอ่าวเบงกอล แต่ในเดือนตุลาคมไปแล้วลมจะเริ่มกลับ คือมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งจะพัดอยู่จนถึงเดือนมีนาคม และระหว่างกาลเปลี่ยนฤดูมรสุมนี้ทำให้เกิดพายุและคลื่นลมแรงเป็นอันตรายแก่เรือใบ ฉะนั้นในเดือนตุลาคมเรือจะต้องแล่นหนีไปหลบลมและคลื่นอยู่แถวฝั่งตะวันตกของอินเดียหรือมีฉะนี้ก็แถวช่องแคบลุมบาตา

๓. ในหน้ามรสุมตะวันออกเฉียงเหนือนี้หากได้เกิดพายุทอร์นาโดแล้ว เรือที่ได้รับการชำรุดเสียหาย จะไม่สามารถหาที่สร้างหรือซ่อมแซมได้สะดวกเพราะคลื่นลมแรงโดยปราศจากที่กำบัง ซึ่งจากรายงานของผู้บัญชาการทัพเรืออังกฤษภาคตะวันออก ท่านนายพลลอร์ดมินโด ซึ่งมีความเห็นว่า กองทัพเรืออังกฤษอยู่ในฐานะลำบากหากเกิดการรบกับฝรั่งเศส เพราะเรือรบของฝรั่งเศสมีที่ซ่อมเรือที่เมืองตรikomมาลี (อยู่เหนือเกาะลังกาขึ้นมาเล็กน้อย) หรือไม่กี่ที่เมือง

ฮาจิณในเกาะสุมาตรา ส่วนอังกฤษมีฐานทัพเรือและขุข้อมเรือที่ บอมเบย์ ดังนั้น ในสงครามระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสที่เรียกกันว่าสงคราม ๗ ปี เรืออังกฤษอยู่ในสภาพเสียเปรียบ เรืออังกฤษต้องวิ่งเข้าอยู่ที่เมืองบอมเบย์ และระหว่างนั้นกองเรือรบฝรั่งเศสก็ได้เข้าทำการโจมตีเมืองมัทราส แต่เป็นเหตุบังเอิญที่ได้มีเรือรบของบริษัทอีสอินเดียอยู่ ๖ ลำ จึงมาช่วยแก้ไขไปได้ระหว่างสงคราม ๗ ปี (พ.ศ. ๒๒๙๘ - ๒๓๐๖) ได้มีการปะทะกันทางเรือระหว่างสองมหาอำนาจอย่างรุนแรงถึง ๕ ครั้ง และต่างก็ได้รับความเสียหายเป็นอย่างมากด้วยกัน กองเรือรบของนายพลเรือฮิวอี้ของอังกฤษต้องแล่นรี้กษามุ่งเพื่อบังคับทรัพย์สินของคนอังกฤษในอ่าวเบงกอล แต่แล้วก็ถูกพายุยิงความเสียหายมากถึงกับต้องกลับไปข้อมที่เมืองบอมเบย์และไม่ได้กลับมาอีก จนกระทั่งเวลาได้ผ่านไปถึง ๘ เดือน ส่วนกองเรือรบฝรั่งเศสได้รับการซ่อมแซมที่เมืองฮาจิณ แทนที่จะต้องวิ่งไปหาอยู่ที่โมริเทรียส์ ดังนั้นกองเรือรบฝรั่งเศสจึงได้กลับมายังสมุทรภูมิคอโรมันโลกก่อนเรือรบอังกฤษเป็นเวลานาน

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ทางราชการอังกฤษจึงแสวงหาที่ตั้งฐานทัพเรือใหม่ เพื่อจะรักษาทรัพย์สินของตนให้ทันทั่วถึง การมาของอังกฤษครั้งนั้นจึงเรียกว่ามาแสวงหาอาณาจักรพร้อมกับทำการค้าไปด้วย และในโอกาสเดียวกันนี้ทางอังกฤษก็พยายามหาฐานทัพเรือที่อยู่ใกล้กับจีนไปด้วย ทั้งนี้เพื่อจะได้ทำการค้าขายกับประเทศจีนซึ่งเป็นตลาดการค้าที่สำคัญยิ่ง ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับอังกฤษในยุคนั้นก็เกี่ยวข้องกับเกาะบีนังหรือที่เรียกกันว่าเกาะหมาก

ในระหว่างนี้ได้มีนายทหารเรือชั้นผู้น้อยของอังกฤษคนหนึ่งชื่อฟรานซิส ไลต์ ซึ่งมาทำการค้าขายอยู่กับเมือง ไทรบุรี และเมื่อได้มีค้าขายเป็นเวลาหลายปี ไลต์ก็ได้รับความไว้วางใจจากพระยาไตร ในครั้งกระนั้นเป็นอย่างดี คงจะเป็นเพราะเขาเป็นทหารเรือมาก่อน ไลต์จึงได้เห็นเกาะบีนังมีชัยภูมิที่ดีสำหรับตั้งเป็นฐานทัพเรือ เพราะเหตุว่าระหว่างเกาะและฝั่งมลายูนั้นน้ำลึกมากพอที่จะเป็นที่อาศัยของเรือรบได้ในยามมรสุม ทั้งเกาะบีนังก็เหมาะจะเป็นท่าเรือและศูนย์กลางของการค้าในภาคนี้ไปในตัว สำหรับเกาะบีนังนี้ได้มีชาวเดนมาร์คมาขอทำการค้าและจัดสร้างท่าเรือโดยแบ่งผลกำไรให้ครึ่งหนึ่ง แต่พระยาไตร ไม่ยอม

ใน พ.ศ. ๒๓๑๕ บริษัทอีสอินเดียได้แต่งตั้งให้มิงค์สันมาเป็นทูตเจรจาขอสัมปทานเกาะบีนังกับพระยาไตร ซึ่งได้ให้คำตอบว่าเมือง ไทรเป็นเมืองออกของไทย และพระเจ้า

แผ่นดินได้ห้ามชาวมิให้ชาวยุโรปมาตั้งรากฐานหรือสร้างฐานทัพในดินแดนของพระองค์ ในเมื่อ
 มังคัลตันได้ล้มเหลว และเมื่อพระยาไตรคนใหม่ (ประแสงหงัน) ซึ่งเป็นเพื่อนของโลทซ์ขึ้นดำรง
 ตำแหน่งแทน โลทซ์ก็ได้เป็นที่ปรึกษาทางการต่างประเทศของพระยาไตร เมื่อเป็นเช่นนั้น
 แล้วโลทซ์ ได้เจรจากับไทรบุรีโดยตรงซึ่งรวดเร็วกว่าที่เมืองอัลคัตตา ครั้นต่อมาเมื่อวันที่ ๒๗
 สิงหาคม ๒๓๑๘ พระยาไตรได้ทำหนังสือยกเกาะบีนังให้แก่บริษัทอินเดีย ซึ่งบาง
 ตอนของสัญญา มีความว่า “พระยาไตรสัญญาว่าจะให้บริษัทอินเดียมาตั้งนิคมและสร้าง
 ท่าเรือได้ โดยจะต้องชดเชยให้แก่ไทรบุรีเป็นเงินบิลละ ๓๐,๐๐๐ เทรียญ สำหรับค่าเสียหาย
 ซึ่งพระยาไตรได้รับจากการค้าตึกและหวายต่างๆ” นอกจากข้อความเหล่านี้แล้วยังมีข้อที่
 สำคัญอยู่อีกว่า “ในเมื่อมีศัตรูมาแต่ทิศทะเลตะวันออกและทางทะเลตะวันตก บริษัทจะถือว่าเป็น
 ศัตรูของบริษัท ค่าใช้จ่ายในการรบจะเป็นของบริษัท หากข้าศึกจะยกเข้ามาตีไทรบุรีทางบก
 บริษัทก็จะถือว่าเป็นศัตรูของบริษัทเช่นกัน และในกรณีเช่นว่านี้เมืองไตรจะขอกำลังทั้งทางคน
 และอาวุธยุทธโศปกรณ์ได้ ค่าใช้จ่ายนั้นบริษัทจะจ่ายไปก่อนและเมืองไตรจะขอชดใช้ให้เมื่อ
 สงครามเสร็จแล้ว” การกระทำของโลทซ์ในสัญญานี้ได้ผิดจากนโยบายของอังกฤษ เพราะ
 ว่าพระยาไตรไม่สามารถจะทำสัญญาเช่นนั้นได้ ในเมื่อเมืองไตรยังเป็นเมืองออกของไทย แต่
 การที่โลทซ์ ได้ทำไปก็เพราะมุ่งประโยชน์ในทางส่วนตัวเป็นส่วนใหญ่

ในเดือนกรกฎาคม ๒๓๒๐ โลทซ์กับพวกก็ได้มายังเกาะบีนังและได้ประกอบพิธี
 ชักธงอังกฤษ แล้วตั้งชื่อเกาะว่า เกาะปริงส์ออฟเวล (Prince of Wales Island) การได้เกาะบีนังนี้
 ได้กระทำกันงุนงงกับเมือง ไทรหาได้มาปรึกษากับทางกรุงเทพฯ หรือไม่ ดังนั้นการที่โลทซ์ยึดเอา
 เกาะบีนัง อังกฤษจึงวิตกอยู่ว่าไทยเราจะไม่ยอม จึงได้ส่งครอฟอร์ดมากรุงเทพฯ ในฐานะ
 ทูต ตามรายงานของครอฟอร์ดแจ้งว่าไทยเราไม่ได้สนใจกับเกาะบีนังเท่าไรเลย ทั้งไม่
 พยายามจะพูดอะไรอีกด้วย ทางอังกฤษจึงตีขลุมเอาว่าไทยไม่ขัดข้องในเรื่องนี้ การลับปรับ
 ของฟลานซีล โลทซ์ยังคงมีอยู่ต่อไป เพราะนอกจากไทรบุรีแล้วยังได้ ไปทำสัญญาเช่นเดียวกัน

อีกกับรัฐทางใต้ เช่นรัฐเปร์คและเซแลงอร์ เป็นต้น ในตอนท้ายโลโก้ก็พยายามจะขอมอบอำนาจจากบริษัทเข้าควบคุมโทรบุรีเลียเอง ซึ่งในกรณีนี้ทางบริษัทไม่เห็นด้วยอย่างเด็ดขาด เพราะจะเป็นชนวนวิวาทระหว่างบริษัทกับไทยอันบริษัทไม่พึงประสงค์นัก ในที่สุดโลโก้ก็เล่นตลกกับพระยาโทรโดยขอลดเงินรายบ้มาเป็นหกพันเหรียญต่อบี ซึ่งโดยความเกรงกลัวโลโก้พระยาโทรก็ยอมตาม ครั้นต่อมาในปี ๒๓๕๓ พระยาโทรก็ยกดินแดนที่อยู่ตรงกันข้ามกับเกาะบีนังให้อังกฤษอีก โดยอังกฤษขอมเพิ่มค่ารายบ้เป็นหมื่นเหรียญ

ความสัมพันธ์ระหว่างอังกฤษกับไทยก็ได้ดำเนินมาเรื่อย โดยทางไทยเราไม่มีความสนใจเกี่ยวกับทางภาคใต้เลย จนกระทั่งเราได้ขอมยกดินแดน ๔ รัฐของเราให้อังกฤษครอบครองต่อไป.

ด้วยอภิธาน์ทนาการ

จาก

บริษัท สหณกิจไทย จำกัด

ตึกไทยนิคม ๑๖๐ ถนนมหาชัย พระนคร

โทร. ๒๒๘๘๑๓

LI RT

การประชุมคณะกรรมการวิสามัญ พิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญา

คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญา ได้ประชุมกัน
เป็นครั้งที่ ๑๑ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๕ เวลา ๑๔.๑๐ น. ณ ห้อง
ประชุมกรรมการ พระที่นั่งอนันตสมาคม ผลของการประชุมมีดังนี้

๑. ที่ประชุมได้พิจารณำญัตติว่า การริบทรัพย์สินควรจะเป็นโทษหรือวิธีการเพื่อ
ความปลอดภัยต่อการประชุมคราวก่อน เมื่ออภิปรายกันแล้วที่ประชุมลงมติว่า การริบ
ทรัพย์สิน ไม่ใช่วิธีการเพื่อความปลอดภัย - เพราะการริบทรัพย์สิน เป็นการเอาทรัพย์สินของบุคคลมา
เป็นของรัฐ และมีลักษณะเป็นโทษที่ลงแก่เจ้าของทรัพย์สิน จึงได้ผ่านร่างมาตรา ๑๗ ไป
โดยไม่แก้ไข

๒. ที่ประชุมได้พิจารณำญัตติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต ซึ่งค้างมาจาก
การประชุมคราวก่อน และได้อภิปรายกันถึงร่างมาตรา ๑๘ ซึ่งบัญญัติห้ามมิให้ลงโทษประหาร
ชีวิต ถ้าหากว่าความผิดที่ก่อกระทำนั้นไม่เป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย เว้นแต่ความผิด
ที่บัญญัติไว้ในลักษณะ ๑ หมวด ๑ ซึ่งกรรมการบางท่านเห็นว่าความผิดต่อความมั่นคงของ
รัฐภายในและภายนอกราชอาณาจักร ...จะไม่ทำให้คนตายก็ควรจะให้ศาลมีอำนาจลงโทษ
ประหารชีวิตได้ โดยที่บัญญัติเป็นปัญหาที่จะต้องพิจารณาโดยละเอียดถี่ถ้วน ที่ประชุมจึงได้
เลื่อนไปพิจารณำญัตติในการประชุมคราวหน้า

๓. ที่ประชุมได้พิจารณาร่างมาตรา ๑๕ เรื่องวิธีลงโทษประหารชีวิตโดยการเอา
ไปยิงเสียชีวิต และเห็นว่าวิธีลงโทษประหารชีวิตนี้ชอบแล้ว จึงให้ผ่านร่างมาตรา ๑๕ ไป

๔. ต่อจากนั้นที่ประชุมได้ผ่านร่างมาตรา ๒๐ ถึงมาตรา ๒๓ เรื่องการลงโทษ
จำคุกไปโดยไม่แก้ไข

เลิกประชุมเวลา ๑๕.๔๕ น.

คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญา ได้ประชุมกัน เป็นครั้งที่ ๑๒ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๕ เวลา ๑๔.๑๐ น. ณ ห้องประชุมกรรมการ พระที่นั่งอนันตสมาคม ผลของการประชุมมีดังนี้

๑. ที่ประชุมได้พิจารณาร่างมาตรา ๑๘ ซึ่งมีหลักการว่า บรรดาความผิดที่มี กำหนดโทษประหารชีวิตนั้นห้ามมิให้ศาลลงโทษประหารชีวิต ถ้าหากว่าความผิดที่ได้กระทำนั้น ไม่เป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย เว้นแต่ความผิดต่อพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท และผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ซึ่งในการประชุมคราวก่อนมีกรรมการบางท่านเสนอว่าควร ขยายให้ศาลลงโทษประหารชีวิตในกรณีความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในหรือภายนอกราชอาณาจักรด้วย เพราะเป็นความผิดที่สำคัญ และที่ประชุมเห็นว่าปัญหาเป็นปัญหาสำคัญจึง ให้เลื่อนการพิจารณา ในการประชุมคราวนี้ได้ มีกรรมการเสนอให้ตัดร่างมาตรา ๑๘ ออกเสียทีเดียว โดยให้เหตุผลว่ากรณีความผิดที่กฎหมายกำหนดโทษประหารชีวิตและโทษ อย่างอื่นด้วยนั้น ควรให้อยู่ในดุลยพินิจของศาลที่จะลงหรือไม่ลงโทษประหารชีวิต ไม่ควร จะจำกัดอำนาจศาลโดยให้ลงโทษประหารชีวิตได้เฉพาะในกรณีที่การกระทำเป็นเหตุให้ความตาย เกิดขึ้นเท่านั้น เพราะในกรณีบางกรณีแม้ความตายจะไม่เกิดขึ้น แต่ก็เป็นการกระทำที่มี ลักษณะร้ายแรงควรลงโทษถึงประหารชีวิต เช่น การกระทำผิดฐานกบฏ เป็นต้น เมื่อได้ อภิปรายกันแล้ว ที่ประชุมให้ตัดร่างมาตรา ๑๘ ออก ซึ่งมีผลทำให้ศาลมีอำนาจลงโทษประหาร ชีวิตได้ ในกรณีทุกกรณีที่กฎหมายบัญญัติเอาโทษประหารชีวิตไว้

๒. ต่อจากนั้นที่ประชุมได้พิจารณาร่างมาตรา ๒๒ และได้ผ่านไปโดยแก้ไข ด้วยคำเล็กน้อย

๓. ที่ประชุมได้พิจารณาร่างมาตรา ๒๓ เรื่องโทษกักขังซึ่งเป็นโทษที่จำกัด เสรีภาพก็มีลักษณะเบาว่าโทษจำคุก ในการพิจารณาร่างมาตรานี้ได้ มีกรรมการเสนอว่า ตามที่ร่างมาตรา ๒๔ มีหลักการว่าให้ศาลเปลี่ยนจากโทษจำคุกเป็นโทษกักขังได้ ในเมื่อศาลจะ ลงโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนและไม่ปรากฏว่าผู้นั้นได้รับโทษจำคุกมาก่อน หรือปรากฏว่าได้ รับโทษจำคุกมาก่อน แต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษนั้น เป็นหลักการที่ไม่ถูกต้อง ทางที่ถูกต้องควรกำหนดลงไว้ ในความผิดแต่ละความผิดไปว่าจะให้ลง โทษประเภทจำคุกหรือกักขัง เมื่ออภิปรายกันแล้วที่ประชุมเห็นว่าโทษกักขังนี้เป็นวิธีทางที่จะ

LIART

ไม่ให้ ผู้กระทำผิดได้ ชื่อว่าต้องจำคุก ผู้กระทำความผิดอย่างเดียวกัน บางคนอาจสมควรได้รับโทษจำคุกเพราะเคยต้องโทษจำคุกมามากแล้ว และบางคนอาจสมควรได้รับโทษเพียงกักขัง เพราะยังไม่ปรากฏว่าได้รับโทษจำคุกมาก่อนก็ได้ ฉะนั้น หลักการของร่างมาตรา ๒๓ นั้น เหมาะสมแล้ว จึงให้ผ่านร่างมาตรา ๒๓ ไปโดยไม่แก้ไข

เลิกประชุมเวลา ๑๕.๓๐ น.

คณะกรรมการวิสามัญได้พิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญาเป็นครั้งที่ ๑๔ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๔.๐๐ น. ณ ห้องประชุมกรรมการ พระที่นั่งอนันตสมาคม ผลของการประชุมมีดังนี้

๑. คณะกรรมการได้พิจารณาว่า อาจมีกรณีที่พฤติการณ์ ได้เปลี่ยนแปลงไป ในภายหลัง ซึ่งสมควรให้ศาลเปลี่ยนโทษกักขังอันเป็นโทษเบา กลับมาเป็นโทษจำคุกหรือ ไม้ เมื่ออภิปรายกันแล้ว ที่ประชุมเห็นว่า กรณีที่พฤติการณ์จะเปลี่ยนแปลงในภายหลังเกิดขึ้นได้น้อย และเมื่อศาลเปลี่ยนโทษจำคุกมาเป็นโทษกักขังแล้วก็ควรระงับไว้ตั้งแต่จะเข้าเงื่อนไขที่ระบุไว้ในมาตรานี้ คณะกรรมการจึงเห็นชอบด้วยกับหลักการตามร่างมาตรา ๒๓ ของรัฐบาลที่ให้ศาลเปลี่ยนโทษกักขังเป็นโทษจำคุกได้เฉพาะในกรณีดังต่อไปนี้ คือ (ก) ผู้ต้องโทษกักขังมีฐานะเบาบางซ้ำร้ายหรือวินัย (ข) ผู้ต้องโทษกักขังไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนดหรือ (ค) ผู้ต้องโทษกักขังต้องคำพิพากษาให้จำคุก แต่คณะกรรมการเห็นว่า ควรจะร่างให้ชัดว่าศาลต้องพิจารณาว่าผู้ต้องโทษกักขังเข้าเงื่อนไขดังกล่าว ศาลจึงจะเปลี่ยนโทษกักขังเป็นโทษจำคุกได้

๒. คณะกรรมการได้แก้ไขร่างมาตรา ๒๔ ให้ชัดเจนว่า ผู้ต้องโทษปรับต้องนำเงินมาชำระต่อศาลตามจำนวนเงินที่กำหนดในคำพิพากษา

๓. ต่อจากนั้นคณะกรรมการได้พิจารณาร่างมาตรา ๒๕ ซึ่งมีกรรมการเสนอว่า ในกรณีที่ผู้ต้องคำพิพากษาไม่ชำระเงินค่าปรับจะให้ศาลกักขังแทนค่าปรับเสมอไปหรือไม่ เพราะอาจมีผู้ต้องโทษทั้งจำคุกและปรับ เมื่อจำคุกเสร็จแล้วก็ยังต้องกักขังแทนค่าปรับต่อเนื่องกันไป

อีก เป็นการค้ำประกันโดยผู้ค้ำประกันจากเรือนจำมายังสถานกักขัง ในกรณีดังกล่าว ควรจะให้จำคุกแทนค่าปรับค้ำประกันโดยโทษจำคุกเลยทีเดียว เมื่ออภิปรายกันแล้วที่ประชุมไม่เห็นชอบด้วย และเห็นว่าควรจะวางหลักไว้ตายตัวว่า ผู้ใดไม่ชำระค่าปรับต้องถูกกักขังแทนค่าปรับ ไม่ว่าผู้นั้นจะต้องโทษจำคุกด้วยหรือไม่ แต่โทษกักขังนั้นให้กำหนดกักขังได้สองประการ คือ กักขังยังสถานกักขังที่รัฐจัดขึ้นอันมิใช่เรือนจำอย่างหนึ่ง กักขังในที่อยู่อาศัยของผู้นั้นเอง หรือของผู้อื่นที่ยินยอมรับผู้นั้นไว้ หรือสถานทอนซึ่งอาจกักขังได้อีกอย่างหนึ่ง ในกรณีกักขังแทนค่าปรับนั้นควรกำหนดให้กักขังยังสถานกักขังที่รัฐจัดขึ้นแต่อย่างเดียว จึงได้ร่างมาตรา ๒๔๔ ของรัฐบาลให้ ได้ข้อความดังกล่าว

เลิกประชุมเวลา ๑๕.๕๐ น.

คณะกรรมการวิสามัญได้พิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญาเป็นครั้งที่ ๑.๕ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๑๕ มกราคม ๒๔๘๖ เวลา ๑๔.๐๐ น. ณ ห้องประชุมกรมการ พระที่นั่งอนันตสมาคม ผลของการประชุมมีดังนี้

๑. คณะกรรมการวิสามัญได้พิจารณา ร่างมาตรา ๓๐ ซึ่งมีปัญหาว่า การกักขังแทนค่าปรับจะคงใช้อัตรา ๑ วันต่อ ๑ บาท เช่น การจำคุกแทนค่าปรับตามกฎหมายปัจจุบัน หรือควรจะเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้เพราะค่าของเงินได้ตกต่ำไปมาก เมื่อได้อภิปรายแล้วที่ประชุมเห็นว่าเวลานี้ทางราชการยังคงถืออัตราบาทต่อบาทอยู่ตามเดิม และการเปลี่ยนแปลงแก้ไขจะกระทบกระทั่งกฎหมายอื่นที่บัญญัติไว้ไปแล้ว

๒. ต่อจากนั้นคณะกรรมการวิสามัญได้พิจารณากำหนดค่าปรับ ซึ่งตามร่างของรัฐบาลกำหนดไม่ให้กักขังเกินกว่า ๑ ปี เว้นแต่จะเป็นการกักขังแทนค่าปรับเกินกว่าหนึ่งหมื่นบาท จึงให้ศาลมีอำนาจสั่งให้กักขังได้ ไม่เกินกว่าสองปี ส่วนในกรณีผู้กระทำความผิดหลายกระทงนั้น ร่างมาตรา ๘๔ กำหนดให้ศาลกักขังแทนค่าปรับได้ถึงสามปี แม้ค่าปรับจะไม่ถึงหนึ่งหมื่นบาท ซึ่งกรรมการบางคนเห็นว่า โทษปรับนั้นจะเป็นปรับที่กระทงก็ตาม เมื่อรวมกันเข้าก็เป็นจำนวนเงินก้อนเดียว เพราะเป็นจำนวนเงินที่ต้องชำระให้แก่รัฐเท่านั้น ไม่

LI RT

มีเหตุผลอย่างใดที่จะกำหนดว่า กรณีทำผิดหลายกระทงให้ปรับได้ไม่เกินสามปี เมื่ออภิปรายกันแล้ว ที่ประชุมเห็นชอบด้วยกับความเห็นดังกล่าว. คือถือเอาจำนวนเงินค่าปรับเป็นประมาณ กล่าวคือถ้าตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทขึ้นไปก็กักขังแทนค่าปรับได้ไม่เกินสองปี เพราะการที่จะให้กักขังแทนค่าปรับได้ไม่เกินสามปีนั้นมากเกินไป ประมวลกฎหมายต่างประเทศบางประเทศกำหนดไม่ให้กักขังเกิน ๓ เดือน หรือ ๖ เดือนเท่านั้น ที่ประชุมจึงให้ตัดข้อความในร่างมาตรา ๘๕ ที่ให้ศาลสั่งกักขังได้ไม่เกินสามปีในกรณีผู้กระทำผิดถูกปรับหลายกระทงออก.

เลิกประชุมเวลา ๑๕.๕๐ น.

คณะกรรมาธิการได้พิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญาเป็นครั้งที่ ๑๖ เมื่อวันที่ พุธที่สิบสี่ที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๕.๑๐ น. ณ ห้องประชุมกรรมาธิการ พระที่นั่งอนันตสมาคม ผลของการประชุมมีดังนี้

คณะกรรมาธิการได้พิจารณา ร่างมาตรา ๓๑ ซึ่งได้มีกรรมาธิการเสนอว่า ร่างมาตรา ๓๑ ของรัฐบาลต่างกับกฎหมายลักษณะอาญาปัจจุบัน เพราะตามกฎหมายปัจจุบันนั้น ศาลไม่จำเป็นต้องปรับเรียงตัวผู้กระทำผิด ศาลอาจปรับรวมกันไป และให้ผู้กระทำผิดร่วมกันเสียค่าปรับได้ แต่คำร่างของรัฐบาลศาลได้แต่ปรับเรียงตัวผู้กระทำผิด คือให้ผู้กระทำผิดแต่ละคนเสียค่าปรับเป็นการเฉพาะตัว ศาลจะปรับรวมกันโดยให้ผู้กระทำผิดร่วมกันเสียค่าปรับไม่ได้ กรรมาธิการบางท่านจึงเห็นว่า ควรระบุบัญญัติให้อยู่ในอำนาจศาลที่จะปรับรวมกันหรือไม่ก็ได้ แต่มีกรรมาธิการบางท่านไม่เห็นด้วย โดยเห็นว่าการลงโทษอาญาควรจะได้พิจารณาถึงโทษเป็นกรณีไป คนที่กระทำผิดด้วยกันในคดีเดียวกันอาจถูกปรับมากกว่ากันได้ แล้วแต่บุคคลลักษณะและเหตุพิเศษอื่น ๆ ของผู้กระทำแต่ละคน โดยที่บัญญัติเป็นปัญหาที่สำคัญ ที่ประชุมจึงมอบให้ นายพิชา บุญยกรรมาธิการ ไปตรวจพิจารณาประมวลกฎหมายอาญาต่างประเทศ และทำบันทึกเสนอที่ประชุมพิจารณาคราวหน้า.

เลิกประชุมเวลา ๑๕.๑๐ น.

คณะกรรมการได้ประชุมพิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญาเป็นครั้งที่ ๑๗ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๒๕ มกราคม ๒๔๙๖ เวลา ๑๔.๑๐ น. ณ ห้องประชุมกรรมการ พระที่นั่งอนันตสมาคม ผลของการประชุมมีดังนี้

๑. คณะกรรมการได้พิจารณาร่างบทกของนายพิชานู บุลง เรื่องประมวลกฎหมายอาญาต่างประเทศเกี่ยวกับการชั่งแทนค่าปรับ ปรากฏว่าประมวลกฎหมายอาญาต่างประเทศสมัยใหม่ไม่นิยมที่จะให้ศาลพิพากษาให้ ผู้ต้องคำพิพากษาต้องร่วมกันใช้ค่าปรับ ซึ่งคณะกรรมการเห็นชอบด้วย เพราะผู้กระทำความผิดในคดีเดียวกันอาจถูกปรับน้อยกว่ากันได้ จึงลงมติในหลักการให้ปรับเรียงตัวผู้กระทำความผิดเสมอไป ฉะนั้น จึงให้ตัดข้อความในร่าง มาตรา ๓๑ ของรัฐบาลที่มีข้อยกเว้นให้ศาลพิพากษาให้ ผู้กระทำความผิดร่วมกันชำระค่าปรับ ในกรณีที่กฎหมายให้ ถือเอาจำนวนขนาดหรือราคาทรัพย์สินเป็นเกณฑ์กำหนดค่าปรับออก

๒. ต่อจากนั้นคณะกรรมการได้พิจารณาร่างมาตรา ๓๒ ของรัฐบาล เรื่องโทษริบทรัพย์สิน กรรมการได้เสนอขอให้ พิจารณาว่า จะควรให้ ริบแต่ทรัพย์สิน ซึ่งเป็นวัตถุมีรูปร่าง หรือควรจะให้ศาลริบทรัพย์สิน ซึ่งจะมีความหมายรวมทั้งสิทธิด้วย เมื่ออภิปรายกันแล้วที่ประชุม เห็นว่าร่างของรัฐบาลที่กำหนดให้ ริบทรัพย์สินนั้นเป็นการถูกต้องแล้ว เพราะมีกรณีอาจต้องริบ สิทธิด้วย เช่น ถ้ามีผู้เอาหุ้นในบริษัทมาให้ สิบบลแก่เจ้าพนักงาน ก็ควรให้ศาลริบหุ้นซึ่งเป็น สิทธิได้ด้วย

เลิกประชุมเวลา ๑๕.๔๕ น.

คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญา ได้พิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญาเป็นครั้งที่ ๑๘ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๖ เวลา ๑๔.๑๐ น. ณ ห้องประชุมกรรมการ พระที่นั่งอนันตสมาคม ผลของการประชุมมีดังนี้

๑. เนื่องจากร่างมาตรา ๓๒ ของรัฐบาลได้กำหนดให้ ริบทรัพย์สิน ในกรณีที่ทรัพย์สินนั้นมียกกฎหมายบัญญัติว่า เป็นทรัพย์สิน ที่ผู้ใดทำหรือมีไว้ เป็นความผิด โดยมีข้อจำกัดว่า

LIART

ต้องไม่มีบทบัญญัติให้รับอนุญาตให้ทำหรือมิไว้ได้ ซึ่งต่างกับกฎหมายปัจจุบัน เพราะกฎหมายปัจจุบันไม่ได้มีข้อจำกัดว่าต้องไม่มีบทบัญญัติให้รับอนุญาตให้ทำหรือมิไว้ได้ จึงเกิดมีปัญหาขึ้น เช่นในตัวอย่างเรื่องมีขึ้นที่ยังไม่ได้จดทะเบียน ตามร่างของรัฐบาล ศาลก็รับไม่ได้ เพราะอาวรณ์เป็นสิ่งที่มีบทบัญญัติอนุญาตให้บุคคลรับอนุญาตให้มีได้ คณะกรรมาธิการจึงได้ขอให้นายพิชาญ บุณยง ทำบันทึก และได้พิจารณาบันทึกของนายพิชาญ บุณยง เกี่ยวกับโทษวิบริทรัพย์นี้ ปรากฏจากบันทึกนั้นว่า ประมวลกฎหมายอาญาต่างประเทศไม่มีข้อจำกัดอย่างร่างของรัฐบาล คณะกรรมาธิการจึงได้ พิจารณาว่าควรแก้ไขร่างมาตรา ๓๒ ของรัฐบาลอย่างไร แต่โดยที่ปัญหานี้เป็นปัญหาที่ยุ้งยาก เมื่ออภิปรายกันพอสมควรแล้ว คณะกรรมาธิการจึงลงมติให้เลื่อนการพิจารณาไปในการประชุมคราวหน้า และให้ผ่านการพิจารณาร่างมาตรา ๓๓ ร่างมาตรา ๓๔ และร่างมาตรา ๓๕ ซึ่งเกี่ยวข้องกับปัญหานี้ไปก่อน

๒. ต่อจากนั้นคณะกรรมาธิการได้ พิจารณาร่างมาตรา ๓๖ ของรัฐบาล ได้มีกรรมาธิการเสนอว่า ควรแก้ไขร่างของรัฐบาลให้ ศาลสั่งให้จัดการเรื่องวิบริทรัพย์ สิ้นเป็นลำดับๆ ไป ดังต่อไปนี้ คือ (๑) ศาลต้องสั่งให้ส่งทรัพย์ สิ้นที่รีบเสียก่อน (๒) เมื่อไม่ส่งทรัพย์ สิ้นที่รีบจึงให้ศาลสั่งยึดทรัพย์นั้น (๓) ต่อเมื่อยึดทรัพย์ สิ้นที่รีบนั้น ไม่ได้ จึงให้ศาลสั่งให้ชำระราคาทรัพย์ สิ้นที่รีบ (๔) ต่อเมื่อไม่ชำระราคาจึงให้ศาลสั่งยึดทรัพย์ สิ้นอื่นชดใช้ราคาจนเต็ม เมื่ออภิปรายกันแล้วที่ประชุมเห็นว่า ในการที่ศาลจะสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดนั้น ศาลควรจะได้ ไขข้อพิงสงสัยตามคำขอของโจทก์ จึงไม่ควรจะบัญญัติให้เป็นการผูกมัดศาลที่ประชุมจึงได้ รับหลักการตามร่างของรัฐบาล เป็นแต่แก้ไข กำหนดเวลาพักชำระราคาทรัพย์ สิ้นที่รีบให้สูงขึ้น คือให้พักชำระราคาทรัพย์ สิ้นที่รีบได้ ไม่เกินหนึ่งปี แทนที่จะให้พักชำระเพียง ไม่เกินหกเดือนตามร่างรัฐบาล เพราะทรัพย์ สิ้นที่รีบอาจเป็นทรัพย์ ที่มีราคามากก็ได้

เลิกประชุมเวลา ๑๕.๕๘ น.

คณะกรรมการได้พิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญาเป็นครั้งที่ ๑๕ เมื่อวันที่ พุธที่สิบสี่ที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เวลา ๑๔.๑๐ น. ณ ห้องประชุมกรรมการ พระที่นั่งอนันตสมาคม ผลของการประชุมมีดังนี้

๑. ที่ประชุมได้พิจารณาร่างมาตรา ๓๖ ซึ่งได้ตกลงไปแล้วอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากมีกรรมการเสนอว่า ถ้อยคำที่ได้แก้ไขแล้วยังไม่ชัดเจนควรแก้ไขให้เข้าใจว่า ในกรณีที่ศาลรับทรัพย์สินและสั่งให้ส่งทรัพย์สินที่รับ ถ้าผู้รับคำสั่งไม่ส่งควรจะได้ศาลมีอำนาจสั่ง ชำระราคาทรัพย์สินที่รับได้ทันที ซึ่งตามร่างที่คณะกรรมการได้ตกลงไปแล้วในการประชุม คราวก่อน ทำให้เข้าใจไปว่า ศาลจะต้องสั่งให้ยึดทรัพย์สินที่รับหรือสั่งให้ชำระราคาเสียก่อน ต่อเมื่อผู้รับไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวแล้ว ศาลจะสั่งให้กักขังผู้รับได้ ซึ่งที่ประชุมเห็นชอบด้วยว่า ควรแก้ไขถ้อยคำให้ชัดเจนดังกล่าว่า ที่ประชุมจึงได้แก้ไขถ้อยคำในร่างมาตรา ๓๖ เสียใหม่ให้ตรงกับหลักการที่ว่า ถ้าบุคคลไม่ส่งทรัพย์สินที่รับ ให้ศาลมีอำนาจสั่งอย่างหนึ่ง อย่างใด ดังต่อไปนี้ คือ (๑) สั่งให้ยึดทรัพย์สินที่รับ นั้น (๒) สั่งให้ชำระราคาหรือยึด ทรัพย์สินอื่นชำระราคา หรือ (๓) สั่งให้กักขังจนกว่าจะปฏิบัติตามคำสั่งศาล ซึ่งเมื่อได้แก้ไข เช่นว่าแล้ว ถ้าศาลสั่งให้ส่งทรัพย์สินที่รับ ผู้รับไม่ส่งศาลจะสั่งขังผู้รับทันที ซึ่งจะเป็นการ บังคับให้ต้องนำทรัพย์สินที่รับมาส่งศาลก็ได้

๒. ต่อจากนั้นที่ประชุมได้พิจารณาร่างมาตรา ๓๒ ซึ่งที่ประชุมได้พิจารณาพิจารณาไว้ เมื่อได้ข้อสรุปแล้ว ที่ประชุมเห็นว่าต้องปฏิบัติตามร่างมาตรา ๓๒ นั้น ได้แก่ทรัพย์สินใดที่ กฎหมายบัญญัติว่า ผู้ใดทำหรือมีไว้เป็นความผิด โดยไม่ต้องมีข้อจำกัด ตามร่างของรัฐบาล ที่ว่า ต้องไม่มีบทบัญญัติให้รับอนุญาตให้ทำหรือมีไว้ได้ มติของคณะกรรมการดังกล่าว นี้ย่อมทำให้ข้อขัดข้องที่เกิดจากร่างของรัฐบาล เช่น ศาลไม่อาจรับยื่นเดือนได้หมดไป กล่าว คือ ตามร่างของคณะกรรมการ ถ้าทรัพย์สินผู้ใดทำหรือมีไว้เป็นผิดต่อกฎหมาย เช่น ยืน เดือน ธนบัตรปลอม แล้ว ก็ต้องรับทรัพย์สินนั้นทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นของผู้กระทำความผิด และมีผู้ ลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่

เลิกประชุมเวลา ๑๕.๔๕ น.

คณะกรรมการได้พิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญาเป็นครั้งที่ ๒๐ เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เวลา ๑๔.๑๐ น. ณ ห้องประชุมกรรมการพระที่นั่งอนันตสมาคม ผลของการประชุมมีดังนี้

๑. คณะกรรมการได้ย้อนหลังมาพิจารณาร่างมาตรา ๓๖ อีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากมีกรรมการเสนอว่า ตามร่างที่ตกลงไปแล้วนั้น ถ้าผู้ศาลสั่งให้ส่งทรัพย์สินที่ริบไม่ส่งทรัพย์สินที่ริบ และศาลสั่งให้ยึดทรัพย์สินนั้น หรือให้ชำระราคาหรือดักขังทรัพย์สินของผู้นั้น ชดใช้ราคาจนเต็ม อย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ตามร่างที่ตกลงไปนั้นต้องขังผู้นั้นจนกว่าผู้นั้นจะปฏิบัติตามคำสั่ง แต่ไม่เกิน ๑ ปี แต่อาจมีกรณีปรากฏว่า ไม่สามารถที่จะยึดทรัพย์สินที่ริบได้ เช่น ทรัพย์สินสูญหายไปแล้วหรือปรากฏว่าผู้ได้รับคำสั่งยากจนลง ไม่สามารถจะชำระราคาได้ เป็นต้น จึงควรให้ศาลปล่อยผู้ต้องกักขังก่อนนำที่จะถึงกำหนด ๑ ปี ได้ ที่ประชุมเห็นชอบด้วย จึงได้รับร่างซึ่งนายประมุข สุวรรณศรี และพระยาอรรถการีย์นิพนธ์ ร่วมกันยกขึ้นให้ เป็นไปตามหลักการดังกล่าว ไว้พิจารณาในการประชุมคราวหน้า

๒. ต่อจากนั้นที่ประชุมได้พิจารณาปัญหาที่ว่า ร่างมาตรา ๓๖ ที่ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้กักขังผู้ศาลสั่งให้ส่งทรัพย์สินที่ริบ จนกว่าจะปฏิบัติตามคำสั่งนั้น จะหมายความว่าหมายความถึงสั่งต่อจำเลยเองหรือสั่งต่อบุคคลภายนอกด้วย ซึ่งกรรมการบางท่านเห็นว่า หมายความว่าเฉพาะสั่งแก่จำเลยเท่านั้น เพราะการกักขังเป็นโทษอาญาอย่างหนึ่ง ซึ่งจะลงแก่บุคคลอื่นซึ่งมิใช่เป็นจำเลยหาได้ไม่ เพราะการจะสั่งโทษบุคคลในทางอาญา จะต้องมี การสอบสวนฟ้องร้องพิจารณาและพิพากษาตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่กรรมการส่วนมากเห็นว่า ควรให้ศาลสั่งกักขังบุคคลภายนอก ซึ่งปรากฏว่าได้ครอบครองทรัพย์สินที่ถูกริบได้ เพราะเมื่อทรัพย์สินที่ถูกริบ ทรัพย์สินก็ตกเป็นของรัฐ ถ้าปรากฏว่าทรัพย์สินตกอยู่ที่บุคคลใด แม้จะไม่ใช่จำเลยในคดีก็ควรให้ศาลสั่งให้ส่งทรัพย์สินที่ริบได้ และถ้าไม่สั่งก็ควรให้ศาลกักขังได้ และมีกรรมการบางท่านเห็นว่า การกักขังในกรณีนี้ไม่ใช่เป็นการลงโทษเป็นแต่เพียงวิธีการที่ยังค้ำให้ ผู้รับคำสั่งปฏิบัติตามคำสั่งศาลเท่านั้น ในกรณีริบ

ทรัพย์สินมีความจำเป็นที่จะให้ศาลตั้งบุคคลภายนอกที่ปรากฏว่าได้ครอบครองทรัพย์สินที่ริบ
เพื่อให้รัฐได้ทรัพย์สินที่ริบตามคำสั่งศาล แต่ไม่ควรจะให้ศาลตั้งกักขังซึ่งเป็นโทษทางอาญา
เพราะตามหลักการใหม่ก็ไม่ประสงค์ที่จะให้ใช้โทษกักขัง มาลงโทษแทนโทษริบทรัพย์สิน
อยู่แล้ว หากประสงค์จะใช้การกักขังเป็นเครื่องมือเร่งรัดการปฏิบัติตามคำพิพากษาที่ให้ริบทรัพย์สิน
สินเท่านั้น เมื่อการกักขังทำให้เข้าใจว่า เป็นโทษอาญาก็ไม่ควรกักขัง ควรให้ศาล “ขัง”
เหมือนอย่างศาลขังจำเลยในคดีแพ่ง ที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลอยู่เวลานี้ ซึ่งเป็นวิธีการอัน
หนึ่งของการบังคับคดี ซึ่งไม่ใช่ “โทษอาญา” และผู้ถูก “ขัง” ก็ไม่ได้ชื่อว่าได้ถูกลง
โทษ “กักขัง” ด้วย โดยที่ปัญหาเป็นปัญหาที่ยุงยาก ที่ประชุมจึงได้ให้เลื่อนไปพิจารณา
คราวหน้า.

เลิกประชุมเวลา ๑๕.๕๐ น.

เพื่อความปลอดภัยในสมบัติของท่าน ท่านจงประกันรถยนต์ไว้กับ

บริษัท เอเซียพาณิชย์ประกันสรรพภัย จำกัด

เพราะ

หลักฐานมั่นคง เบี้ยประกันถูก ซื่อสัตย์ต่อหลักการ

บริการรวดเร็วทันใจตลอด ๒๔ ชั่วโมง

นายชิน ไสภณพนิช

กรรมการอำนวยการ

นายณรงค์ สุทธิกุลพาณิชย์

กรรมการจัดการ

LI RT

อินเดีย กับ ประชาธิปไตย

บรรจบ พันธุเมธา

อินเดียมีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาล ประชาชนพลเมืองนับถือศาสนาและลัทธิต่าง ๆ กันมากมาย มีการแบ่งชั้นวรรณะ ทั้งชนบประเพณีก็ยิ่งแตกต่างกันออกไปอีก ซึ่งเป็นการยังความลำบากแก่การดำเนินรัฐประศาสนโยบายของรัฐบาลอยู่มิใช่น้อย โดยเฉพาะในการปกครองระบอบประชาธิปไตยซึ่งอินเดียได้รับเอกราชมาเมื่อไม่กี่ปีมานี้ อุปสรรคต่าง ๆ มีอยู่อย่างใด การขจัดบัดเบื้ออุปสรรคเหล่านี้ได้กระทำสำเร็จไปอย่างไรเพียงใด และด้วยวิธีการอย่างไรท่านจะได้ทราบจากเรื่องนี้

ผู้เขียนเรื่องนี้เป็น อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ซึ่งได้รับทุนสัมพันธภาพทางวัฒนธรรมของรัฐบาลอินเดียไปศึกษาวิชานิติศาสตร์ที่สถกฤต ณ มหาวิทยาลัยพาราณสี เมืองพาราณสี ในแคว้นอุตตรประเทศ

(ต่อจากเล่มก่อน)

ผู้เขียน

ลัทธิเสมอภาค ทุกคนมีสิทธิในฐานะเป็นราษฎรอินเดียเท่ากันหมดโดยไม่ต้องคำนึงถึง เชื้อชาติ ศาสนา หรือ วรรณะ การที่ต้องเน้นในเรื่องนี้ก็เพราะอินเดียได้เผชิญกับปัญหามานานนักแล้ว และแม้จนบัดนี้ก็ยังไม่สามารถจะแก้ปัญหานั้นได้โดยสมบูรณ์ ที่สำคัญก็คือเรื่อง วรรณะ ทั้งนี้ก็เพราะคติในศาสนาฮินดู อันเป็นศาสนาที่สำคัญที่สุดในอินเดีย เชื่อว่าคนเกิดมาไม่เท่ากันดังกล่าวแล้ว บางพวกถือกำเนิดดี บางพวกเลว ถ้าผู้ใดเกิดจากส่วนสูงของร่างกาย พระผู้เป็นเจ้า ผู้นั้นย่อมมีกำเนิดสูง เช่นพวกพราหมณ์ ถือว่าตนมีกำเนิดจากปากของพระพรหม ดังนั้นจึงควรจะเป็นผู้มีวรรณะสูงสุด

LIERT

Legislative Institutional Repository of Thailand

รองลงมา ได้แก่พวกนักรบหรือกษัตริย์ที่เกิดจากชนของพระพรหม และพวกที่ ๓ เป็นพวก แพศย์หรือพ่อค้า เกิดแต่ชาของพระพรหมและคนที่มีวรรณะต่ำที่สุดก็คือศูทร เพราะเกิดจาก เท้าของพระพรหม เมื่อเป็นเช่นนั้นคนวรรณะศูทรจึงถูกเหยียดหยาม จะเข้ากับคนวรรณะอื่นใดทั้ง ๓ นั้นไม่ได้ เพียงได้เห็นก็นับเป็นบาป ยิ่งถ้าได้แตะต้องเนื้อตัวแล้วยิ่งบาปหนัก ถึงต้องไป ชำระล้างด้วยพิธีการต่าง ๆ เพื่อให้หมดมลทิน จึงเรียกกันว่า พวก Untouchable ที่ใคร ๆ ควร จะหลีกเลี่ยงให้ห่างเพื่อจะได้ไม่ต้องถูกเนื้อตัวกัน พวกศูทรจึงนับเป็นมนุษย์ที่ถูกสถาป ไม่อาจจะ เข้าร่วมสังคมกับคนวรรณะอื่นได้ แม้จะเดินทางเดียวกัน ใช้บ่อน้ำสาธารณะหรือทำน้ำสาธารณะ หรือเข้าไปในโรงมหรสพ ตลอดจนเข้าไปกราบไหว้บูชาพระผู้เป็นเจ้าในโบสถ์เดียวกับคนวรรณะ อื่นก็ไม่ได้ แม้ในการทำพิธีแต่งงาน ก็ไม่มีพรหมณีย์ใดจะไปทำพิธีให้ จึงเป็นอันไม่ต้อง มีพิธีทางศาสนาจนมีแต่การเลี้ยงและรับเรือก่อนเท่านั้น ถ้าผู้ใดไปกินอาหารของศูทร หรือแม้แต่ ใช้ภาชนะหุงต้มของชนวรรณะแล้ว ก็จะถูกลงโทษอย่างหนักจากชนในวรรณะเดียวกัน และถ้า หากศูทรประพฤติกิจจากที่ควรก็อาจถูกลงโทษจากประชาชนได้ จึงเห็นได้ว่าพวกศูทรอันมี จำนวนราว ๕๐ ล้านเหล่านี้ ได้ทนทุกข์ทรมานมานานเพียงไร เพิ่งจะได้รับความเห็นอกเห็น ใจก็เมื่อ มหาตมาคานธี เข้ามามีส่วนร่วมในการกู้ชาติ และเห็นว่าพวกศูทรถูกบีบคั้นในทาง สังคมอย่างไร้มนุษยธรรมที่สุด

ความจริงในเรื่องความเชื่อเรื่องวรรณะนี้ได้กลับกลายเป็นไปเป็น อย่างมาก เพราะคนพยายามจะแปลความหมายของศาสนาไปในทางที่ตนพอใจและคิดว่าถูก ต้อง สาเหตุแห่งการแบ่งแยกนี้ได้มีดังนี้ เชื่อว่าคงแบ่งตามอาชีพเป็นสำคัญ คนที่ทำ หน้าที่เกี่ยวกับศาสนา ให้ชื่อว่าพรหมณ์ คนที่ทำหน้าที่รบป้องกันหมู่คณะคือกษัตริย์ และคนที่ ทำการค้าให้ชื่อว่าแพศย์ ส่วนบุคคลที่มีอาชีพอื่น ๆ นอกจากทั้ง ๓ นี้ก็ตกอยู่ในวรรณะศูทรทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นช่างปั้นหม้อ ช่างทำหนัง ช่างแกะสลัก หรือศิลปิน ผู้ชำนาญในศิลปะอย่างใดอย่าง หนึ่ง เช่นนักร้อง นักร้อง นักดนตรี ศิลปินคนชักม้า คนกวาดถนน คนล้างถ้วย ครั้นเวลา ต่อมากันพากันเห็นว่าชนวรรณะศูทรประดะมล อาชีพที่สกปรกและต่ำช้าทั้งนั้น จึงพากันรังเกียจ ชิงชิงชนวรรณะมากขึ้น ๆ แม้จะประกอบอาชีพอื่นที่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น เช่นศิลปินทั้งหลายก็ไม่ วายถูกรังเกียจ และภัยเหตุของการคิดประดะมลเพียงนี้จึงไม่ค่อยเจริญก้าวหน้าเท่าที่ควร มหาตมา คานธีพยายามอธิบายให้คนเข้าใจถึงความจริงข้อนี้ แต่ไม่มีผู้ใดสนใจ จึงต้องปฏิบัติตนเองเป็น

ตัวอย่าง ด้วยการเบียดเบียนและบีบชนเหล่านี้เข้าไปพัวพันร่วมด้วย ทั้งยังรับเลี้ยงเด็กหญิงบุตร
 คนหนึ่งไว้เป็นลูกเลี้ยงอีก และพยายามทุกประการที่จะสนับสนุนชนวรรณะนี้ให้ ได้มีโอกาสศึกษา
 ทาความรู้ ให้ได้มีความเชื่อมั่นตนเองในการที่จะปฏิบัติงานทุกอย่างเพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติ
 ทั้งนี้ นับเป็นบุญคุณอย่างสูงสุด ที่บุตรทั้งปวง จะต้องรำลึกถึง เพราะด้วย มหาตมา คานธี
 คนเดียว บุตรจึงได้มีสิทธิและฐานะเท่าเทียมกับชนวรรณะอื่น ๆ สมเป็นพลเมืองอินเดีย และ
 เพื่อไม่ให้เป็นที่ระคายใจ คานธี ได้เปลี่ยนชื่อชนเหล่านี้เรียกเสียใหม่ว่า ทริชน คือชนผู้บูชา
 พระหริ หรือหนึ่งลูกพระผู้เป็นเจ้า และแล้วรัฐธรรมนูญก็ได้ตราบทบัญญัติขึ้นให้สอดคล้อง
 กับนโยบายของมหาตมา คานธี คือให้ถือเป็นการผิดกฎหมาย ถ้าหากคุุระผู้ใดจะถูกห้ามไม่
 ให้ ใช้น้ำสาธารณะ เดินถนนหลวง หรือที่สาธารณะอื่น ๆ ตลอดจนโบสถ์ หรือโรงเรียน
 หรือวัดโดยสาธารณะ หรือสถานที่มหรสพทั้งปวง ทั้งนี้ ความรวมไปถึงชนทุกประเภทไม่
 จำกัดเพศ ศาสนา เชื้อชาติ หรือถิ่นที่เกิด จะถูกห้ามจากสิทธิที่จะใช้สถานที่เหล่านั้นไม่ได้
 นอกจากนี้รัฐต่าง ๆ จะต้องมีการบัญญัติส่งเสริมการศึกษาและการสังคมของชนวรรณะนี้ มี
 การสงวนที่ในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย มีการให้ทุนการศึกษาทั้งในและนอกประเทศ ตลอดจน
 จงสงวนที่ในตำแหน่งราชการให้ และผลก็ปรากฏแล้วว่า เมื่อเปิดโอกาสให้ทริชนเสมอกับคนทั้ง
 หลาย คนเหล่านี้ก็สามารถไม่แพ้คนอื่น ๆ และคนที่สำคัญคนหนึ่งซึ่งเป็นคานธีเขยคนสนิท
 ของมหาตมา คานธี ก็คือ ดร. บี. อาร์. อัมเบดการ์ นักศึกษากฎหมายมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย ผู้ต่อ
 สู้ฟาดฟันเพื่อยกฐานะของทริชนที่ตนเองเป็นผู้ร่วมวรรณะอยู่ด้วย ดร. อัมเบดการ์ มีความปรารถนา
 แรงกล้าที่จะให้รัฐธรรมนูญฉบับที่อินเดียจะมีใช้ต่อไป ได้ตราสิทธิของทริชนลงไว้ เพื่อให้ทริ
 ชนได้มีสิทธิเสรีภาพเยี่ยงอื่น ๆ ในดินแดนอินเดียอันเป็นอิสระนั้น และควรจะต้องมีผู้แทน
 ที่จะเป็น ประกันในทาง เศรษฐกิจและการเมืองของชนเหล่านี้ด้วย และความปรารถนาของ
 ดร. อัมเบดการ์ ก็ได้บรรลุผลสำเร็จทุกประการ เมื่อได้รับแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 กฎหมายและได้เป็นประธานในการร่างรัฐธรรมนูญด้วย แต่ในขณะทฤษฎีกับการปฏิบัติไม่
 จำเป็นจะต้องเป็นไปด้วยกันเสมอไป แม้รัฐธรรมนูญจะเขียนไว้เช่นนั้น แต่ในชีวิตจริง ๆ
 อันยังไม่ลืมไม่ได้ว่า คนเราเกิดมาไม่เสมอกัน เพราะฉะนั้นถึงจะอย่างไร เราก็ยังเห็นความ
 รู้สึกถึงเกียรติยศอันดีในทริชนน้อยอยู่เสมอ และทริชนเองก็ยังสงสัยอยู่เสมอว่าตนเกิดมา
 คำด้อย ไม่ว่าจะได้รับการศึกษามาสูงเพียงใด หรือมีตำแหน่งสูงแค่ไหน ถ้าคนที่มีตำแหน่ง

สำคัญ ๆ เป็นศูทร และจำเป็นจะต้องเลี้ยงแขก เขาจะต้องจ้างพ่อครัวที่เป็นพราหมณ์มาประกอบอาหารเพื่อไม่ให้เป็นที่รังเกียจแก่แขก แต่กระนั้นแขกบางคนที่เป็นพราหมณ์เคร่ง ก็ยังไม่ยอมแตะต้องอาหารที่ประกอบนั้น อย่างเกรงใจก็จะกินเพียงผลไม้ นี่เป็นผลของความเชื่อมั่นแน่วแน่ในคคศาสนา และขนบธรรมเนียมประเพณี ซึ่งมีทั้งผลดีและเสีย ที่ดีคือช่วยให้อินเดียคงคุณสมบัติของชาติไว้ได้ แม้จะถูกปกครองโดยชนต่างชาติเป็นเวลาหลายศตวรรษ และถูกครอบงำด้วยศาสนาต่าง ๆ ของผู้เข้ามายึดครอง แต่ที่เสียก็มีดังกล่าวนั้น และยังผลให้ ดร. อัมเบดการ์เปลี่ยนศาสนาไปนับถือศาสนาพุทธในที่สุด เพราะเห็นแล้วว่าศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ทำให้เสรีภาพแก่ผู้ถือเสมอเท่ากันหมด และเมื่อมีศาสนาที่เป็นประชาธิปไตยโดยสมบูรณ์เช่นนี้อยู่ จำเป็นอะไรที่จะต้องไปนับถือศาสนาที่จะกดตัวเองให้ต่ำต้อยกว่าคนอื่น ๆ

นอกจากชนวรรณะต่ำแล้วยังมีชนลัทธิหลัง ที่รัฐบาลไม่เต็มใจจะให้สิทธิต่าง ๆ เช่นเดียวกับที่ให้แก่พวกศูทร ชนเหล่านี้ที่จริงคือชนพื้นถิ่น ที่เคยเป็นเจ้าของดินแดนอินเดียมาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์ เมื่อถูกพวกอารยันเข้ามาบุกรุกก็ถอยหลบเข้าไปอาศัยอยู่ตามป่าตามเขา และได้ครอบครองป่าเขาเหล่านั้นอยู่เป็นเวลานานับร้อย ๆ ปี โดยไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไปรบกวนด้วยเกรงจะเป็นอันตราย จนกระทั่งถึงสมัยอังกฤษยึดครอง จึงได้มีพวกมิชชันนารีเข้าไปทำการเผยแพร่ศาสนา และได้ช่วยเหลือให้ความเจริญสมัยใหม่แก่พวกนี้เป็นอันมาก ทั้งยังสอนให้รู้หนังสือ สร้างโรงเรียนไว้ทุกแห่งที่เข้าไปถึง พุทธตามที่จริงแล้ว เชื่อว่าพวกเหล่านี้จะไร้อารยธรรมของตนเอง นักโบราณคดีต่างยอมรับแล้วว่าชนเหล่านี้เคยมีอารยธรรมรุ่งโรจน์ มีภาษาของตนเอง ซึ่งแม้แต่ภาษาสันสกฤตก็ยังได้คำบางคำของภาษาเหล่านี้คิดมา แต่ด้วยความที่ไม่ยอมติดต่อกับคนภายนอก จึงกลายเป็นคนที่มีชีวิตอยู่อย่างสมัยดึกดำบรรพ์ ไม่นับถือศาสนาใด ๆ แม้ศาสนาฮินดู ครั้นเมื่อได้เล่าเรียนจากพวกมิชชันนารี ชนเหล่านี้จึงค่อยสมัยใหม่ขึ้น และเมื่ออินเดียเป็นอิสระ รัฐบาลก็ต้องหันมาพิจารณาปัญหาเกี่ยวกับชนเหล่านี้ซึ่งมีจำนวนราว ๓๐ ล้านคน แต่ด้วยเหตุที่ต่างแยกกันอยู่ตามที่ต่าง ๆ จึงมีมากมายหลายพวกรวมได้กว่า ๒๐๐ บางพวกก็มีจำนวนเป็นล้าน ๆ เช่นในพิหารมีราว ๕ ล้าน บางพวกก็มีจำนวนไม่กี่พัน รัฐบาลต้องให้ความคุ้มครองดูแลด้วยการจัดตั้งรัฐมนตรียุคละทุกซัสซ มีเจ้าหน้าที่และคณะกรรมการรายงานความเป็นไป ส่งวนทีไว้ไว้ในสภาดังกล่าวนั้นแล้วข้างต้น และบางแห่งปรากฏว่าได้จัดตั้งพรรคการเมืองขึ้นอย่างมีระเบียบ จนเป็นที่สนใจของรัฐบาลอย่างจะละเลยเสียมิได้

ยังมีชนอีกจำพวกหนึ่งซึ่งก่อให้เกิดปัญหาแก่รัฐบาลในเรื่องการดูแลให้สิทธิเช่นทั้งสองพวกที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ชนพวกนี้คือพวกลูกครึ่งอังกฤษและอินเดีย ที่เรียก *Anglo-Indian* ที่จริงรัฐบาล ไม่น่าจะต้องกังวลในพวกนี้มากนัก เพราะพวกลูกครึ่งนี้เองแม้ว่าจะถูกสังคมของคนอินเดียแท้ ๆ กีดกัน แต่เขาเองไม่เคยรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจว่าตนเป็นชนล้าหลังหรือต่ำต้อย ตรงกันข้าม เขากลับถือว่าตนเองดีกว่าคนอินเดียแท้ ๆ ทุกประการหมด จะพูดถึงผิวพรรณหน้าตา ก็มักจะดีกว่าคนพื้นเมืองแท้ ๆ (แต่ที่จริงไม่เสมอไปนัก ลูกครึ่งบางคนต่ำปดี่ปี หน้าตาดูไม่ได้ ซึ่งอินเดียแท้ ๆ บางคนผิวขาวสวยหน้าตาน่ารัก) จะพูดถึงภาษา ทุกคนรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี แม้ว่าจะไม่มีความรู้ในวิชาอื่นมากนัก ส่วนศาสนานี้ก็ถือศาสนาคริสต์ ซึ่งดูจะเป็นศาสนาของชนผู้เจริญแล้ว เพราะฉะนั้นคนพวกนี้จึงมักจะลืมคิดว่าตัวเองยังมีเลือดอินเดียปนอยู่ และพากันคิดว่าตนเป็นคนอังกฤษแท้ ๆ ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นเจ้าเป็นนายคนอินเดียทั่วไป เพราะฉะนั้นจึงยากจะหวังให้ลูกครึ่งเหล่านี้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับชนพวกอื่น และมีใจรักประเทศบ้านเกิดเมืองนอนเหมือนที่คนอินเดียอื่น ๆ ควรจะรัก ดังนั้น ทำนองเดียวกับปัญหามุสลิม ปัญหาลูกครึ่งอินเดียนก็ยกออกจากรัฐบาลอินเดียอยู่ตลอดเวลาเหมือนกัน เพราะคนพวกนี้ยังนิยมอังกฤษและการปกครองโดยอังกฤษ ถ้าเมื่อใดเหตุการณ์กลับไปเป็นเช่นนั้นอีก เมื่อนั้นคือเวลาแห่งความผาสุกของพวกเขา

สิทธิในเรื่องศาสนาเป็นอีกประการหนึ่งที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้แก่ราษฎรอินเดียทุกคน ให้มีสิทธิที่จะเชื่อและนับถือศาสนาใดๆ ก็ได้ และแต่ละศาสนาก็มีสิทธิจะสร้างโบสถ์เป็นที่พักประชุมสวดมนต์และสักการะบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของตน แม้ผู้ถือศาสนาซิกข์ ก็ยังได้รับอนุญาตให้สละพายุกลุชติดตัวไปได้ตามคติลัทธิศาสนาของเขา แต่ห้ามการบังคับคนให้อุทิศเงินเพื่อการศาสนาโดยไม่เต็มใจ หรือบังคับให้มีพิธีการศาสนาในสถานศึกษาใดๆ ที่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐหรือที่รัฐรับรองวิทยฐานะ ส่วนระเบียบปฏิบัติในศาสนาไม่ว่าศาสนาใดอาจทำได้ตามที่ตนเพราะฉะนั้นแม้ในศาสนาอื่นด้วยตนเอง ก็ยังยากจะบอกได้ว่ามีระเบียบปฏิบัติในทางศาสนาอย่างไรแน่นอน เพราะบางพวกถือพระนารายณ์ บางพวกไหว้คิ้วลิงค์ บางพวกบูชาเจ้าแม่กาลี บางพวกนับถือพระกฤษณะ และบางพวกเคารพนบไหว้พระคเณศวร ดังนั้น เป็นต้น

ส่วนในเรื่องภาษาและวัฒนธรรม รัฐธรรมนูญก็ให้สิทธิแก่ชนแต่ละพวกแต่ละรัฐที่จะใช้ภาษาของตนเอง และส่งเสริมวัฒนธรรมของหมู่คณะได้ต่อไป แต่เพื่อให้สะดวกแก่

การบริหารระหว่างรัฐกับรัฐบาลกลาง รัฐบาลจำเป็นต้องกำหนดภาษาใดภาษาหนึ่งที่ใช้พูดกันในอินเดียเป็นภาษาประจำชาติ ทั้งนี้เพื่อแทนภาษาอังกฤษซึ่งใช้เป็นเหมือนภาษากลางอยู่แต่เดิม และเป็นที่ยึดถ่วงกันแล้วให้ภาษาฮินดีเป็นภาษาประจำชาติ ด้วยเหตุผลว่าเป็นภาษาที่มีผู้พูดทั่วประเทศมากกว่าภาษาอื่น และเป็นภาษาที่สืบเนื่องมาจากภาษาสันสกฤตทำนองเดียวกับภาษาอื่น ๆ อีกหลายภาษา ซึ่งพอจะทำให้สะดวกแก่การศึกษาเล่าเรียน และที่จริงก็เป็นภาษาเก่าแก่มีมากกว่า ๑,๐๐๐ ปี ดังจะเห็นได้จากหนังสือรามายณฉบับภาษาฮินดีที่เขียนโดยศุภลีทาส นั้นได้เขียนมากกว่า ๑,๓๐๐ ปีแล้ว นอกจากนี้ยังเป็นภาษาที่ออกเสียงสะดวกง่าย ไม่ยากเท่าภาษาทางภาคใต้ เช่นภาษาทมิฬ กัณนาธีระ หรือเตลูกู แต่ถึงแม้ว่าทางการจะประกาศยอมรับภาษาฮินดีเป็นภาษาประจำชาติแล้วก็ตาม ประชาชนก็ไม่เคยใช้ภาษาฮินดีมาแต่ก่อนก็ยังไม่ยอมรับ ด้วยเห็นว่าฮินดีไม่ดีกว่าภาษาประจำถิ่นของตน เพราะฉะนั้นในการประชุมสภา สมาชิกที่ไม่ใช่พวกพูดภาษาฮินดี จึงเดินออกนอกสภาเล็กน้อย เพราะไม่เข้าใจภาษาฮินดีที่สมาชิกบางคนอภิปราย และการสาบานตัวเป็นภาษาฮินดีนั้นเป็นความลำบากอีกอย่างหนึ่งที่จะต้องท่องกันขึ้นใจเพื่อการนั้น รัฐบาลจึงต้องให้เวลาถึง ๑๕ ปี เพื่อประชาชนจะได้มีโอกาสศึกษาเล่าเรียนภาษาฮินดี และทำให้คุ้นกับภาษาฮินดีจนลืมภาษาอังกฤษ มิฉะนั้นแล้วแต่ละคนมักนิยมพูดภาษาอังกฤษเขียนเป็นภาษาอังกฤษ จนเหมือนหนึ่งว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษากำเนิดของตน แต่ถ้าจะว่าไปตามที่จริง การใช้ภาษาอังกฤษก็จำเป็นมากอยู่ เพราะถึงแม้จะเป็นคนชาติเดียวกันแต่ก็ ไม่ได้พูดภาษาเดียวกัน จึงยากจะพูดกันให้เข้าใจได้ถ้าไม่ใช้ภาษาอังกฤษ การศึกษาเล่าเรียนก็ต้องใช้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในชั้นสูง ๆ ทั้งในการบรรยายของผู้บรรยาย และในการตอบคำถาม แต่บัดนี้ทางการพยายามแก้ไขให้บรรยายเป็นภาษาฮินดีจนถึงขั้นปริญญาตรี และผู้สอบก็ตอบเป็นฮินดีได้ และบางแห่งจะบังคับให้ตอบเป็นฮินดีหมดในเวลาไม่ช้านี้ ปัญหาที่ตามมาก็คือศัพท์เทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในวิชาเหล่านั้น จะต้องบัญญัติเสียใหม่ให้เป็นภาษาฮินดี รัฐบาลจึงได้ตั้งคณะกรรมการบัญญัติศัพท์ขึ้น ให้อาศัยศัพท์ภาษาสันสกฤตเป็นเกณฑ์ และคงจะเป็นที่แปลกใจของพวกเราที่ได้ทราบว่า คณะกรรมการได้ขอหนังสือประมวลศัพท์บัญญัติของกระทรวงศึกษาธิการ ไปพิจารณาประกอบด้วย นอกจากนี้รัฐบาลก็ได้กำหนดงานโฆษณาภาษาฮินดีด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่นกำหนดให้เป็นวิชาเลือกเรียนอีกวิชาหนึ่งในแคว้นต่าง ๆ ที่ไม่ได้พูดภาษาฮินดี และให้มีการสอนวิชานี้ทางวิทยุกระจายเสียง ตลอดจนออกหนังสือพิมพ์โฆษณา

ส่วนในแคว้นอื่น ๆ นั้น รัฐบาลมิได้บังคับให้ล้มเลิกภาษาอันเป็นภาษาประจำท้องถิ่นของตน ฉะนั้นทั้ง ๆ ที่อันใดเป็นภาษาประจำชาติ ก็ยังมีภาษาอื่นที่เป็นภาษาลำคัญประจำแคว้นและรัฐอีกถึง ๑๓ ภาษา คือเบงกาลี ใช้ในเบงกอล โอริยา ในแคว้นโอริสสา ทมิฬ แดบมัทราส กัณนาต๊ะ ใช้แถบไมซอร์ เตลุกูและมพิยาตัม แลนภาคใต้ของอินเดีย ภาษาแคชเมียร์ ใช้ในแคชเมียร์ กุชราติ ในแคว้นกุชราต มราฐี ในแคว้นมหาราษฎร์ บัญจาบี ในแคว้นบัญญัติ ภาษาอูรดู ใช้ในหมู่พวกมุสลิม และสันสกฤต ในหมู่บัณฑิตพราหมณ์ และแต่ละภาษาก็มีวรรณคดีของตนเอง ซึ่งรัฐบาลได้สนับสนุนยกย่องเป็นอย่างดี มีการให้รางวัลแก่ผู้ที่เยี่ยมยอดในการประพันธ์ทั้งภาษาสันิตและอูรดู ส่วนขนบธรรมเนียมต่าง ๆ โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับศาสนาที่มีมาดั้งเดิมประจำท้องถิ่น รัฐไม่มีส่วนเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

ในเรื่องการศึกษา รัฐบาลให้สิทธิกว้างขวางแก่ประชาชน แต่ด้วยความกว้างใหญ่ของอินเดีย การจัดการเรื่องการศึกษาภาคบังคับจึงยังไม่สามารถทำได้ทั่วประเทศ แต่ก็ได้ฝากเป็นนโยบายให้แก่รัฐต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว นักเรียนทุกคนมีสิทธิเข้าเรียนที่ใดก็ได้ถ้าหากมีที่ว่าง ตามปกติไม่เคยได้ยินว่ามีวิธีการสอบคัดเลือกเข้าเรียนไม่ว่าในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย มีแต่วิธีรับใบสมัครและพิจารณาตามลำดับก่อนและหลัง หากชั้นที่เต็มแล้วก็ต้องคอยต่อไปจนกว่าจะมีที่ว่างพอ และเมื่อรัฐธรรมนุญให้สิทธิเต็มที่แก่ผู้จะเข้าศึกษา เมื่อมีสิ่งใดที่จะรอนสิทธินั้น นักศึกษาจึงถือโอกาสฟ้องร้องยังศาลได้เสมอ และศาลจะต้องพิจารณาคัดสินให้ แม้เพียงสมัครสอบแล้วทาง ร.ร. ไม่ยอมรับใบสมัครเพราะคุณวุฒิ ไม่สมบูรณ์ ก็ต้องให้ศาลตัดสินหรือนักเรียนสไตรค์และทาง ร.ร. หรือมหาวิทยาลัยไม่ยอมให้เข้าสอบ หรือไม่ยอมแต่งข้อสอบให้ใหม่ ก็จะต้องเดือดร้อนถึงศาลอีกเช่นกัน เรื่องสไตรค์ของนักเรียนนี้เป็นของธรรมดาในชีวิตนักศึกษาอินเดีย เรื่องมีอยู่ว่า ในสมัยบริติชราชย์นั้นบรรดาผู้มีวิชาความรู้ดีเป็นหน้าที่โดยตรงของคนที่จะต้องร่วมมือกันกู้ชาติ โรงเรียน วิทยาลัย ฉะนั้นมหาวิทยาลัยจึงเป็นเสมือนที่เพาะการต่อต้าน ไม่ว่าจะมีการเดินขบวน บอยคอต สไตรค์ หรือก่อวินาศกรรม หรือทำลัทธิเคราะห์ ที่ใดมักจะพบนักศึกษานักเรียนเข้าร่วมด้วยเสมอ ในสมัยนั้นการเรียนไม่สำคัญเท่าการเมือง เพราะสิ่งแวดล้อมเป็นเช่นนั้น ไม่ว่าไปที่ไหนก็จะได้ยินคนพูดกล่าวขวัญกันถึงแต่เรื่องเช่นเดียวกันนี้ ครั้นเมื่อพันธมิตรอังกฤษไปแล้ว ความรู้สึกเช่นนั้นก็ยังติดมาอีก ทั้ง

นักเรียนและครูสนใจในการเมือง นักศึกษาในวิชากฎหมายและรัฐศาสตร์กับการเมืองจะมีมาก
 ยิ่งกว่าในวิชาอื่นใด นักเรียนจะเข้าพรรคการเมืองได้ แม้กระทั่งพรรคคอมมิวนิสต์
 ด้วยเหตุนี้ นักเรียนจึงรู้จักสิทธิของตนดี และบางทีก็ออกจะใช้พิมพ์เพื่อขู่ขู่เดียว เช่นในการสอบ
 หากปรากฏว่าวิชาใดยาก นักเรียนจะพากันสไตรค์ไม่สอบ และถ้าจะมีคนอยากจะสอบเพราะ
 ทำได้ ก็จะถูกทำร้ายจนต้องเลิกล้มความตั้งใจของตน และทางการก็ต้องพิจารณาหาใหม่
 และส่วนมากมักจะมีการสอบใหม่เสมอ บางคนไม่สไตรค์แต่ทำสตั๊นยาเคราะห์ ออกข้าวอดน้ำ
 อยู่ ๑๐ กว่าวัน เพื่อให้มหาวิทยาลัยยัดเวลาสอบให้เนิ่นนานออกไป นักเรียนพวกนี้คือนักศึกษา
 แพทย์มหาวิทยาลัยกัลกัตตา ซึ่งหนังสือพิมพ์วิจารณ์ว่า คนเหล่านี้ไม่สมควรจะมาแพทย์
 เพราะในเมื่อชีวิตของตนเองยังไม่รู้จัก แล้วจะไปหวังให้รักชีวิตคนอื่นกระไรได้ เรื่อง
 เช่นนี้พุดแล้ว ก็อรู้สึกไม่ได้ว่า เป็นการเรียกร้องสิทธิมากเกินไป เพราะถ้าหาก
 ข้อสอบต้องเป็นไปตามใจของผู้สอบแล้ว การสอบก็ย่อมไม่มีความหมายอะไรเลย แต่จะ
 อย่างไรก็ตามอินเดียเป็นอีกประเทศหนึ่งที่ถือการสอบเป็นเครื่องวัดความฉลาด สามารถของคน
 การสอบจึงเป็นความเปิ่นความตายของนักเรียน เพียงในเวลาไม่กี่วันก็อาจจะทำให้คนเสียเวลา
 ไปอีกตั้งปีถ้าหากสอบตก หรือไม่ก็อาจทำให้เสียชีวิตหรือเสียคนไปได้ คือสอบตกแล้วฆ่าตัว
 ตายก็มี หนังสือเดือนเบ็ดเตล็ดจากบ้านไปก็มี ถึงพ่อแม่ต้องประกาศเรียกตัวให้กลับทางหนังสือพิมพ์
 อยู่เมือง ๆ เพราะฉะนั้นทุกคนจึงต่อสู้เต็มที่เพื่อการสอบได้ของตนไม่ว่าด้วยวิธีใด และเมื่อสอบ
 ตกแล้ว นักศึกษาไม่มีสิทธิที่จะเรียนซ้ำ แต่ปลายปีมาสมัครสอบภายนอกได้ การให้สิทธิแก่
 นักเรียนมาสอบเอาภายนอก ได้นี้ นับว่ามีประโยชน์ยิ่งสำหรับคนที่ไม่มีทุนรอนพอจะมาเข้า
 เรียนเป็นนักศึกษาประจำได้ เพราะนอกจากไม่ต้องเสียเงินค่าเล่าเรียนแล้ว ยังจะถือโอกาสว่าง
 ในเวลากลางวันไปทำงานหาเงินได้อีก และมหาวิทยาลัยก็ไม่มีที่พอจะรับได้หมด เพราะมหา
 วิทยาลัยแต่ละแห่งมีนักศึกษาประจำตั้ง ๘,๐๐๐ ขึ้นไปแล้ว นักศึกษาที่มาสอบภายนอกนี้ถึง
 แม้จะไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียนเสียแต่ค่าสมัครสอบ แต่ยังมีสิทธิเข้าฟังคำบรรยายได้ ตั้งแต่เทอม
 ที่สองจึงนับเป็นการช่วยได้มากในด้านส่งเสริมการศึกษาของประเทศ

ส่วนในการเรียน นักศึกษายังมีสิทธิที่จะเลือกวิชาเรียนได้อย่างมากมาย นับแต่
 ชั้นต่ำ ๆ ขึ้นมา ประมาณ ม. ๔ (Matriculation II) ก็อาจจะเลือกวิชาเรียนได้ว่าจะเรียน
 ภาษาล้านนาฤๅต คณิตศาสตร์ ภูมิศาสตร์ หรือประวัติศาสตร์ ฯลฯ และผลเสียในเรื่องนี้ก็มิอยู่
 บ้างคือนักเรียนไม่มีความรู้รอบตัวเท่าที่ควร บางคนไม่เคยรู้ว่ามีสงครามโลกครั้งที่ ๒ เกิดขึ้น

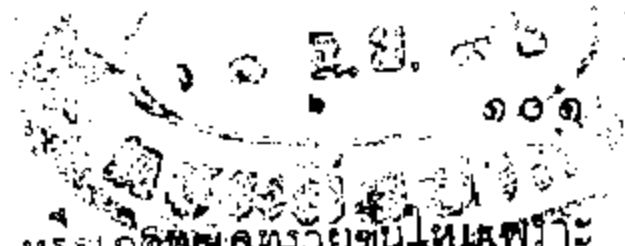
ในชั้นปริญญาตรีก็วิชาให้เลือกเช่นเดียวกัน เพียงวิชาภาษาอังกฤษอินเดียนปัจจุบันที่บังคับให้นักเรียนทุกคนต้องเรียน ก็ยังมีให้เลือกตั้ง ๑๐ กว่าภาษา รวมทั้งภาษาเปอร์เซียด้วย เพราะฉะนั้น อาจารย์ในมหาวิทยาลัยจึงมีจำนวนมาก แม้วิชาใดในบิตโตไม่มีผู้ใดเรียนเลย มหาวิทยาลัยก็ยังต้องจ้างอาจารย์นั้นไว้ต่อไป ดังนั้นแม้ว่ามหาวิทยาลัยจะเก็บค่าเล่าเรียนแพงพอๆ แต่รายจ่ายก็ยังท่วมรายไถ้อยู่เสมอ บางแห่งถึงต้องเสนอขอของบประมาณจากรัฐบาลด้วย เพราะเงินขาดมือ และไม่มีจะจ่ายเงินเดือนให้แก่เจ้าหน้าที่ ครูบาอาจารย์ในเดือนต่อไป การปกครองของมหาวิทยาลัยในส่วนที่เกี่ยวกับทุกชั้นของนักศึกษาดำเนินการตามระบอบประชาธิปไตยทุกประการ กล่าวคือให้นักศึกษาปกครองกันเอง มีการเลือกตั้งประธาน รองประธาน เลขานุการ และกรรมการอื่น ๆ อาจารย์ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ มีหน้าที่เพียงมาสอนเท่านั้น สอนเสร็จแล้วก็กลับบ้าน จนกว่าจะมีงานการใด ๆ ใ้รับเชิญจึงจะมาร่วมด้วย การปกครองในหอพักก็เช่นกัน อาจารย์ผู้ปกครอง ไม่มีหน้าที่มาเกี่ยวข้องกับกิจการที่นักศึกษาจะจัดขึ้นเพื่อการสังคมและการบันเทิง แม้ในเรื่องอาหารการกิน นักศึกษาจะจัดการกันเอง ใช้จ่ายไปมากน้อยเพียงใดก็เฉลี่ยกันออก มีเลขานุการที่เลือกขึ้นทุก ๓ สัปดาห์ เป็นผู้จัดการโดยตลอด คุยจะมีอยู่เพียงวันเดียว ในบิตโตที่พิเศษกับอาจารย์จะได้มาร่วมวันเวรกันอย่างใกล้ชิด วันนั้นคือวันเลี้ยงส่งนักศึกษาผู้จะเข้าสอบไล่ในบิตโต นอกจากกินเลี้ยงแล้วก็มีการให้คำขวัญ *Compliment* แก่ นักศึกษาเหล่านั้นและแก่บรรดาอาจารย์ เป็นรายบุคคลคำขวัญนี้บางทีก็ไม่น่าจะเรียกเช่นนั้น เพราะฟังดูแล้ว ไม่เป็นมงคลและน่าชื่นชมนัก เช่นใครเป็นคนสูงก็จะไ้คำ *Myppole* คนผอมก็มักจะไ้คำ *Grow More Food* คนอ่อนก็ไ้ *Cow and Gave Baby* หรือถ้าคนไหนผัดหน้ามากก็จะไ้รับกลับแบ้งเปล่า ๆ เป็นของขวัญตั้งนี้เป็นต้น ข้าพเจ้ารู้สึกเขาใจวิธีการเช่นนี้ยังไม่ได้วิเริ่มขึ้นในเมืองไทย มีฉะนั้นแล้วควรจะไ้ความเตือนเนื้อร้อนใจเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมา ไ้ยินค้ำชยกล่าวความจริงเกี่ยวกับตนเองอย่าง ไม่ลู่จะน่าฟังนัก

เรื่องสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลนั้น เป็นเรื่องสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้คนอินเดียนไม่ยอมหลับขี้ตา สิทธิ ไม่ว่าสิ่งใดที่เป็นสิทธิอันจะพึงมีพึง ไ้แล้ว ทุกคนไม่ละโอกาสที่จะใช้สิทธินั้น แม้ว่าจะไม่คุ้มค้ำกับที่ต้องเสียเวลาและแรงงานไปก็ตาม เมื่อทุกคนมีสิทธิและเสรีภาพในการพูดและออกความคิดเห็น จึงมีข้อสังเกตว่าคนอินเดียนชอบพูดชอบไ้ความเห็น เราจะแลเห็นคนรักที่จะเถียงและทะเลาะกันเอะอะอยู่ไ้ตั้งนาน ๆ โดยไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ เกิดขึ้น เสร็จแล้ว

ก็เลิกพากันไป ไม่ว่าจะในรายการเกี่ยวกับงานพิธีใด ๆ มักจะต้องมีการแสดงสุนทรพจน์ประกอบ ด้วยเสมอ ซึ่งแต่ละครั้งจะกินเวลานาน การประชุมแต่ละคราวจะกินเวลานานับเป็นชั่วโมง เพราะมีเรื่องถกเถียงกันไม่สิ้นสุด แต่ถึงจะชอบพูด แต่เมื่อถึงคราวจะต้องฟัง คนอื่นเขาก็พอใจฟังและอดทนฟังได้นานน่าชม

ส่วนสิทธิในทรัพย์สินของแต่ละบุคคลนั้น กฎหมายได้ให้ความคุ้มครองอยู่ว่า ไม่มีผู้ใดแม้แต่รัฐบาลจะยึดทรัพย์สินของประชาชนไปได้ โดยไม่มีสิ่งใดตอบแทน เพราะฉะนั้นเรื่องที่ดินจึงเป็นปัญหาหนักใจของรัฐบาลอีกเรื่องหนึ่ง เพราะที่ดินส่วนมากตกอยู่ในมือพวกชาวมินตาร์ เจ้าของที่ดิน แต่รัฐบาลก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากจะต้องจ่ายเงินให้เป็นค่าตอบแทน ถ้าหากต้องการที่ดินให้เป็นของรัฐ แต่เมื่อในบางแคว้น เช่นแคว้นราชสถาน ที่ดินตกอยู่ในมือพวกชาวมินตาร์ถึง ๘๓% รัฐบาลจะช่วยได้หมดอย่างไร ดังนั้นจึงมีผู้เห็นความลำบากในเรื่องนี้คิดหาวิธีการยืมที่ดินโดยวิธีอื่นผู้นั้นคือ วิโนปา ภเว ชายชราผู้มีจิตใจแข็งแรงแรงมั่นอยู่ในความศรัทธาช่วยเหลือราษฎร ท่านผู้มีใจดีเดินทางด้วยเท้าเปล่าแทบจะทั่วอินเดีย เพื่อร้องขอให้เจ้าของที่ดิน สละที่ดินให้แก่ผู้ที่ไม่มียากินของตนเอง ดังที่เรียกว่า ยัชญูมัทธาน และก็ได้ผล คือไม่เข้าไปถึงที่ไหนก็ได้ที่ดิน เจ้าของที่ดินสละให้เป็นจำนวนรวมแล้วหลายหมื่นเฮกเตอร์ แต่ปัญหาต่อไปก็คือทำอย่างไร จึงจะแบ่งที่ดินเหล่านั้นให้เป็นธรรมแก่คนทุกคนที่ยัง ไม่มีที่ดินของตัวเอง เพราะส่วนมากที่ดินเหล่านั้นมักเป็นที่ดินรกร้าง และไม่สู้จะให้ผลนัก เจ้าของจึงคัดใจสละให้

ปัญหาเรื่องที่ดินก็เป็นเรื่องใหญ่ที่หนักอกหนักใจอีกเรื่องหนึ่งของรัฐบาล เพราะมันเป็นสาเหตุของการขาดแคลนอาหารอยู่ตลอดเวลา การจะแก้เรื่องขาดอาหารจึงต้อง ไปแก้ที่ต้นตอ แม้อินเดียจะมีอาณาเขตไพศาล แต่ก็ที่อุดมสมบูรณ์นั้นมีไม่มากนัก บางแห่งแห้งแล้งจนกลายเป็นทะเลทรายไปหมด ไม่สามารถจะปลูกสิ่งใดได้ เพราะหาบน้ำไม่ได้ต้องอาศัยน้ำข่อย ซึ่งกว่าจะขุดถึงน้ำก็ถึง ๕๐ ฟุต ชาวบ้านบางหมู่บ้านถึงต้องอพยพกันไปเป็นหมู่บ้านเพื่อหาที่อยู่ใหม่ เพราะการร่อนน้ำไม่ไหว บางแห่งดินน้อยที่พอมีฝนบ้าง แต่ก็เพียงนิดหน่อยเท่านั้นในปีหนึ่ง แม้ว่าในฤดูน้ำน้ำในแม่น้ำจะไหลบ่าจนท่วมต้นบ้านช่อง แต่ในฤดูแล้งก็จะแห้งหมดแลเห็นแต่ทรายล้นเขื่อน มีร่องน้ำเล็ก ๆ เหมือนท่อระบายน้ำเท่านั้นที่บอกให้รู้ว่าเป็นแม่น้ำ รัฐบาลจึงต้องหาทางแก้ไขด้วยการจัดให้มีพิธีวนมโหตรฐ ชักชวนราษฎรให้ช่วยกันปลูกต้นไม้

เพื่อสร้างบ้าน จะได้อันไม่ให้ทะเลทรายขยายตัวกว้างออก หรือกดขี่คนจนจนเกินไป
 บ้างรายไป นอกจากนั้นก็สร้างโครงการทำทำนบกั้นน้ำระบายน้ำ ไปให้ที่ที่แห้งแล้งและเพื่อ
 กักน้ำไว้ใช้ในยามจำเป็น ที่ใดที่ดินฟ้าอากาศพอจะอำนวย ดินก็ไม่ดีเท่าที่ควร เพราะ
 ชาวนาไม่นิยมใช้ปุ๋ยชีววิไลในนา กลับเอาไปผสมกับหญ้าตากแห้งไว้ใช้คิดไฟทุ่งต้มอาหาร
 เสียหมด จึงต้องมีการแนะนำอบรมชาวนาให้รู้จักใช้ปุ๋ยพืชและกระดูกแทน แต่นั่นแหละ
 บางแห่งแม้ดินจะด ปลุกพืชโตงอกงาม ก็เหมือนตั้งตุลดาป ที่มักจะถูกรบกวนด้วยแมลง
 ต่าง ๆ โดยเฉพาะพวกตั๊กแตนยักษ์ ตัวใหญ่ ๆ กว่าหัวแม่มือบินมากันเป็นจำนวนร้อย ๆ ล้าน
 มีตมิดเต็มท้องฟ้าเหมือนเมฆฝน เมื่อดินฟ้าดีพอจะมีอาหารกินสมบูรณ์ ก็ตาโคมลงกัดคอ
 ต้นข้าวอ่อน ๆ นั้นหักหมด ซ้ำยังจะไล่ไว้เป็นจำนวนมากมายเหลือจะคณานับอีกด้วย แผ่นดิน
 ไทว ไต้ฝุ่น และน้ำท่วม ก็มีเสมอเป็นประจำ ซึ่งนอกจากจะทำลายพืชผลอันพึงจะได้แล้ว
 ก็ยังก่อทุกข์ภัยที่รัฐบาลจำเป็นต้องช่วยเหลือเสมอมาแทบทุกปี เรื่องของภัยธรรมชาติจึงเป็น
 เรื่องน่าเห็นใจยิ่งนัก เพราะเหลือสติปัญญาของมนุษย์จะสามารถป้องกันหรือแก้ไขได้

นอกจากนี้รัฐบาลได้ให้งบประมาณมากมายในเรื่องวิทยาลัยวิจัยการอาหารที่จัดตั้งขึ้น
 ความรู้ต่าง ๆ หลายแห่ง เพื่อให้ค้นคว้าคุณค่าของพืชบางชนิด เช่นถั่วเหลือง มันสำปะหลัง
 และอื่น ๆ ที่อาจจะนำมาใช้แทนพืชพันธุ์ธัญญาหารต่าง ๆ ซึ่งใช้เป็นอาหารกันโดยปกติ และ
 ขณะนี้ปรากฏว่าวิทยาลัยของไมซอร์ ได้ทำข้าวเทียมจากมันสำปะหลังเป็นผลสำเร็จแล้ว เชื่อว่า
 เป็นข้าวที่มีคุณภาพสูง และจะไม่ทำให้ผู้กินเป็นโรคเหน็บชาด้วย ในขณะที่รัฐบาลส่งเสริม
 นโยบาย *Grow More Food* ก็ได้มีวิธีการโฆษณาชักชวนราษฎรให้ประหยัดมัธยัสถ์ในเรื่องอาหาร
 ไม่กินเหลือทิ้ง ๆ ขว้าง ๆ เพราะเป็นการทำลายอาหารของชาติโดยไม่จำเป็น ที่จริงรัฐบาล
 ไม่จำเป็นต้องเน้นมากก็ได้ในเรื่องนี้ เพราะราษฎรในอินเดียประพฤติปฏิบัติกันจนเป็นธรรมดา
 อยู่แล้ว เขาถือว่าเป็นการดูหมิ่นเทวแห่งอาหาร คืออันบูรณเทวี ถ้าหากกินอาหาร
 เหลือไว้ในจาน เมื่อใดที่ได้รับเชิญไปกินอาหารจึงต้องระลึกไว้เสมอว่าจะต้องกินให้หมด
 งานจึงจะเป็นที่พอใจของเจ้าของบ้าน เพราะเขาไม่เคยคิดว่าประเทศของเขาเป็นประเทศ
 ที่ยากจน อาหารที่มีกินอยู่นั้นก็ได้มาโดยยาก แม้กระทั่งเดี๋ยวนี้อินเดียก็ยังต้องมีบัตรปัน
 ส่วนข้าวและแป้งสาลี และถ้าไม่จำเป็นแล้วทุกคนไม่ยอมเสียเงินแพง ๆ เพื่อซื้อจากตลาด
 มีดี แม้จะต้องยืนเข้าคิวอยู่ตั้งครึ่งวันกว่าจะได้ ก็ยังยินดีทำ ความร้านขายอาหารจะหาข้าว

กินได้ยาก ภูมิภคราคาแพงคิดเป็นเงินไทยถึงงานละ สิบสิ่งและอาทิตย์หนึ่งจะมีวันหนึ่งหรือสองวันที่ไม่มีข้าวขายในร้านอาหาร แต่ทุกแห่งที่มีอาหารฝรั่งขาย มักจะจำกัดให้ผู้รับประทานได้เพียง ๒ อย่างนอกไปจากซูป บางแห่งก็เพียงอย่างเดียว สดแต่จะบ่งไว้ใบเมนูบับูชีรายชื่ออาหาร ที่โฮเต็ลรถไฟสถานีปูนจำกัดให้ผู้รับประทานตั้งอาหารได้ประเภทเดียว คือถ้าต้องการเนื้อก็สั่งเนื้อ ไข่ก็ไข่ คนเดียวจะสั่งทั้งเนื้อและไข่ไม่ได้ นอกจากนั้นก็มีการชักชวนให้เปลี่ยนวิธีการกินอาหาร คือ ให้พยายามกินอาหารที่ไม่ต้องประกอบด้วยข้าวและถั่ว เป็นประเภท *Non-Cereal Food* ซึ่งได้แก่มันฝรั่ง ผัก และผลไม้ สมาคมสตรีอินเดียเป็นผู้ช่วยเหลือสำคัญในเรื่องนี้ สมาชิกในสมาคมนสตรีอินเดีย *All Indian Women* ที่มีสาขาอยู่ตามที่ต่าง ๆ ราว ๒๕ แห่งได้ช่วยกันคิดหาวิธีปรุงอาหารรสต่าง ๆ จาก *Non-Cereal Food* และเผยแพร่สอนแก่แม่บ้านอื่น ๆ และเพื่อจูงใจคนให้นิยม ได้มีการตั้งร้านขายอาหารแบบ *Cafeteria* ขึ้นตามเมืองใหญ่ ๆ เช่นเดลี และบอมเบย์ ที่อาหารมีราคาแพงและหายาก มีทั้งรถเข็นและร้านประจำ พยายามให้อาหารมีรสดีและราคาถูก ซึ่งเป็นที่นิยมของคนเป็นส่วนใหญ่ เท่าที่พบเห็นร้านหนึ่งในบอมเบย์ มีคนเข้าร้านแน่น ๆ ตลอดวัน ไม่แต่เพียงนี้ยังมีการเชิญชวนให้คนออกอาหารกลางวันละมือ *Miss one meal a day* จากวันละ ๔ มือ ให้ลดลงเป็นวันละ ๓ มือ ซึ่งเชื่อว่าหากคนทำได้ทั่วกันทั้งประเทศ คงจะสงวนอาหารได้ไม่เสียหาย ๆ แต่ที่จริง คติทางศาสนาของอินเดียได้ช่วยในเรื่องนี้มากอยู่ คือไม่ว่าจะเป็นฮินดูหรือมุสลิม ต่างก็ถือว่าการออกอาหารเป็นบุญ เป็นการชำระร่างกายและจิตใจให้สะอาดปราศจากมลทิน มุสลิมจะออกอาหารในการถือบวชปีละเดือน ส่วนฮินดูนั้นจะออกบ่อย ๆ ไม่ว่าจะมีการงานพิธีใด ๆ มักจะถือออกอาหารกันทั้งนั้น บางคนออกเพียงมือเย็นมือเดียว บางคนออกตลอดวันตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นจนพระอาทิตย์ตก ในงานแต่งงาน เจ้าบ่าวและเจ้าสาวจะต้องออกกันตลอดทั้งวัน ที่เรียกว่าออกอาหารนี้ หมายถึงไม่กินอาหารที่หุงต้มปรุงแต่ง แต่อาจจะกินเป็นนม ผลไม้ หรือขนมหวานที่ทำล่วงหน้าไว้แล้วก็ได้ บางคนออกเป็นประจำแม้ในเวลาธรรมดาเพื่อสวัสดิ์มงคลของตนเอง บางคนออกในวันอังคาร ที่ถือว่าเป็นวันที่ ตั้งเรียกวันอังคารว่ามงคลวัน บางคนออกวันอาทิตย์เพื่อบูชาสุริยเทพ บางคนออกในวันเกิดของตัว บางคนออกในวัน ๑๑ ค่าของทุกเดือน แต่พวกสมัยใหม่บางคนเลือกออกเอาวันใดวันหนึ่งในอาทิตย์เพื่อสุขภาพของตนเองที่จะช่วยให้กะเพาะอาหารได้มีการพักผ่อน

เมื่อพูดถึงสิทธิต่าง ๆ ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแล้ว ก็จำเป็นที่จะต้องพูดถึง สิทธิเสรีภาพของสตรีอินเดียไว้บ้าง เพราะในฐานะที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสพำนักร่วมกับนักศึกษาหญิงในหอพักเป็นเวลาถึง ๓ ปี ข้าพเจ้าเชื่อว่าคงจะช่วยให้ผู้อ่านรู้จักผู้หญิงอินเดียและสิทธิของเขาได้ถูกต้องตามความเป็นจริง ไม่ใช่เท่าที่ปรากฏอยู่แต่ในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ถ้าจะกล่าวให้ชัดเจน ก็ต้องแยกกล่าวเป็น ๒ พวก คือมุสลิมพวกหนึ่ง และฮินดูพวกหนึ่ง เพราะหญิงแต่ละพวกนี้ได้รับการอบรมมาผิดกัน หญิงมุสลิมนั้นแม้ว่าจะถูกบังคับให้ต้องคลุม หน้า เจาะแต่ลูกตาไว้ให้เห็น แต่ความค้ำบอกเล่าของผู้นับถือศาสนาอิสลามกล่าวว่า เป็นหญิง ที่ได้รับการยกย่องในศาสนาดีกว่าหญิงในศาสนาใด ๆ และในคัมภีร์ก็กล่าวเช่นนั้นจริง คือไม่ว่าหญิงจะทำสิ่งใด สิ่งนั้นย่อมมีคุณค่าโดยเฉพาะในทางศาสนา แม้หญิงไม่ได้ ไป รุกขถึงเมกกะ การคลอดลูกก็ถือว่าได้บุญเท่ากับผู้ชายที่ไปมา แต่ถ้าหากหญิงจะไปรุกรัดถึง เมกกะด้วยตนเองแล้ว หญิงจะได้บุญมากกว่าชายเป็น ๒ เท่า ในฐานะที่เป็นเพศอ่อนแอกว่า เมื่อชายใดแต่งงานกับหญิงจะต้องเลี้ยงดูหญิงนั้นให้ดีเสมอ หรือดีกว่าที่บิดามารดาหล่อน เลี้ยงดูมา มิฉะนั้นหญิงนั้นมิสิทธิ์จะหย่าได้ทันที และเมื่อหย่าแล้ว ๕ เดือนกับ ๑๐ วันหญิง ก็อาจจะแต่งงานใหม่ได้ แต่การหย่าจะต้องทำต่อเมื่อหมดหนทางหลีกเลี่ยงได้จริง ๆ เพราะใน กุรอานกล่าวว่า ถ้าหากพระเจ้าจะสร้างสิ่งใดขึ้นให้ เป็นเลวร้ายแล้ว สิ่งนั้นคือการหย่าร้าง โดยธรรมดาสามัญจะต้องยกย่องภรรยาและแนะนำสั่งสอน แม้กระทั่งในคัมภีร์วิชาความรู้ โดยเฉพาะในเรื่องศาสนา ศคิศาอิสลามถือว่าผู้ชายที่ดีที่สุดในที่ประพฤติดุร้ายที่สุดคือภรรยา ของตน

ส่วนหญิงฮินดูนั้น ทางศาสนาไม่ได้ให้สิทธิมากเท่าหญิงมุสลิมดังกล่าวแล้วเลย ศคิศาฮินดูถือว่า หญิงไม่ควรได้ รับเสรีภาพ เมื่อเกิดจะต้องอยู่ในปกครองของบิดา เมื่อแต่งงานแล้วอยู่ในปกครองของสามี และเมื่อชราต้องอยู่ในปกครองของลูกชายต่อไป และ ถ้าจะพูดไปแล้วหญิงทุกคนเป็นศูทร เพราะ ไม่มีโอกาส ได้บวชเป็นทวิช แม้ว่าจะเกิดใน วรรณพราหมณ์ กษัตริย์ หรือแพศย์ กล่าวคือหญิงไม่มีสิทธิ ได้สวมสายธรรม์ ที่เรียก ยัชโญปวีต อย่างชายจะต้องมีพิธีทำขณะอายุ ๕ - ๗ ขวบ เมื่อแต่งงานไปแล้วสิทธิใน บ้านบิดามารดาเป็นอันสิ้นสุดลง และไม่มีสิทธิจะ ได้ทรัพย์สินในกองมรดกอีก หากบิดาถึงแก่ กรรมลงภายหลังทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดจะตกเป็นของลูกชายคนโตสืบ และเมื่อแต่งงานแล้วก็ไม่มี

โอกาสหย่าร้าง ถ้ามีเหตุอันใดที่จะทำให้ถึงต้องแยกทางกัน หญิงก็จะกลับมายุ่งบ้านของคน และในโอกาสนั้นผู้ชายอาจจะแต่งงานใหม่ได้อีก แต่หญิงแก่ใหม่ไม่ได้ ด้วยความอยู่ดีพร้อมที่ หญิงอินดูได้รับนี้ รัฐบาลจึงได้เห็นเป็นความจำเป็นที่จะร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับกฎหมายอินดู ดังที่เรียก *Hindu Code Bill* เพื่อแก้ไขให้เป็นธรรมแก่สตรี คือให้ลูกสาวมีสิทธิในมรดกของบิดา และให้ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วสามารถหย่าร้างได้ในเมื่อจำเป็น แต่แม้ว่า บัณฑิต เนห์รู จะพยายามสนับสนุน ร่างพระราชบัญญัตินี้ก็ยังไม่อาจผ่านไปได้ เพราะยังมีคนหัวเก่าอยู่อีกมากที่ยังไม่ยอมเห็นด้วย

ที่จริงหญิงอินดูในสมัยโบราณ นับแต่ในสมัยพระเวทกล่าวกันว่า มีเสรีภาพดีกว่า หญิงทุกวันนี้เป็นอันมาก ได้รับการยกย่องในทุกโอกาส เช่นในการเรียกชื่อพ่อแม่ก็เรียก คำแม่ขึ้นก่อนเป็น มาตาศิตา หรือเรียกชื่อ สีก่อนพระราม เป็น สีการาม ดังนี้ แต่ด้วย เหตุที่หญิงไม่ได้ใช้สิทธิในโอกาสต่อมา สิทธิของตนเองจึงค่อยหายไป ๆ จนไม่เหลืออยู่เลย แต่ถ้าจะว่าไปในเรื่องลูกสาว ไม่มีสิทธิใน กองมรดก ก็น่ายุติธรรมพอ ที่บิดาไม่ยอมให้มีสิทธิใน มรดกอีก เพราะในการแต่งงานลูกสาวแต่ละคน พ่อต้องใช้จ่ายเงินทองสิ้นเปลือง ไปเป็น จำนวนไม่น้อย โดยเฉพาะในเรื่องค่าสินสอด *Dowry* นั้น เป็นปัญหาที่พ่อแม่ของหญิงสาว ทุกคนจะต้องคำนึงถึงตั้งแต่บุตรสาวเกิด เพราะแม้จะมีกฎหมายบังคับกันอย่างไร เรื่องนี้ก็ยังเลิกไปไม่ได้ บางรายจะเป็นจำนวนหมื่น ๆ รูปีก็ติดตามมาทางฝ่ายหญิงต้องเสียให้แก่ ชาย เพราะฉะนั้นถ้ามีลูกสาว ๓ - ๔ คนขึ้นไป พ่อแม่จะต้องยากจนสักเพียงไหน ที่จะต้องกระเท็มกระแห่มสะสมเงินทองเพื่อการแต่งงานของลูกสาว การมีลูกสาวจึงเป็นภาระหนัก ยิ่งของพ่อแม่อินเดีย ถ้าไม่รีบแต่งลูกสาวแต่ยังอายุน้อยก็หมายความว่า จะต้องเสียค่าสินสอด มากขึ้น เมื่อหญิงนั้นอายุมาก (ขนาด ๓๐ ปีล่วงไปแล้ว) ชายยังจะเป็นที่อับอายชายหน้าว่า ไม่มีผู้ใดอยากแต่งงานด้วย เพราะหาสินสอดไม่ได้ หรืออะไรทำนองนั้น และวิธีการนี้ จะเลิกได้อย่างไร ในเมื่อไม่มีใครยอมร่วมมือ เพราะพ่อแม่ของฝ่ายชายก็จำต้องเรียกร้องค่า สินสอดเพื่อไปชดเชยกับที่ตนจะต้องเสียให้แก่ลูกสาว ฉะนั้นแม้ เดียวกันหญิงอินเดียจะได้ รับ การศึกษาสูง และเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องน่าอับอายที่ควรจะต้องเลิกสักก็ยังไม่มีการหาญทำลายล้าง ขนบประเพณีเกิมนั้นเสียได้ โดยสิ้นเชิง จะมีก็เพียงรายเดียวที่เกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้ในเมืองไทย คือ นายรามลาล ผู้เชิฐุมิตรสหายมาร่วมในพิธีหมั้นของลูกสาว แต่พอถึงเวลาจริง พิธีหมั้น

กลายเป็นพิธีแต่งงานซึ่งทำตามแบบไทย คือมีพระสงฆ์มาสวดมนต์และมีการรดน้ำ หมายความว่า เป็นเรื่องที่ดีที่คนตะวันตกโครมอยู่ในสังคมชาวอินเดียในเมืองไทย ที่สามารถล้มประเพณีเก่าๆ นั้น ได้สำเร็จ แต่จะสำเร็จไปได้ ไกลและนานเท่าใด ยากจะคาดคะเนได้

แต่ถ้าพูดในทัศนะของผู้ชายผู้จะได้สินสอดจากผู้หญิงนี้ เขาก็กล่าวว่า ยังไม่สมควรออกหรือที่เขาจะได้ค่าสินสอด ในเมื่อเขาจะต้องเลี้ยงดูหญิงนั้นไปจนตลอดชีวิต และ คำว่าเลี้ยงดูนั้นก็กินความหมายกว้างขวาง ด้วยเหตุที่ผู้หญิงถูกบังคับให้อยู่แต่กับบ้าน ไม่มีสิทธิจะออกไปไหนมาไหนได้ตามลำพัง ผู้ชายจำเป็นจะต้องมีหน้าที่ออกไปจับจ่ายซื้อหาสิ่ง ของนอกบ้านแทนผู้หญิง ความตลาดจึงเห็นแต่ผู้ชายเท่านั้นเป็นผู้มาจ่าย ทั้งนี้เพราะเขาถือว่า ตลาดไม่ใช่สถานที่ที่ผู้หญิงควรจะมา แม้กระทั่งการซื้อผ้าผ่อนผู้ชายก็ต้องมาซื้อให้ภรรยาหรือ ไม่ก็มาด้วยกันกับภรรยาเสมอ ยิ่งในการเดินทางโดยรถไฟแล้วจะเห็นบริการของผู้ชายที่มีต่อ ผู้หญิงกว้างขวางยิ่งขึ้น จนข้าพเจ้าเห็นด้วยว่าค่าสินสอดที่ผู้หญิงต้องเสียนั้นไม่แพงเกินไป สำหรับบริการเหล่านั้น และถ้าจะเทียบถึงการทำงานของผู้หญิงเหล่านั้นกับหญิงผู้มีเสรีภาพอื่น ๆ แล้ว ก็เห็นต่างกันมาก กล่าวคือหญิงผู้รักเสรีภาพส่วนมากมักจะทำงานหนักทั้งนอกบ้านและใน บ้าน แต่หญิงอินเดียนั้นตรงกันข้าม งานนอกบ้านเป็นอันไม่ต้องพูดถึง เพราะแม้จะต้อง มีคนออกไปทำก็มักเป็นเพียงส่วนน้อยขนาดหนึ่งในพัน โดยมากแล้วการให้ผู้หญิงไปทำ งานนอกบ้านยังไม่เป็นที่นิยมกัน เพราะจะนำความอับอายมาสู่สามีและญาติพี่น้องว่าไม่สามารถ จะเลี้ยงดูได้ผู้หญิงจึง ต้องออกไปทำงานนอกบ้าน เป็นอันว่าผู้หญิงทำแต่งงานในบ้าน แต่ งานบ้านนั้นมีอะไร ซักผ้า ก็ไม่มีใครซักเอง แม้นจน ๆ ก็ยังจ้างเขาซัก มีคนประเภทหนึ่ง จะรับจ้างซักผ้าโดยเฉพาะ ราคาพอสมควร ไม่ว่าจะผ้าชิ้นใหญ่หรือเล็กราคาเสมอกันหมด ทั้ง บริการก็มารับมาส่งจนถึงบ้าน เลี้ยงลูกก็มักจะมีคนเลี้ยง ที่เรียกกันว่า อาย่า กวาดบ้าน ถู บ้าน หรือคู้ยที่เอ ทำความสะอาดล้มเหล่านี้ ก็จะมีคนมารับจ้างทำให้สะอาดเรียบร้อยทุกวัน ด้วยราคาไม่แพง เหลืออย่างเดียวคือทำกับข้าวซึ่งทำแต่กับข้าวจริง ๆ ดังด้วยซามก็ไม่ต้องทำ มีลูกจ้างทำให้อีก และถ้าพอจะหาจ้างได้ ทุกบ้านมักจะมีแม่ครัว เพราะฉะนั้นจึงจะ เห็นหญิงเหล่านั้นส่วนมากอ้วนอ้วนอวยและอายุยืนกว่าผู้ชาย คงจะเป็นเพราะไม่ต้องทำงานหนักนัก นั้นเอง

ราชกุมารี อมฤต กอฬ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การสาธารณสุข ปัจจุบัน

แต่ถึงอย่างไร หญิงอินเดียในสมัยประชาธิปไตยนี้
ได้ตื่นตัวมากอยู่ เพราะรัฐบาลถือเป็นความจำเป็นจะต้อง
แก้ไขและยกระดับของสตรีอินเดียให้ดีกว่าเดิม บัณฑิต
เนห์รูกล่าวเสมอว่า จะดูความเป็นไปของชาติให้ดูที่ผู้หญิง
ยิ่งในคราวกู้ชาติ หญิงได้ค้นล้ายากกรวดกรวิช่วยเหลือ
ร่วมมือในการต่อต้านด้วยเป็นสามารรถ จึงไม่ควรจะมีข้อ
กักกันใดๆ ในการจะใช้สิทธิในฐานะ เป็น ราษฎร อินเดีย
ไม่ว่าจะเป็นสิทธิในการเลือกผู้แทน เป็นผู้แทน ตลอดจน
เป็นรัฐมนตรี หรือตำแหน่งราชการอื่น เช่นในการทูต
และสิทธิเหล่านี้เองที่ทำให้หญิงอินเดียได้มีบทบาทในโลก
ปัจจุบันอย่างน่าสนใจ สิทธิในการศึกษา หญิงเรียนได้
ทุกวิชา ทุกมหาวิทยาลัยโดยไม่จำกัด ในวิชาสัตวแพทย์
ณ มหาวิทยาลัย ลัดเนาว์ มีผู้ หญิง เรียนอยู่ ด้วยมิใช่ผู้น้อย

และทั้งที่หญิงมีโอกาสเข้าไปเรียนปนกับชายในมหาวิทยาลัยได้ทั่วทุกแห่ง หญิงก็ยังมีมหา-
วิทยาลัยแพทย์ สงวนไวเฉพาะนักศึกษาหญิงอีกแห่งหนึ่ง คือมหาวิทยาลัยเลกฮาร์ ดินจ์
ในเดลี ซึ่งทำให้เป็นที่อิจฉาของนักศึกษาชายยิ่งนัก แม้จะมีการเดินขบวนขอให้เปิด
มหาวิทยาลัยนี้ให้ เป็นสหศึกษาที่ยังไม่สำเร็จจนบัดนี้ ในการรับราชการ ผู้หญิงเป็นได้ทั้ง
นายอำเภอ ทหาร และตำรวจ ดังที่กล่าวแล้วว่ามี ร.ร. นายร้อยหญิงชั้นตอมรัฐต่าง ๆ ที่รังความ
คิดเรื่องตั้งกองทหารหญิงนี้ เริ่มมีมาตั้งแต่สมัย สฤาส จันทรโพธิ์ ซึ่งได้ตั้งกองพันหญิงชั้น
เรียกว่า กองพันทหารม้าแห่งฉานลี ภายใต้การบังคับบัญชาของนายพันโทหญิงลักษมี
สวามีนาดาน สมัยที่ตั้งกองทัพอินเดียอิสระขึ้นเพื่อกู้อิสรภาพ นามนี้เป็นนามอันเป็นมงคล
เพราะมหารानी ลักษมีบาย แห่งฉานลีนี้มีชื่อเสียงในความเป็นวีรสตรีที่ได้ทำการกบฏต่ออังกฤษ
ใน ค.ศ. ๑๘๕๗ (พ.ศ. ๒๔๐๐) และได้ออกรบจนถูกอาวุธตายในสนามรบนั้น แม้
ในการขับเครื่องบิน น.ส. เปรม มาตุร ได้แสดงให้เห็นประจักษ์แล้วว่าหญิงอินเดียสามารถไม่แพ้
ชาย ในคราวแข่งขันบินเดี่ยวสำหรับนักบินสมัครเล่น น.ส. ผู้นี้ได้เข้าร่วมแข่งขันด้วย น.ส.
ศกุนตลา เทวี ที่มีผู้ให้สมญาว่า สังขยาเทวี ก็ได้ก่อความมหัศจรรย์ ให้แก่โลกในการคิดคำนวณ

มาแล้ว และก็ไม่เสียที่รัฐบาล ได้สนับสนุนการศึกษาของสตรี ผลก็คือได้ผู้หญิงเป็นกำลังสำคัญในการสังคมสงเคราะห์ ได้มีการฟื้นฟูหมู่บ้าน ลอนให้รู้จักความสะอาด สุขภาพอนามัย การทำมาหากินและการรู้หนังสือ ได้มีการจัดตั้ง ร.ร. ขบรมนักรสังคมสงเคราะห์ เหล่านี้ตามที่ต่าง ๆ หลายแห่ง สมาคมสตรีอินเดียเป็นหน่วยใหญ่ที่ให้ความช่วยเหลือในเรื่องเหล่านี้ ผู้ได้เริ่มงานด้านนี้มาอย่างจริงจังคือ กัสตุบา ภรรยาฆาตมา คานธี ในโอกาสที่คานธี ได้เห็นความสำคัญของผู้หญิงและแนะนำชักจูงให้หญิงได้มีส่วนช่วยชาติในยาม ต้อง การ กัสตุบาได้ เป็นกำลังในการดำเนินงานตามนโยบายของสามี ทั้ง ๆ ที่ตนเอง ไม่รู้หนังสือเลย ลักภาษา ร.ร. ขบรมนักรสังคมสงเคราะห์จึงมีชื่อ กัสตุบา ตั้งหลายต่อหลายแห่งเพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ท่านผู้นี้

หญิงลำหลังในเครื่องแต่งกายที่ทันสมัย

เป็นทางดีบดกลอกด้วย และคงจะเป็นหญิงพวกนี้เองที่ร่วมกันตั้งสมาคมปราบผู้ขายที่ตีเมียขึ้น โดยเฉพาะพวกที่ทำงานในไร่ไผซา

เรื่องนี้คงจะขบลงไม่ได้สมบูรณ์ ถ้าหากเว้นไม่กล่าวถึง การณรงค์เลือกตั้งผู้แทนราษฎรของอินเดียคราวที่แล้ว ที่ทำกันเมื่อเดือนมกราคม ๒๔๘๕ เพราะเป็นเรื่องเอิกเกริกช่วยเป็นการเลือกตั้งที่มีทั้งผู้ลงคะแนนเสียง และผู้จะได้รับ

เมื่อพูดถึง หญิงที่ ได้รับการ ศึกษาเป็น อย่าง ดีดัง กล่าวแล้ว ก็ควรจะพูดถึง หญิงพื้นดินที่ยังดำหลังด้วย แม้ ในสมัยก่อนโน้นจะยังไม่มีความสำคัญอะไร เพราะ ไม่ได้มาเกี่ยวข้องกับชนเผ่าอื่น ๆ แต่เมื่อได้รับการ ศึกษาอบรมจากพวกมิชชันนารี หญิงเหล่านี้ก็เริ่มเจริญ ทันสมัยขึ้นเช่นกันมีโอกาสได้เรียนหนังสือ รับการอบรม ให้รู้จักวิทยาศาสตร์ รักษาความสะอาด และ สุขภาพอนามัย เมื่อเปิดโรงเรียนและสถานพยาบาล ชั้นนี้ก็ได้เข้าประจำเป็นครูและพยาบาล ตามธรรมเนียม หญิงเหล่านี้มีเสรีภาพดีกว่าหญิงอินเดียพวกอื่น แต่เน้น แหละ เมื่อมีเสรีภาพก็ต้องทำงานหนัก ส่วนมากมักทำงานตามไร่ไผซา และหญิงบางพวกยังถือเอาสกุลแม่

เลือกเป็นจำนวนมากมาเป็นประวัติการณ์ งานนี้โตโตเตรียมล่วงหน้ามากกว่าครึ่งปีเพื่อให้เป็นที่
เรียบร้อยเมื่อถึงคราวเข้าจริง ๆ การลงคะแนนนี้ทำพร้อมกันทั่วประเทศไม่ได้ต้องแบ่งทำกัน
เป็นเขต ๆ ทั้งนี้ก็เพราะเจ้าหน้าที่ที่จะไปดูแลนั้นมีไม่เพียงพอ ด้วยเขตเลือกตั้งมีกว่า ๓,๐๐๐
เขต และหน่วยลงคะแนนทั่วประเทศรวมแล้วมีราว ๒๒๔,๐๐๐ แห่ง แต่ละแห่งจะต้อง
ใช้เจ้าหน้าที่รวม ๑๐ คน มีตำรวจ ๔ เสมียน ๕ และหัวหน้าอีกคนหนึ่ง เพื่อทำเนิมนงานให้
เป็นไปโดยเรียบร้อย ด้วยประชาชนผู้มีสิทธิในการลงคะแนนเสียงนั้นมีจำนวนถึง ๑๗๐ กว่า
ล้าน เพื่อเลือกผู้แทนเข้านั่งในสภา ทั้งของรัฐและรัฐบาลกลาง รวมทั้งสิ้นถึง ๔,๔๑๒
คน ๗๕๐ เป็นสมาชิกในรัฐสภากลาง (ซึ่งในจำนวนนี้ ๕๐๐ เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
อีก ๒๕๐ เป็นสมาชิกวุฒิสภา) ที่เหลือออกนั้นเป็นสมาชิกในสภาทั้งสองของรัฐต่าง ๆ ค่าใช้
จ่ายที่รัฐบาลจะต้องจ่าย กำหนดไว้ถึง ๑๐๐ ล้านบาท

พรรคการเมืองที่ได้เข้าร่วมในการเลือกตั้งครั้งนี้มีอยู่มากมายจนแทบจะ จำไม่ได้ว่า
มีพรรคอะไรบ้าง แต่ที่สำคัญที่สุดนั้นก็โตโตแก่พรรคของเกรล เพราะดังกล่าวดังนี้เป็นพรรค
ที่ได้ เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการกู้ชาติจนได้อิสราภาพคืนมา ทั้งบรรดาสมาชิกล้วนมากก็ล้วน
แต่เป็นผู้ที่เชี่ยวชาญในการบริหารงานของประเทศมาเป็นอย่างดีแล้ว จึงเป็นธรรมดาที่จะได้
รับความเชื่อถือไว้วางใจและนิยมยกย่องจากประชาชนยิ่งกว่าพรรคที่ตั้งขึ้นใหม่ ๆ และในขณะที่
เริ่มการเลือกตั้ง เป็นเวลาที่ เยาวทรลาล เนห์รู ได้เป็นประธานของพรรค นำหนักจึงเพิ่มขึ้น
โดยปริยาย เพราะรองจากมหาตมา คานธี ก็มี เนห์รูผู้เดิยวันแหละที่สามารถเอาชนะหัวใจ
คนอินเดียทั้งประเทศได้ และเนห์รูเองก็ได้ พิสูจน์ให้ประชาชนเห็นว่าตนเอง ได้เสียสละเพื่อ
ประเทศชาติแค่นั้น เนห์รูเป็นลูกชายของทนายความผู้มั่งคั่งในเมืองอัลลาฮาบาด และด้วย
ความมั่งคั่งนี้เองที่เนห์รูได้นำมาใช้ช่วยเหลือประเทศและประชาชน บ้านอันงดงามหรูหราได้ถูก
สละให้ทำเป็นโรงพยาบาลเพื่อสาธารณประโยชน์ แม้จะเป็นนายกรัฐมนตรี เครื่องแต่งกายของ
เนห์รู ก็ยังไม่ผิด ไปจากที่คนธรรมดาสามัญใช้ เสียอีกจนกระทั่ง ๕ เมื่อกับกางเกงขาลีบ
ทำด้วยผ้าฝ้ายขัดเกอ์ทอด้วยมือ และหมวกที่เรียก คานธีแคปนั้น เป็นเครื่องแต่งตัวที่เรา
ได้เห็นจนชินตาจากภาพถ่ายของเนห์รูในทุกโอกาส ภาพหนึ่งคือ *I've shed my tears* ของ *Dr. D. F.*
Karala ได้กล่าวถึง เยาวทรลาล เนห์รู เมื่อสมัยต่อต้านอังกฤษว่า เป็นเทพบุตรที่เป็นที่หลง
ไหลใฝ่ฝันของบรรดาเยาวชนทั้งหญิงและชายในสมัยนั้นยิ่งนัก เพราะเนห์รูมีรูปร่างหน้าตา

คมสัน สมจะเป็นเทวรูปกรีกมากกว่าจะเป็นนักการเมือง และด้วยความลุ่มลุ่มมันในการเมืองนี้เองที่ทำให้เนห์รูเป็นคนเคร่งขรึมขึ้น ทั้ง ๆ ที่เนื้อแท้แล้วเป็นคนมีอารมณ์ดีและขบขันอยู่เสมอ แต่เจ้าระเบียบ ไม่ว่าจะไปกล่าวสุนทรพจน์ที่ใด มักจะเป็นเรื่องวัฒนธรรมของชาติ หากที่ใดผู้ฟังไม่ตั้งอยู่ในอารมณ์สงบเพื่อจะฟังปาฐกถาแล้ว เนห์รูจะต้องตะแคงศีรษะให้หนึ่งและเงยในทันทีที่นั่นทีเดียว และผู้ที่เนห์รูห่วงใยและเอาใจใส่ในความประพฤติและความประพฤติเรียบร้อยยิ่งนักก็คือ บรรดานิสิตและนักเรียน เพราะพวกเหล่านี้แหละจะเป็นตัวแทนและนำในการบริหารแผ่นดินในอนาคตแทนท่านผู้เฒ่าทั้งหลายที่กำลังบริหารประเทศอยู่ในขณะนี้ จึงควรจะเป็นผู้ที่มีความประพฤติดีเป็นที่ไว้วางใจได้ นอกไปจากวิชาความรู้ที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมา

ถึงแม้จะรู้แน่อยู่แก่ใจแล้วว่า ถึงอย่างไรพรรคองเกรสจะต้องมีชัยชนะอย่างงดงามในการณรงค์เลือกตั้งครั้งนี้ แต่ก็ยังไม่วางใจสนิท เพราะการที่สมาชิกบางคนในพรรคแยกตัวไปตั้งพรรคขึ้นใหม่นั้น ชวนให้ประชาชนสงสัยในความเป็นไปของพรรคองเกรส ทั้งประจวบกับสถานการณ์ของโลกทุกวันนี้ช่วยให้สงครามซึ่งอุบัติตัวลงทุกแห่ง แม้ในอินเดียค่าครองชีพจะไม่สูงกว่าสมัยก่อนสงครามมากนัก เพียง ๓-๔ เท่า ความยากจนของประชาชนก็ทำให้รู้สึกเหมือนว่ารัฐบาลไม่ได้ช่วยทำอะไรให้บ้านเมืองดีขึ้นหลังจากที่ได้คืนมาจากอังกฤษ คนจึงไม่สู้จะตื่นตัวกับความหมายของเอกราชและประชาธิปไตยเท่าที่ควรเพราะแม้จะได้อิสรภาพแล้วความยากลำบากก็ยังคงเดิม ไม่มีอะไรดีขึ้นมากนัก ของยังคงแพง อาหารผลิตไม่พอคนกินและสุขภาพก็ยังคงมีเป็นประจำไม่ว่าที่ไหน บัณฑิตเนห์รูตระหนักในความจริงข้อนี้ จึงต้องหาทางแก้ความเข้าใจของประชาชน และเพื่อหาเลี้ยงให้แก่พรรคองเกรส เนห์รูได้เดินทางไปแทบทั่วประเทศเพื่อพบปะราษฎรและสนทนาปราศรัยตลกดจนแถลงนโยบายของพรรค และผลก็เห็นทันตา ไม่เลี่ยนแรงเหนียวเปล่า คือ ๓ ใน ๔ ของสมาชิกทั้งหมดในสภา เป็นสมาชิกในพรรคองเกรสทั้งสิ้น รองลงมาเป็นพรรคคอมมิวนิสต์ ได้ ๓๑ ต่อจำนวน ๕๘๘ ของสมาชิกทั้งหมด โซเซียลิสต์ ๑๒ พรรคชาวนา ๑๖ และพรรคอิสระไม่ขึ้นแก่ใครมี ๕๑ คน ซึ่งรวมทั้งผู้แทนของมหาราชานอกตำแหน่งและผู้แทนของชนล้าหลังและชนวรรณะต่ำ มีเพียง ๓ แคว้น คือ มัทราส ไฮเดอราบัด และทรวังคัวร์-โคชิน ที่องเกรสไม่ได้มีชัยโดยเด็ดขาด แม้ว่าจะได้รับเลือกตั้งมากกว่าพรรคอื่น แต่ก็ไม่มากพอ หากเมื่อใดพรรคคอมมิวนิสต์สามารถรวมเข้าได้กับพรรคอื่น ๆ รวมทั้งพรรคอิสระตั้งเป็นพวกไม่ใช่พรรคองเกรส (Non-Congress)

รัฐบาลย่อมจะได้รับความลำบากยากยิ่งอยู่บ้าง แต่ถึงกระนั้นทุกอย่างก็ยังคงดำเนินไปด้วย
 ความเรียบร้อยดี รัฐบาลภายใต้การนำของเนห์รูยังได้รับความไว้วางใจเป็นอย่างดีเหมือนเช่น
 เคย ส่วนตัวของเนห์รูเองเห็นจะเป็นประวัติศาสตร์ที่มีผู้ลงคะแนนเลือกให้มากมายเป็นเวียน
 แล่น คนที่มาลงคะแนนส่วนมากไม่ว่าอยู่ในเขตเลือกตั้งไหน ต้องการจะลงให้เนห์รูคนเดียว
 เท่านั้น บางคนเมื่อได้รับคำบอกเล่าว่าเนห์รูสมัครในเขตเมืองอัลลาฮาบาดอันเป็นบ้านเกิด ไม่
 ได้สมัครในเขตที่ตนต้องการลงคะแนน ต่างก็พากันกลับไม่ยอมลงให้คนอื่น มีคนเป็นอันมาก
 ส่วนใหญ่เป็นคนได้รับการศึกษาดี ให้รู้สึกเห็นอภัยในเรื่องการบ้านการเมือง เห็นว่า
 ไม่มีประโยชน์และมีความสำคัญแก่ตน ก็พากันตัดสินใจไม่ยอมไปลงคะแนนเสียงด้วยอ้างว่า
 ตนต้องการเลือกให้แต่พรรคองเกรส แต่พรรคองเกรสในเขตเลือกตั้งของคนล้วนไม่ถึงใจ
 จึงเป็นอันไม่เลือกดีกว่า

ปัญหาคนไม่รู้หนังสือได้มาเป็นปมใหญ่อยู่ในเรื่องการเลือกตั้ง นับแต่การโฆษณา
 ทาเสียง ผู้สมัครเป็นผู้แทนทุกคนจะต้องรู้ดีในเรื่องนี้ และต้องหาวิธีการอื่นมาใช้ในการโฆษณา
 คือต้องรู้จักหาวิธีให้ราษฎรมาชุมนุมกัน และพูดกับราษฎรด้วยภาษาพื้นถิ่น ซึ่งวิธีที่ดีสุด
 ก็คือ จัดงานขึ้น ให้มีการเล่น เช่น การร้อง การรำแบบพื้นเมือง การเล่นหนังตลุง หรือ
 หุ่นกระบอก การพิมพ์หนังสือหรือใบปลิวแถลงนโยบายแจกแก่ราษฎรนั้น นับว่าเป็นวิธีที่ได้
 ผลน้อยที่สุดหรือไม่ได้เลยก็ว่าได้ ส่วนการทำให้ราษฎรรู้จักชื่อพรรคและจดจำได้แม่นยำนั้น
 ต่างฝ่ายต่างชิงหาเครื่องหมายของพรรคคนขึ้น ซึ่งเมื่อประชาชนเห็นภาพเครื่องหมายเข้าก็
 อาจจะได้ทันที เช่นพรรคองเกรส เป็นรูปวัวคู่เทียมด้วยแอก พรรคชาวนา เป็นรูปกระท่อม
 เรียกชื่อพรรคว่า กิซาน มัชตกร สภา พรรคโซเซียลิสต์ เป็นรูปคันไม้ พรรคคอมมิวนิสต์
 เป็นรูปเคียวกับรวงข้าว พรรคอินดุมทาสภา เป็นรูปคนขี่ม้า พรรครามราชย์บริษัท เป็นรูป
 ดวงอาทิตย์ ดังนี้เป็นต้น ในวันเลือกตั้งได้มีคำสั่งห้ามเด็ดขาด มิให้ผู้แทนแต่ละคนใช้อำนาจ
 เงินงูใจประชาชนให้ลงคะแนนแก่ตน หรือให้ความสะดวกด้วยวิธีต่างๆ แม้การหาถยนต์
 มารับส่งผู้มาลงคะแนนเสียงก็ไม่อนุญาต และยังห้ามผู้สมัครเข้ามาใกล้บริเวณเลือกตั้งอีกด้วย
 แม้กระนั้นก็ยังมียุทธวิธีของเจ้าหน้าที่ว่า พรรคองเกรสทำบัตรระเบียบคือนำเกวียนซึ่งเทียม
 ด้วยวัวคู่เข้ามาไว้ใกล้เขตเลือกตั้ง เท่ากับเป็นการไม่ให้ราษฎรลงคะแนนเสียงเลือกสมาชิก
 ให้พรรคองเกรส เจ้าหน้าที่จึงตอบว่า ถ้าเช่นนั้นก็ไปห้ามดวงอาทิตย์ไม่ให้ขึ้นสิ มีฉะนั้น
 แล้วก็เท่ากับพรรครามราชย์บริษัทใช้เครื่องหมายพรรคคนให้ราษฎรผู้จะลงคะแนนเสียง ได้รู้และ

เลือกได้ถูกเช่นเดียวกัน รัฐบาลต้องลงทุนมากมายเพื่อโฆษณาการเลือกตั้งให้ประชาชนได้
 ค่อย ๆ เรียนรู้ถึงวิธีดำเนินงาน มีการทำภาพยนตร์สอนวิธีการลงคะแนนโดยละเอียด ซึ่ง
 ข้าพเจ้าก็เคยมีโอกาสได้เห็นไปด้วย แม้ว่าจะไม่ได้เห็นของจริง ด้วยไม่มีสิทธิเลือกตั้งและ
 จะเข้าไปในบริเวณนั้นไม่ได้ เมื่อแต่ละคนลงคะแนนเสียงแล้ว เจ้าหน้าที่จะย้ายหมึกไว้ที่นิ้ว
 ข้างซ้าย เพื่อกันไม่ให้คนลงคะแนนแล้วกลับมารลงอีก หมึกนี้จะติดทนอยู่ได้ราว ๑๐ วัน
 หญิงมุสลิม แมตตนเองจะได้สิทธิที่จะไปไหนมาไหนโดยไม่ต้องคลุมหน้า ก็ยังพากันมาใช้
 สิทธินี้และจะยื่นนิ้วชี้ออกมานิ้วเดียวให้เจ้าหน้าที่ย้ายหมึก ส่วนนอกนั้นต้องปกคลุมมิดชิดหมด
 นอกจากดวงตา แม้จะมีข่าวบ่อย ๆ ว่าที่ลงคะแนนเสียงเบ็ดบังถูกจับบ้าง แต่ผลของงานก็
 นับได้ว่าสำเร็จลง ด้วยดีภายในเวลาร่วมเดือนกว่าจะลงคะแนนเสียงหมดทุกหน่วยเลือกตั้งทั่ว
 ประเทศซึ่งดินแดนที่มาจากประเทศบริเวณแถบภูเขาหิมาลัย ได้นำเป็นแห่งแรก เพราะฉะนั้นถึง
 แม้ว่าประชาธิปไตยของอินเดียจะยังอ่อนอายุ และถือกำเนิดมาในยามวิกฤตกาล ก็ยังพอ
 เป็นที่มั่นใจได้ว่าจะมั่นคงยืนนานพอที่จะพัฒนาอุปสรรคต่างๆ ให้ลุล่วงไปได้ด้วยดีสืบต่อไป.

เพื่อท่านผู้อ่านที่สนใจจะอ่านและค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยละเอียด จึงใคร่จะขออ้าง
 ชื่อหนังสือที่ข้าพเจ้าใช้เป็นหลักฐานประกอบการเขียน ดังต่อไปนี้ คือ

1. *Indian Institution.*

2. *The Second Year*

3. *The Third Year*

4. *The Fifth Year*

จัดพิมพ์ โดยกระทรวงการโฆษณาเดลีอินเดีย

5. *An Advanced History of India* เขียนโดย R.C. Majumdar, Ray Choudhuri และ Datta,
 1948 Macmillan & Co.

6. *I've shed my tears* เขียนโดย Dr. D.F. Karve 1947. D-APPLETON Century Inc.

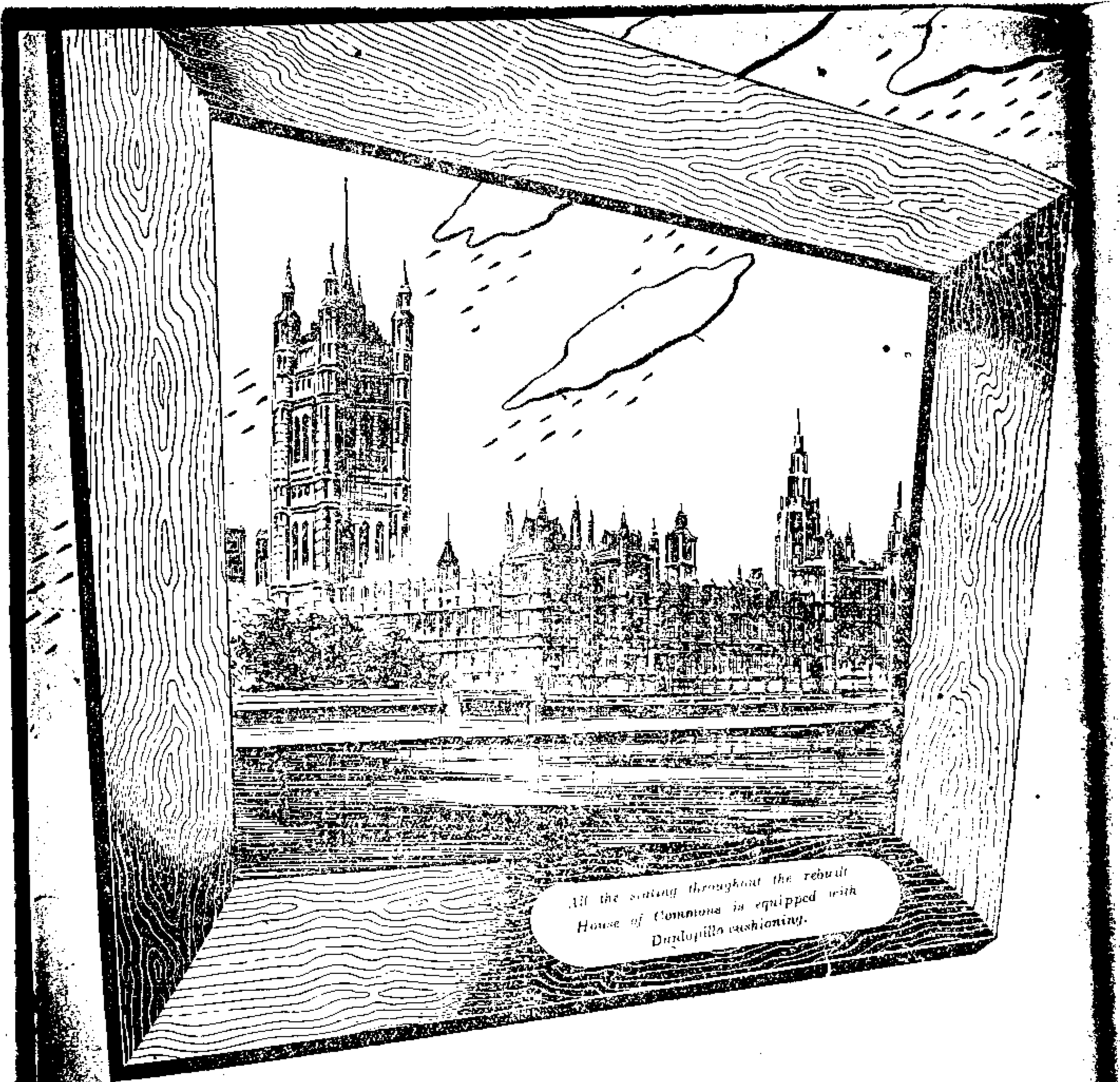
7. *Muslim House.* เขียนโดย H. H. Nawab Sultan Jahan Begum Sahiba, Ruler of Bhopal.
 1916. Thacker Spink, & Co.

8. *Republic of India,* ๑๖ มกราคม 1951

ทั้งนี้ข้าพเจ้าขอขอบคุณสถานเอกอัครราชทูตอินเดีย กรุงเทพฯ และอาสาสมัคร
 ธรรมไทย-ภารต ที่ได้เอื้อเฟื้อจัดหาหนังสือเหล่านี้บางเล่มและเอกสารเกี่ยวกับการเลือกตั้งทั่ว
 ไป ๑๙๕๒ ไว้ ณ ที่นี้ด้วย.

LIIRT

All the seating throughout the rebuilt House of Commons is equipped with Dunlopillo cushioning.

DUNLOPILLO ในอาคารทันสมัย

ทุกที่นั่งประเทศอังกฤษที่สร้างใหม่ ซึ่งจำเป็นใช้วัสดุที่
 ดีที่สุดคือ Dunlopillo เป็นตัวอย่างสำหรับเมืองของเรา
 ที่มีการนั่งแห่ง DUNLOPILLO ตามอาคารต่างๆ นอก
 นี้ยังมีการขายได้ง่ายและทนทานเป็นพิเศษแล้ว
 Dunlopillo ยังให้ผลนามยสูง ไม่ยวบตาหรือเสียวรูปเลย ทั้งประ

โยชน์การซ่อมครั้งมาล ขอเชิญรพดงออกแบบติดต่อบริษัท
 ดันล็อปก่อนเลือกDUNLOPILLOแบบใหม่ เพราะรายการเปลี่ยน
 แปลงเล็กน้อยอยู่ในกรณีนี้แบบยอมาซึ่งบริษัทได้มากจึง
 มีแบบมาสรรหาไว้ให้เลือกมากมาย เรามีเจ้าหน้าที่พิเศษสำหรับ
 ติชมข้อถามและปัญหาต่างๆ ของท่านขอแบบไว้พร้อมมูลคณ

บริษัท ยาง ดันล็อป จำกัด ลอนดอน

ผู้ประดิษฐ์ล้อสำหรับรถจักรยานยนต์

ผู้แทนจำหน่ายแต่ผู้เดียวในประเทศไทย - บริษัท แอ่งโกล-ไทย คอร์ปอเรชั่น จำกัด

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ตรรกวิทยาในรัฐสภา

ขุนประกอบสันติสุข

คำนำ

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ในวิถีทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านรัฐสภาที่ดี เพื่อการโต้ตอบกันในสภาจะเป็นในกรณีใดๆ ก็ดี หรือการที่จะหาเล่ห์เหลี่ยมชิงไหวชิงพริบกันในการประชุมสภาตามระบอบประชาธิปไตยก็ดี นักรัฐสภาของอังกฤษได้รับการยกย่องเป็นแม่พิมพ์ และเป็นแบบอย่างของนักการเมืองชั้นหลังๆ ต่อมาในระบอบประชาธิปไตย

ข้าพเจ้าได้อ่านพบหนังสือเล่มหนึ่งเกี่ยวกับวิทยาการแห่งรัฐสภา ซึ่งผู้แต่งต้นฉบับให้ชื่อว่าตรรกวิทยาเกี่ยวกับรัฐสภา (*Parliamentary Logic*) เป็นหนังสือที่พิมพ์ขึ้นครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. ๑๘๐๘ (พ.ศ. ๒๓๕๓) กล่าวคือเมื่อ ๓๔๓ ปีมาแล้ว บรรจุมุมความคิดเห็นสั้นๆ เกี่ยวกับการควรและไม่ควรอย่างไรเวลาอภิปรายในสภา ซึ่งนอกจากจะได้ คติคิดจากความคิดเห็นในแง่หลักวิชาแล้ว ยังจะได้รู้ว่า “มือเก่า” จริงๆ นั้น มีคติคิดและการอย่างไรบ้าง เพราะท่านผู้เขียนหนังสือเล่มที่กล่าวมานี้คือ ท่านวิลเลียม เฮอร์สต์ แฮมมิลตัน (*The Right Honourable William Gerard Hamilton*) สมาชิกสภาสามัญจากบีเคอร์สฟิลด์ ในแฮมเชอร์ของอังกฤษเมื่อปี ค.ศ. ๑๗๕๔ (พ.ศ. ๒๐๙๕) เป็นผู้ได้ศึกษาและเรียบเรียงแบบอย่างการพูดในการประชุมรัฐสภาของ แจ็คแท้ม, ฟ็อกซ์, พิทท์ และเบอร์ก มาอย่างชัดเจน จนตนเองก็ได้รับฉายาจากนักรัฐสภาด้วยกันในครั้งนั้นว่า เป็นนักพูดมือหนึ่งของสภาที่สามารถพูดได้ตลอดวัน เมื่อมีการอภิปรายกัน

LIART

Legislative Institutional Repository of Thailand

อย่างเคร่งเครียด ด้วยสัมเสียดที่มีความกังวลและหนักแน่นใน
 อากัปกริยาร่าเรงอยู่เสมอ แม้จะเคร่งเครียดในคำพูด เขามี
 ปฏิภาณเป็นพิเศษที่จะทำเป็นเห็นอกเห็นใจกับคู่โต้เถียงในปัญหา
 ที่กำลังโต้ กันอยู่ และแล้วในครู่ต่อมาก็กลับเข้าไปในแนวความคิด
 เดิมได้อย่างง่ายดาย โดยปกติการที่จะโต้ข้ออภิปราย แต่ละครั้ง
 ย่อมมีการตระเตรียมข้อโต้ไว้ แต่ในที่สุดก็พิสูจน์ได้ว่า พันความ
 รู้เดิมที่เกิดจากการได้ศึกษามา กับปฏิภาณประจำตัวบุคคล เป็น
 สิ่งพิเศษในงานอันสำคัญที่นี้

ท่านวิลเลียม เฮอร์สต์ แอมบิลตัน ดำเนินงานในด้านเกี่ยวกับรัฐสภาของอังกฤษ
 มาเป็นเวลา ๕๒ ปีเต็ม ฉะนั้นจึงได้มีโอกาสศึกษาเกือบทุกแง่มุมเกี่ยวกับความรู้ในงานด้าน
 นี้ และที่ท่านเขียนตรรกวิทยาเกี่ยวกับรัฐสภา ไว้ลงแผงความรู้และคติคิดในแนวต่างๆ ไว้เท่า
 ที่นักศึกษามากมายจะพึงหยิบยกมาใช้ พิจารณาได้ ไม่มากนักเลย ทั้งที่บางกรณีเป็นแนวคติ
 เพียงสามัญฐานก็ แต่ก็เป็นการขยทวนให้ระลึกสำหรับนำไปใช้ได้

หนังสือที่ท่านผู้นี้เขียนไว้ ไม่ใช่เป็นลักษณะตำรา แต่มีลักษณะให้ คติแนวความคิด
 เห็นสั้นๆ เยี่ยงตรรกวิทยาเท่านั้น ฉะนั้นจึงอ่านง่ายแต่ต้องใช้ความคิดนาน

ตรรกวิทยาในรัฐสภา

—เมื่อสิ้นการอภิปรายแต่ละครั้ง เราต้องพิจารณาดนเองว่า เราได้รู้อะไรมาบ้าง
 และยังไม่รู้อะไร อะไรที่มีการพูดกัน อะไรที่ยังคงอุบเจียบคลุมเชิงกันอยู่ อะไรที่เห็นได้แจ่ม
 แจ่มแล้ว และอะไรที่ยังคลุมเครือน่าสงสัย กับอะไรที่ยังขัดกันอยู่

—ให้ระลึกไว้ว่าสิ่งที่แสดงออกมา จะเป็นเพียงหน่วยเดียว หรือเป็นพวกเป็นหมู่
 ก็ตาม ไม่ใช่ตัวของมันเองทั้งสิ้น

- จงพูดสิ่งเดียวกันด้วยวิธีต่าง ๆ กัน เมื่อเราไม่พอใจและจะโจมตีเขา จงหาเรื่องที่จะเห็นด้วยกับเขาก่อน และเมื่อได้แสดงความเห็นด้วยกับเขาแล้ว จึงเริ่มเล่นงานเขา ยอมกับเขาในสิ่งอันไม่มีความสำคัญ รับตามข้อเสนองาน แต่พยายามปฏิเสธข้ออ้างอื่น การที่จะพิสูจน์เรื่องใด ๆ กันนั้น เป็นเรื่องที่มีนัยเป็นสองประการเสมอ พยายามหาทางเปรียบเทียบ ผลอันตรายอันจะเกิดจากการกระทำที่รุนแรงเกินไปไว้

- พิจารณา ก่อนที่จะเข้าโต้เถียงกับใครไว้ก่อนว่า อะไรควรพิสูจน์ให้เห็นและจะมีทางหลักเพียงแง่คิดเห็นนั้นได้อย่างไรบ้าง พึงตระหนักว่าหลักการแท้จริงนั้นจะพิชิตคนเล็กเสียดและนำเอาหลักกลม ๆ แล้ง ๆ มาใช้แทนไม่ได้ เราต้องรู้ตัวก่อนว่าผลที่เรากำลังต้องการจากการพูดคืออะไร หาหลักการที่จะนำมาให้สอดคล้องกันขึ้นอ้างไว้

- ถ้าผู้โต้เถียงนำข้อโต้แย้งมายืนยันท่าน เพื่อให้พิสูจน์ถึงข้อใดสิ่งหนึ่ง จงพิสูจน์ให้เห็นว่าสิ่งเดียวกันนั้นเอง หมายถึงสิ่งอื่นอีกอย่างหนึ่งต่างหาก

- ระมัดระวังเอาใจใส่กับความเปลี่ยนแปลงผันแปรต่าง ๆ โดยคำนึงถึงการถ่ายทอดกำลังและมาตรการต่าง ๆ กันที่จะต้องเผชิญ

- เมื่อจะยกตัวอย่างมาแสดงแก่ฝ่ายปรบักซ์ จงให้ตัวอย่างนั้นๆ เกิดความอัศจรรย์ใจและเป็นชนวนรูปเค้าโครงที่ฝ่ายปรบักซ์ ต้องนำไปคำนึง

- ถ้าเพื่อประโยชน์ของเรา จงแยกประเด็นข้อเท็จจริงออกต่างหากจากข้อโต้แย้ง ถ้าจะเข้าตัวเรา พยายามรวมสองสิ่งเข้าด้วยกัน อาจจะเป็นประโยชน์มากแม้จะต้องใช้ความพยายามอย่างยิ่งในการที่จะให้อีกฝ่ายหนึ่งเลิกเชื่อในสิ่งที่ไม่มีหลักฐานอะไรเลย ซึ่งถ้าเป็นไปได้ไปตามนั้นจะเกิดอันตรายแก่ฝ่ายเรา

- การกล่าวอ้างอื่น หรืออ้างข้อโต้แย้งใด ๆ พยายามอย่าแสดงออกชัดแจ้งว่าเกี่ยวข้องกับเรา (นอกจากเรายังจะมีอะไรเกี่ยวข้องกับอยู่ซึ่งจะนำออกมาแสดงต่อไป)

- จงสนใจอยู่กับข้อเท็จจริงของเรื่องหรือข้อที่กำลังโต้เถียงกันอยู่ จำไว้ว่าสิ่งเดียวกันนั้นเอง ถ้าเปิดเผยออกมาในลักษณะต่างกัน จะมีผลต่างกัน

- จำไว้ว่าระหว่างที่ท่านกำลังเบ็ดเตล็ดเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าว ให้สังเกตผลที่พึงจะได้รับจากผู้ฟังเต็มอรรถเวลาว่าเขาสนใจกับเราเพียงใด

- อย่าลืม หยอดคำยกบุญคุณให้กับรัฐสภาในระหว่างที่ท่านอภิปรายใด ๆ ตามโอกาสอันสมควรและอย่าลืมที่จะวางแนววิถึทางในจุดมุ่งหมายของท่านเล็กน้อย ๆ พยายามหาคำพูดของสามัญชนแทนเข้าไปเป็นครั้งคราวระหว่างการอภิปรายตามโอกาสเหมาะสมที่จะพึงมี โดยระลึกรังจืดวัตถุประสงค์ที่เรากำลังจะมุ่งเข้าหา เมื่อเริ่มการอภิปรายก็เป็นการธรรมดาที่มีการยกยอซึ่งกันและกัน แต่จงจำจุดมุ่งหมายที่จะเน้นในตอนท้าย เมื่อได้โอกาสก็มาความคิดเห็นมาวางให้เห็นซึ่งจะตั้งพิสดาร และเราก็ได้พิสดารแล้วโดยวิธีใดอย่าลืมแสดงให้คนอื่นทราบว่าเราได้พิสดารให้เห็นชัดแล้วในญัตติของเรา แม้ละในเรื่องเช่นนี้เราต้องเตรียมอ้างกฎหมาย, ขนบธรรมเนียมของรัฐบาล, มติที่ประชุมของรัฐสภา, ความเห็นของรัฐบุรุษและบุคคลชั้นสำคัญ ๆ แห่งรัฐ ฯลฯ ไว้ประกอบด้วย

- จงระลึกและใจเย็นไว้เสมอว่า การถูกค้านคือแนวทางของเรา ในการคิดวางโครงการหรือวางรูปการณ์ใหม่เพื่อการติดต่อไป

- ในการเริ่มอภิปราย บางกรณีเรื่องที่จะต้องยกขึ้นมาพูด แม้ไม่ตรงกับประเด็นแต่จะก่อให้เกิดประโยชน์ในเรื่องของเรา ก็ควรนำมาใช้

- ถ้าหากฝ่ายตรงข้ามกับเราอ้างหลักกฎหมายใด ๆ สำหรับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง พยายามพิสดารให้เห็นว่าใช้ได้ดีสำหรับเพียงเรื่องนั้น ๆ แต่ไม่ใช่เรื่องที่กำลังอภิปรายกัน ในการอภิปรายจงกล่าวความเป็นไปของเรื่องในเบื้องต้น พิศารให้เห็นทั้งในแง่เห็นด้วยและในแง่ตรงกันข้าม แล้วจึงนำเอาแนวความคิดเห็นว่าควรจะเป็นอย่างไรในทั้ง ๒ ประการมาวางให้เห็น

- ในการอภิปรายจงพิจารณาว่าประเด็นที่ยกมาพูดนั้นได้รับความสนใจเพียงใดโดยัญหาทุก ๆ เรื่องจะมีคุณค่ายิ่งหย่อนกว่ากันเสมอ แยกข้อแตกต่างดังว่านี้ไว้ ในแนวความคิดของเรา ลึกอันหนึ่งออกเดียว แต่งตั้งให้อีกอันหนึ่งที่จะเหมาะสมสำหรับประโยชน์ของเรา

- จำไว้เสมอว่าในการเน้นเรื่องของเราเพื่อมุ่งใจผู้อื่นให้คล้อยตาม กับการที่จะคิดยืนข้อโต้แย้งของฝ่ายตรงข้าม เป็นเรื่องแต่ละแขนง

—เมื่อจะวางหลักใดลงไป วางไปให้ชัดเจนกระจางแจ่มจนเกือบไม่สามารถจะถูกพลิกได้ ใช้ศัพท์พจน์หรือคำจำกัดความในสิ่งที่เป็นสามัญสำนึกในบางครั้ง ทั้งนี้จะนำไปได้มาซึ่งหลักการร่วมกันในข้อที่อภิปรายกันอยู่

—หัดเปลี่ยนแปลงให้สิ่งที่มีลักษณะออกุศลกรรม กลายเป็นสิ่งที่เป็นคุณงามความดี และในทำนองที่คล้ายกัน

—ถ้าเรามีหลักการดี มันคงแข็งแรงในข้ออภิปราย พยายามศึกษาไว้โดยละเอียดถี่ถ้วน แต่ละเอียด ๆ ไป และในขณะเดียวกันให้ระลึกรังความลำเอียงหรือความกินแหนงแคลงใจอันอาจเกิดขึ้น ทำให้น้ำหนักลดหย่อนไปไว้ด้วย

—วิธีการที่จะลวงความในใจของฝ่ายปรกษ มีอีกวิธีหนึ่งก็คือ การประดิษฐ์เรื่องโกธเคียงเรื่องใดเรื่องหนึ่งขึ้น แต่งสรรมันแปรด้วยการใช้คำพูดที่เคลือบคลุม โดยชี้ว่าบัญญัติหรือพฤติการณ์ดังกล่าว ไม่ควรจะเป็น ทั้งยังเป็นไปไม่ได้เสียอีก และเป็นเรื่องที่เขาใจผิดทั้งเพ เป็นต้น

—มีกรณีเพียง ๓ ประการเท่านั้นที่เหตุใดกฎหมายซึ่ง ออกประกาศใช้ ไม่ได้สมบูรณ์เพียงพอ กล่าวคือ เนื่องจากการต้องการอำนาจหนึ่ง จากตั้งการความรู้หนึ่ง และจากความต้องการความเห็นคล้อยตามคนหนึ่ง ของผู้ออกกฎหมาย

—เรื่องทุกเรื่องจะต้องมีพฤติการณ์เกี่ยวโยงกันอยู่เสมอ ซึ่งจะมีลักษณะผิดแผกแตกต่างกับเรื่องอื่น ๆ ใช้พิจารณาตามหลักวิชาการประกอบกับความชำนาญในการใคร่ครวญสาเหตุต่อเนื่องกัน จะเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่จะช่วยให้ เราได้แลเห็นเนื้อแท้ของเรื่องนั้น ๆ

—เวลาอภิปรายให้ คิดด้วยว่าบุคคลที่ท่านเคารพนิยมชมเชย จะพูดอย่างไรในปัญหาและกรณีเดียวกัน

—สิ่งสองสิ่งที่สูงค่ากัน ในชนิด จะนำมาเปรียบเทียบกัน ในขนาดของค่า ไม่ได้ กล่าวคือ ในทางที่ถูกแล้วจะกล่าวว่า เท่ากัน, เหนือกว่ากัน หรือต่ำกว่ากัน ไม่ได้

—ก่อนจะกล่าวถึงสิ่งที่มีน้ำหนักรุนแรง ควรจะเริ่มต้นด้วยถ้อยคำอ่อนโยนที่เตรียมไว้ก่อนเข้าหาวัตถุประสงค์

—ถ้าของคนลงความเห็นแตกต่างกัน ก็เป็นการจำเป็นที่จะต้องหาหลักการร่วมกันในอันที่จะทำให้แต่ละคนตกลงกันได้

—จำไว้ว่า นิสัยของคนชอบที่จะทำความเพ็ดเตลิดขบขันให้แก่ตนเอง โดยการสอบถามถึงสาเหตุของความจริง มากกว่าที่จะโต้เถียงกับสาเหตุของความจริง.

หนังสือพิมพ์ "ชาติ"

เป็นหนังสือพิมพ์ที่เสนอข่าวสารการเมือง

เรื่องของสภาฯ และสารคดี

บุญช่วย คริสต์สวัสดิ์ ส.ส. เชียงราย

บรรณาธิการ

LIART

งานของ สภาผู้แทนราษฎร

การประชุมครั้งที่ ๑๒ (สมัยที่ ๒)

วันพฤหัสบดีที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๕

เริ่มประชุมเวลา ๙.๑๐ น. สมาชิกมาประชุม ๑๘๘ คน

เรื่องแจ้งต่อที่ประชุม

เรื่อง คณะผู้แทนหน่วยสหภาพรัฐสภาไทย ซึ่งเดินทางไปประชุมสหภาพรัฐสภา ณ กรุงเบอร์ลิน ประเทศลวิตเซอร์แลนด์นั้น ได้เดินทางกลับมายังกรุงเทพฯ แล้ว รวม ๔ คน คือ พระราชธรรมนิเทศ พลอากาศตรี มณี มหาสันตนะ เวชยันตรังสฤษดิ์ พลตรี หม่อมหลวง ชახ กฤษกร และนายประพัฒน์ วรณะสาร

ที่ประชุมรับทราบ

กระทู้ถาม

เรื่อง สัญญาการขายยางกับอเมริกา

นายญาติ ไหวดี (สุรินทร์) ตั้งกระทู้ถามว่า

“๑. ในการจำหน่ายยางไปอเมริกานั้น รัฐบาลไทยได้มีข้อผูกพันตามสัญญา อย่างไรบ้าง

๒. ความข้อผูกพันตามสัญญาข้อ ๑ นี้ ข้าพเจ้าได้ทราบว่าอเมริกาได้ให้ค่าพรีเมียมแก่ประเทศไทย ซึ่งด้วยค่าพรีเมียมนี้ ได้ทำให้ราคายางขณะนั้นดีขึ้น แต่ได้ทราบว่าบัดนี้อเมริกา

LIART

Legislative Institutional Repository of Thailand

ไม่ยอมจ่ายค่าพรีเมียมให้ตั้งแต่เดือนธันวาคม ๒๕๕๔ เป็นต้นมา ทั้งนี้เพราะเหตุอะไร
ทำไมรัฐบาลจึงไม่ติดตามเรื่องนี้เพื่อเอาสิทธิดังกล่าวคืนมา ทั้งนี้เพื่อให้ราคายางไทยเท่าที่ขึ้น

๓. ข้าพเจ้าได้ทราบว่า ขณะนี้พ่อค้ายางต่างตัวได้พากันลักลอบเอายางเถื่อนออก
ทางจังหวัดนราธิวาส ซึ่งเป็นเหตุให้เงินภาษีของรัฐบาลทางนี้ลดลง เป็นการเสียหายแก่ประเทศ
ชาติ รัฐบาลได้ทราบเรื่องหรือไม่ และจะจัดการป้องกันอย่างไร

๔. เนื่องจากยางเป็นสินค้าสำคัญของประเทศไทยจึงควรอยู่ในมือคนไทย แต่เมื่อ
พ่อค้าใช้ได้ก็เหลี่ยมตามข้อ ๓ และยิ่งกว่านั้นยังกวาดล้างยางทำให้ชาวสวนยางและกรรมกรสวน
ยางเดือดร้อน ดังนั้นรัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนพ่อค้าไทยที่มีอาชีพทางนี้อย่างไรหรือไม่”

นายवरการบัญชา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ ตอบว่า

“จะผูกพันตามสัญญาบัตรสำคัญว่า รัฐบาลได้รับรองจะส่งยางให้อเมริกาเป็น
จำนวน ๑๒๕,๐๐๐ ตัน ในระยะเวลา ๑๘ เดือน ตามราคาตลาดโลก

ข้อ ๒. ไม่มีข้อความในเรื่องพรีเมียมเลย

ข้อ ๓. รัฐบาลไม่ได้ทราบเรื่องลักลอบยางออกจากจังหวัดนราธิวาส วิทยุของกัน
นั้นก็มียู่แล้ว โดยมีกฎหมายควบคุมอย่างพร้อมและตั้งเจ้าหน้าที่คอยตรวจตราควบคุมอยู่

๔. รัฐบาลสนับสนุนพ่อค้าไทยอยู่เสมอ โดยเฉพาะชาวสวนยาง ซึ่งรัฐบาลก็ได้
พยายามแนะนำวิธีทำให้อย่างได้คุณภาพยิ่งขึ้น โดยเสียค่าใช้จ่ายให้น้อยลงในการผลิตตลอดจน
หาตลาดให้ ความเดือดร้อนที่เป็นอยู่ในขณะนี้คือปริมาณการผลิตมากกว่าปริมาณความต้องการ
การ ทำให้ค้าอย่างสกปรก รัฐบาลกำลังดำเนินการที่จะขอความเห็นอกเห็นใจของลูกค้าของเรา
อยู่แล้ว”

เรื่อง เงินทุนองค์การประมง

นายสงวน ศิริสว่าง (เชียงใหม่) ตั้งกระทู้ถามว่า

“๑. กรมการประมง ได้ตั้งองค์การแปปลาที่ถนนทรงวาด เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๓
เงินทุน ๒ ล้านบาท จนถึงบัดนี้ ท่านทราบหรือไม่ว่ามีผลกำไรขาดทุนเท่าไร องค์การแปปลา
ที่ถนนทรงวาดนี้ ท่านทราบหรือไม่ว่าเป็นวิธีการช่วยเหลือคนต่างตัว และท่านได้เคยตั้ง

กรรมการสอบสวน ได้สวนบ้างหรือเปล่า หรือได้สวนสอบสวนว่าเงินขององค์การแพปลาที่ถนน
ทรงวาดสูญสิ้นไปโดยใช่เหตุแล้ว ใครจะเป็นผู้รับผิดชอบ และเมื่อได้สวนสอบสวนแล้วว่าผิด
ท่านจะจัดการพิจารณาความผิดหรือไม่

๒. กรรมการประมงได้ก่อสร้างแพปลาที่ห้างบอเนียว ปี พ.ศ. ๒๔๙๒-๒๔๙๓
ถึง ๒๔๙๔ เป็นเงิน ๔,๒๘๔,๐๗๕ บาท เงินจำนวนล้าน ๆ สูญสิ้นไปเป็นจำนวนมาก เมื่อ
ใดท่านจะเบ็ดที่ทำการนี้ได้

๓. กรรมการประมงตั้งงบประมาณบำรุงการประมงทะเล เงิน ๑,๒๕๐,๐๐๐ บาท
เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๓ ท่านได้เงินไปแล้วได้จัดทำที่ใดบ้าง และได้เอาเงินจำนวนนี้ไปก่อ
สร้างบ้านพักรัฐมนตรีคนหนึ่งคนใดมีบ้างหรือเปล่า

๔. กรรมการประมงเลี้ยงปลาน้ำจืดบางเขน มีบ่อปลาตั้งสิ้นเท่าใด ดินที่ขุดบ่อปลา
นำไปไว้ที่ไหน เคยขายดินมีบ้างหรือไม่ และขายแล้วเข้าบัญชีรายได้หรือเปล่า จึงขอ
เรียนถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรว่า ท่านจะจัดการแก้ไขปรับปรุงให้ดีเมื่อใด โดย
เร็วไวจะได้หรือไม่”

นายพันตำรวจเอก ละม้าย อุทยานานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตร
ตอบว่า

“๑. กรรมการประมงไม่เคยตั้งองค์การแพปลาที่ถนนทรงวาด แต่เข้าใจว่าท่าน
สมาชิกผู้มีเกียรติคงหมายความว่า บริษัทประมงไทย จำกัด ซึ่งรัฐตั้งให้กระทรวงเกษตรและ
กรรมการประมงจัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๓ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือและส่งเสริม
อาชีพการประมง และการค้าสินค้าสัตว์น้ำของคนไทย

ตั้งแต่ได้เริ่มจัดตั้ง บริษัทประมงไทย จำกัด มาคือ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๓ ถึง
พ.ศ. ๒๔๙๔ บริษัทมีกำไรสุทธิทั้งสิ้น ๑,๐๕๘,๘๔๔.๕๔ บาท ในระหว่างนี้ได้ขาดทุน
ไป ๒ ปี คือ ในปี พ.ศ. ๒๔๙๔ และ พ.ศ. ๒๔๙๕ เป็นเงิน ๑๘,๑๕๙.๖๘ บาท

บริษัทประมงไทย จำกัด ไม่มีวิธีการจะช่วยเหลือคนต่างด้าวแต่ประการใด แต่
เนื่องจากการค้าสินค้าสัตว์น้ำของประเทศไทยในเวลานี้ บ่อมทรยากกันอยู่แล้วว่าตกอยู่ในกำมือ
ของคนต่างด้าวเป็นส่วนใหญ่ ดังที่ปรากฏอยู่ในเวลานี้ว่า ผู้ที่ไปประมูลซื้อปลาที่แพปลาเป็น
คนต่างด้าวเกือบ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ บริษัท ข ไม่มีเอกสิทธิ์พิเศษแต่อย่างใด ได้ดำเนินการ

LIART

แบบแปลนของเอกชนอื่น ๆ ซึ่งจะหลีกเลี่ยงการติดต่อค้าขายกับคนต่างตัว ซึ่งทำการค้าประเภท
นี้อยู่ก่อนแล้วมิได้ มิฉะนั้น บริษัท ฯ จะตั้งอยู่ไม่ได้ สำหรับเงินทุนของบริษัท ฯ ก็ได้ ใช้
หมุนเวียนในกิจการค้าของบริษัทอยู่ตามปกติ ไม่ปรากฏว่ามีกการทุจริตแต่ประการใด

๒. เงินงบประมาณค่าสร้างสะพานปลากรุงเทพฯ ที่ทำบริษัทขอเนยวเดียมัน ได้
จัดการก่อสร้างตามโครงการที่ได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี เงินค่าก่อสร้างที่ได้จ่ายจริง ในปี
พ.ศ. ๒๔๙๒ ถึง พ.ศ. ๒๔๙๔ เป็นเงิน ๔,๐๕๓,๒๖๕.๑๕ บาท

ในขณะนั้นกระทรวงเกษตรก็ได้รับเรื่องดำเนินการในเรื่อง สะพานปลา ให้แล้วเสร็จไป
โดยเร็วอยู่แล้ว และจะจัดให้เรือปลามาขึ้นที่สะพานปลาได้ ในไม่ช้า

๓. ในปี พ.ศ. ๒๔๙๓ กรมการประมงได้รับอนุมัติตามโครงการสร้างสถานี
การประมงทะเล เป็นเงินทั้งสิ้น ๕๕๓,๖๐๒.๐๐ บาท มีรายการดังนี้

๑. ค่าปรับปรุงเรือยนต์เกษตรลีนซ์ ๑๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท

๒. ค่าสร้างถนนและค่าขุดเขยที่ดิน ซึ่งทำจากตำบลเพไปยังสถานี จังหวัดระยอง
๑๐๒,๖๐๒.๐๐ บาท

๓. ค่าสร้างที่ทำการสถานี บ้านพัก โรงพัสดุที่ตำบลเพ จังหวัดระยอง
๓๒๖,๐๐๐.๐๐ บาท

๔. ค่าใช้จ่ายสำหรับสถานีและเรือประมง ๒๕,๐๐๐.๐๐ บาท

กรมการประมง ไม่เคยนำเอาเงินงบประมาณหรือสิ่งก่อสร้างอย่างใด ไปสร้างบ้านพัก
ให้รัฐมนตรีหรือบุคคลใด ๆ เลย

๕. กรมการประมงได้ทำการขุดบ่อสำหรับใช้ประโยชน์ ในการ เลี้ยงปลา ที่บางเขน
เป็นขนาดเล็กและกลาง รวมทั้งสิ้น ๑๕๔ บ่อ ดินที่ขุดจากบ่อเหล่านี้กรมการประมงได้นำ
ไปใช้ถมถนนภายในบริเวณที่ทำการ ถมพื้นที่บริเวณทั่ว ๆ ไป ซึ่งเป็นที่ต่ำและที่นามาก่อน
ทั้งหมด ไม่เคยขายดินที่ขุดจากบ่อให้บุคคลผู้ใดเลย”

เรื่อง ราษฎรขอคืนน้ำ

นายประสิทธิ์ ชูพินิจ (กำแพงเพชร) ตั้งกระทู้ถามว่า

“เนื่องด้วยในโอกาสที่ข้าพเจ้าได้ออกไปเยี่ยมเยียนราษฎรในเขตท้องที่อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี พร้อมด้วยท่านประธานสภาจังหวัดกาญจนบุรี เมื่อวันที่ ๒๔ และ ๒๕ เดือนนี้ ข้าพเจ้าได้พบเห็นราษฎรในท้องที่หลายตำบล ต้องประสบกับความอดอยากน้ำอย่างแสนสาหัส เพราะโดยปกติ อำเภอนี้เป็นท้องที่ที่กั้นตลิ่งน้ำอยู่แล้ว และประกอบกับในบั้นฟ้าฝนเกิดการแปรปรวน ความยากลำบากของราษฎรจึงต้องเพิ่มเป็นทวีคูณ โดยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามดังต่อไปนี้

๑. รัฐบาลได้ทราบเรื่องความอดอยากของราษฎรในท้องที่อำเภอหรือหาไม่ ถ้าได้ทราบแล้ว รัฐบาลได้จัดการช่วยเหลือประการใด และการช่วยเหลือของทางราชการที่ดำเนินการช่วยเหลืออยู่นั้น (หากยังมี) เป็นการเพียงพอแก่การบรรเทาความอดอยากของประชาชนหรือหาไม่

๒. โดยที่สถานการณ์ในท้องที่นั้น ต้องประสบกับความอดอยากเช่นนี้โดยเสมอมา เพื่อหาทางแก้ไขให้สถานการณ์คืนดีขึ้นและให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล จึงอยากทราบว่ารัฐบาลมีนโยบายที่จะจัดการแก้ไขอันเป็นการถาวรประการใดหรือไม่ ถ้ามีนโยบายจะกระทำได้อย่างไร”

พลโท เดช เดชประดิษฐ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ตอบว่า

“๑. เรื่องราษฎรอำเภอพนมทวนขาดแคลนน้ำปีนี้ กระทรวงมหาดไทยได้ทราบและได้รับรายงานจากผู้ว่าราชการจังหวัดกาญจนบุรีแล้วว่า ได้ช่วยเหลือประการใด การช่วยเหลือได้ดำเนินการดังนี้

ก. น้ำบริโภค ผู้ว่าราชการจังหวัดกาญจนบุรีได้ร่วมมือกับผู้กำกับการตำรวจภูธร นายกเทศมนตรีเมืองกาญจนบุรี ผู้บังคับกองโรงงานกระดาษไทย ผู้จัดการเหมืองแร่ สารวัตรก่อสร้างทางรถไฟ นายอำเภอกาญจนบุรี สาธารณสุขจังหวัด และบรรดาเจ้าของรถยนต์บรรทุก ได้จัดหารถบรรทุกน้ำไปแจกจ่ายช่วยเหลือราษฎรในท้องที่ตำบลทุ่งสมอ ตำบลหนองโรง ตำบลพนมทวน ตำบลดอนเจดีย์ ตำบลพังครุ และตำบลรางหวาย ซึ่งขาดแคลนน้ำ รวมทั้งสิ้นวันละ ๑๒ คันรถ เริ่มตั้งแต่วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๔๙๕ เป็นต้นมา

ข. น้ำที่ใช้ในการกลั่นกรอง ได้ขอเรือขนาดกรมชลประทาน ๒ ลำ ไปสูบน้ำที่คลองท่าล้อเพื่อช่วยเหลือในการทำนา ช่วยเหลือราษฎรตำบลหนองขาว และตำบลอื่นๆ ในเขตอำเภอพนมทวน ๑ ลำ และอีก ๑ ลำจะได้ส่งไปช่วยเหลือการทำนาในเขตอำเภอดำม่วง และอำเภอดำมะคา ซึ่งกรมชลประทานรับว่าจะส่งไปให้ตั้งแต่วันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๕ นอกจากนี้ยังได้สั่งให้สาธารณสุขจังหวัดจัดส่งผู้ช่วยแพทย์ออกไปดูแลผู้เจ็บป่วยตามตำบลต่างๆ ที่ยังขาดแคลนน้ำอีกด้วย ฉะนั้นจึงพอจะเห็นได้ว่า ท่าที่กระทรวงมหาดไทยได้ให้การช่วยเหลือไปแล้วนั้นย่อมจะเป็นการเพียงพอแก่การบรรเทาความอดอยากของราษฎรได้เป็นอย่างดี

แต่อย่างไรก็ดี ในขณะนี้ก็เป็นเวลาที่ฝนก็ ได้ตกลงมาชุกแล้ว เพราะฉะนั้นปัญหาเรื่องความเดือดร้อนคงจะหมดไป

ในข้อ ๒ เป็นความจริงที่สภาพการของท้องถิ่นต้องประสบความเดือดร้อนเช่นนี้เสมอมา เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึงได้แก้ไขและมีนโยบายที่จะแก้อยู่แล้ว กล่าวคือเมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๔ กรมชลประทานได้อนุมัติเงิน ๒ แสนบาทเพื่อไปทำการขุดคลองท่าล้อ เพื่อรับน้ำจากลำน้ำแม่กลอง อำเภอท่าม่วง และตำบลต่างๆ ในอำเภอพนมทวน โดยที่ลำคลองที่ขุดนั้น ได้ ต้นเงินมาก ในปี ๒๕๕๕ กรมชลประทานจึงได้อนุมัติเงินอีก ๕๐,๐๐๐ บาท เพื่อจัดการขุดลอกคลองที่ต้นเงิน และให้ทำเขื่อนกั้นน้ำไว้ในที่บางแห่งอีกด้วย กับในปี ๒๕๕๔ รัฐบาลก็ได้แบ่งเงินสลากกินแบ่งบำรุงสาธารณกุศลส่งไปให้เพื่อดำเนินการก่อสร้างบ่อน้ำและสระน้ำ และ พณ.ช นายกรัฐมนตรีก็ได้กรุณาจ่ายเงินให้เนื่องในวาระดิถีคล้ายวันเกิดของท่าน สำหรับสร้างบ่อน้ำและสระน้ำในอำเภอนี้ก็เป็นจำนวนเงิน ๘๖,๐๐๐ บาท เพื่อสร้างบ่อน้ำบาดาลขึ้นในท้องที่อำเภอพนมทวน ซึ่งขณะนั้นกรมโยธาเทศบาลก็กำลังดำเนินการสร้างบ่อน้ำบาดาลรายนี้อยู่แล้วอย่างรีบเร่ง

และนอกจากนี้ก็ได้จัดการสำรวจในท้องที่ต่างๆ ว่า ที่ใดมีบ่อน้ำและสระน้ำเป็นจำนวนเท่าใด และยังมีสภาพเป็นเพียงใด ต้องการเพิ่มเติมอีกเป็นจำนวนเงินเท่าใด ทั้งนี้ รัฐบาลมีนโยบายที่จะสร้างบ่อน้ำและสระน้ำให้เพียงพอแก่ความต้องการของประชาชนอยู่แล้ว”

เรื่อง กองทัพอากาศยึดเอาทนาของราษฎร

นายพัน บุญชิต (อุบลราชธานี) ตั้งกระทู้ถามว่า

LIART

“๑. เมื่อกองทัพทหารญิบูนเข้าไปตั้งอยู่จังหวัดอุบลราชธานี ปี ๒๔๘๗ นั้น ทางรัฐบาลได้จัดการขยายสนามบินตามความประสงค์ของญิบูน คือสนามบินปทุม จังหวัดอุบลราชธานี ขอทราบว่าได้จัดการขยายเป็นจำนวนเนื้อที่นาเท่าใด

๒. จำนวนเนื้อที่สนามบินที่ขยายนี้ ทางกรให้เงินชดเชยไปเป็นจำนวนเท่าใด และคนที่ยังไม่ได้เงินค่าชดเชย เป็นจำนวนเท่าใด

๓. เมื่อสงครามสงบแล้ว ราษฎรเจ้าของนาเหล่านั้นได้เข้าครอบครองที่นาของเขา เช่นเดิมต่อมาทกปี และปีนี้ทางกองทัพอากาศไปปักหลักเขต ท.อ. นั้น เพื่อประสงค์อะไร จะยึดเอาที่นาราษฎรใช้หรือไม่ ถ้าหากจะยึดเอาอาศัยอำนาจอะไร ถ้าหากไม่ประสงค์จะยึดเอานาเหล่านั้นแล้ว จะถอนหลัก ท.อ. ออกเสียเพื่อมิให้เป็นการตื่นตกใจแก่ราษฎรจะได้หรือไม่”

พลเอก สฤษดิ์ ธนะรัชต์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม ตอบว่า

“๑. เมื่อคราวสงครามมหาเอเซียรบพาทหารญิบูนได้ขอร้องให้รัฐบาลไทยเตรียมการสร้างสนามบินอุบลราชธานีเพื่อกิจการทหารร่วมกัน สนามบินนี้ทางกองทัพอากาศมีแผนการที่จะขยายอยู่ก่อนแล้ว รัฐบาลไทยจึงสั่งให้กองทัพอากาศจัดการขยายสนามบินนี้ตามแผนที่ที่ได้เตรียมไว้และร่างไว้เดิม แล้วกองทัพอากาศได้ดำเนินการขยายสนามบินนี้ออกไปโดยวิธีการซื้อที่ดินของราษฎรคิดเป็นเนื้อที่ ๕,๐๖๓ ไร่ ๑๒ ตารางวา

๒. จำนวนเนื้อที่สนามบินที่ขยายกองทัพอากาศได้มาด้วยการซื้อจากราษฎรและชำระเงินเสร็จเรียบร้อยแล้วโดยมีหลักฐานทั้งสิ้นอยู่ที่จังหวัดอุบลราชธานี เงินซึ่งได้จ่ายไปในการซื้อที่ดินของราษฎรในการนี้คิดเป็นเงิน ๘,๗๐๒ บาท ๗๕ สตางค์ และได้จ่ายเงินให้แก่เจ้าของโดยมีหลักฐานเป็นที่เรียบร้อยแล้วทุกราย

๓. กองทัพอากาศได้ส่งเจ้าหน้าที่ของกองทัพอากาศไปทำการปักหลักเขตสนามบินปทุมร่วมกับทางแผนที่ของกรมที่ดินกระทรวงมหาดไทยเมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๔๘๔ พร้อมด้วยคณะกรรมการอำเภอเมืองจังหวัดอุบลราชธานี

ในการซื้อขายที่ดินนี้ด้วยการที่กองทัพอากาศปักหลักเขตสนามบินนี้ ก็เพื่อแสดงขอบเขตสิทธิครอบครอง ตามระเบียบอันแท้จริงของกองทัพอากาศ มิได้ละเมิดสิทธิของราษฎรแต่อย่างใด และทั้งแบ่งเขตให้ถูกต้องมิให้เป็นปากเสียงกันกับราษฎรต่อไป เพราะปรากฏว่าในขณะนี้ราษฎรมักจะฝ่าฝืนและเข้าครอบครองเอาเฉย ๆ ซึ่งเรื่องทำนองนี้เกิดขึ้นมากมายนานแล้ว”

LIART

ร่างพระราชบัญญัติเหรียญรัตนาภรณ์ รัชกาลที่ ๙

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี ได้แถลงถึงเหตุผลในการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ว่า

“โดยมีหลักการต่อไปนี้ หลักการ ให้ มีเหรียญรัตนาภรณ์ รัชกาลที่ ๙ ขึ้นไว้สำหรับพระราชทานเป็นเครื่องหมายในพระมหากษัตริย์ส่วนพระองค์

โดยมีเหตุผลดังนี้ เหตุผล เหรียญรัตนาภรณ์ เป็นเหรียญเครื่องหมายในส่วนพระองค์พระมหากษัตริย์อย่างหนึ่ง พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระราชดำริสร้างขึ้นเป็นประเดิมสำหรับพระราชทานเป็นเครื่องหมายในพระมหากษัตริย์ผู้ซึ่งมีความจงรักภักดีต่อใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท แล้วแต่จะทรงพระราชดำริเห็นสมควร ต่อมา ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวและพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ตลอดจนพระบรมเชษฐาธิราชพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล ก็ได้ทรงอนุมัติสร้างเหรียญรัตนาภรณ์ ขึ้นพระราชทานเป็นประเพณีสืบมาทุกรัชกาล ทั้งนี้เป็นแบบอย่างอันดี จึงเป็นการสมควรที่จะสร้างเหรียญรัตนาภรณ์รัชกาลปัจจุบันขึ้น สำหรับพระราชทานเป็นเครื่องหมายในพระมหากษัตริย์ส่วนพระองค์ด้วยกัน

จึงขอประทานเสนอต่อสภาฯ ได้ โปรดกรุณาพิจารณาและคงจะให้ผ่านโดยประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ต่อไป”

ต่อจากนั้น นายเทียม ไชยนันท์ (ตาก) นายนิวัฒน์ พุนศรี ศิริสุวรรณันท์ (ร้อยเอ็ด) ได้อภิปรายในอันดับต่อไป

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี ได้อภิปรายตอบกลับมาซีกแต่ละคนโดยลำดับ

ร้อยโท พัฒน์ ณ ถลาง (ปราจีนบุรี) เสนอให้ บัดอภิปราย ซึ่งไม่มีผู้ใดคัดค้าน ในที่สุดที่ประชุมลงมติให้ บัดอภิปรายโดยไม่มีผู้ใดคัดค้าน และได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้โดยพร้อมเพรียงกัน

โดยที่คณะรัฐมนตรี ได้เสนอขอให้ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้รวดเดียว ซึ่งที่ประชุมอนุมัติ จึงได้ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๒ ซึ่งมีนายนิวัฒน์ พุนศรี

LI RT

ศรีสุวรรณ (ร้อยเอ็ด) หลวงอรอดพรพิศาล (ตราด) ได้อภิปราย และขอแปรญัตติในมาตราต่าง ๆ ของร่างพระราชบัญญัติ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี ร้อยโท จงกต ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) ชุมคงฤทธิศึกษากร (นครราชสีมา) นายประสิทธิ์ ชูพันธ์ (กำแพงเพชร) นายยศ อินทรโกบาลย์สุต (นครราชสีมา) นายพันตำรวจเอก พัมน์ นิลวัฒนานนท์ (สุราษฎร์ธานี) ได้อภิปรายชี้แจงเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จนจบวาระที่ ๒ และที่ประชุมได้ลงมติให้ประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้บังคับเป็นกฎหมายได้ โดยพร้อมเพรียงกัน

ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์

เพื่อสร้างและขยายทางหลวงเทศบาลในท้องที่ตำบลทุ่งมหาเมฆ

อำเภอยานนาวา จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๙๕

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้แถลงถึงเหตุผลในการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ว่า

“โดยมีหลักการให้ เวนคืนที่ดินเพื่อสร้างและขยายทางหลวงเทศบาลในท้องที่ตำบลทุ่งมหาเมฆ อำเภอยานนาวา จังหวัดพระนคร

โดยมีเหตุผลให้เทศบาลนครกรุงเทพจัดสร้างและขยายทางหลวงเทศบาลในท้องที่ตำบลทุ่งมหาเมฆ อำเภอยานนาวา จังหวัดพระนคร เพื่อความสะดวกในการจราจรและความปลอดภัยของประชาชน ที่ดินบริเวณดังกล่าวนี้เทศบาลนครกรุงเทพได้สำรวจเสร็จแล้ว จึงต้องตราพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ตามความในพระราชบัญญัติทางหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๒ เพื่อกำเนินการสร้างและขยายทางหลวงเทศบาลต่อไป”

ต่อจากนั้น นายผัน บุญซิด (อุบลราชธานี) ร้อยโท พัมน์ ฅนกลาง (ปราจีนบุรี) ได้อภิปรายในอันดับต่อไป

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้อภิปรายตอบสมาชิกแต่ละคนโดยลำดับ

นายประสิทธิ์ ชูพินิจ (กำแพงเพชร) เสนอให้ลงมติ

(เนื่องจากประธานสภาผู้แทนราษฎรมิอาจระงับได้มอบให้พระราชกรณียกิจ รองประธานสภาผู้แทนราษฎรคนที่ ๑ ดำเนินการประชุมแทน)

ในที่สุดที่ประชุม ได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้ พิจารณาต่อไป และให้ส่งคณะกรรมการสามัญคณะกรรมการบริหารการปกครองพิจารณา กำหนดการแปรญัตติ ภายใน ๕ วัน

ร่างข้อบังคับการประชุมและการปรึกษาของสภาผู้แทนราษฎร

(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๕

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) ได้แถลงถึงเหตุผลประกอบในการเสนอร่างข้อบังคับฉบับนี้ว่า

“เพื่อแก้ไขข้อบังคับการประชุมและการปรึกษาของสภาผู้แทนราษฎร เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

โดยที่ข้อบังคับการประชุมและการปรึกษาของสภาผู้แทนราษฎรปัจจุบันนี้ในส่วนตัวเกี่ยวกับการแปรญัตติในร่างพระราชบัญญัติงบประมาณแผ่นดิน ยังไม่เป็นการเหมาะสมกับระบอบประชาธิปไตยอย่างยิ่ง เพราะไม่ได้เปิดโอกาสให้สมาชิกแปรญัตติในงบประมาณได้เลย นอกจากจะตัดหรือลดรายจ่ายเท่านั้น แม้แต่จะเปลี่ยนแปลงความประสงค์ของจำนวนเงินขออนุญาตจ่ายก็ไม่ได้ ผู้แทนราษฎรเป็นผู้แทนของปวงชนชาวไทยและได้อยู่ใกล้ชิดชิดกับประชาชน ย่อมทราบความทุกข์ของประชาชนได้ดี เมื่อเป็นเช่นนี้เพื่อที่จะให้ผู้แทนราษฎรได้ช่วยเหลือประชาชนได้เต็มที่ จึงควรเปิดโอกาสให้สมาชิกได้แปรญัตติในเรื่องนี้ได้ ไม่ว่าจะตั้งรายจ่ายขึ้นใหม่หรือเพิ่มเติมรายจ่าย หรือเปลี่ยนแปลงความประสงค์ของจำนวนเงินขออนุญาตจ่ายด้วย

สำหรับเหตุผลในข้อนี้เราจะเห็นได้จากการปกครองระบอบรัฐสภาของประเทศไทยมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๕ นั้น ข้อบังคับฉบับนี้ก็ได้ มีอยู่่าให้สมาชิกเปลี่ยนแปลงรายจ่ายได้และ

เพิ่มเติมรายจ่ายหรือรายรับได้ โดยมีการแปรญัตติ ในระบอบรัฐสภาซึ่งได้ มีการปกครองมาช้านานกฎหมายทุกฉบับที่ได้เสนอเข้ามาในสภา เมื่อได้รับหลักการไปแล้วก็อนุญาตให้สมาชิกคัดค้านได้ โดยแก้ไขหรือแปรญัตติได้ทุกอย่าง ทั้งนี้เพราะเหตุว่ากฎหมายที่ออกโดยสภาผู้แทนนั้นก็ย่อมถือว่ามวลสมาชิกสภาผู้แทนมีส่วนมีสิทธิที่จะ แสดงความคิดเห็น ในกฎหมายทุก ฉบับอย่างนี้ และกฎหมายงบประมาณก็มีอยู่อย่างนี้ตลอดมา แต่ต่อมาภายหลัง ได้มีการรัฐประหารเจียม คือเปลี่ยนแปลงรัฐบาลใหม่ได้ มีการเปลี่ยนข้อบังคับกันขึ้นใหม่ ก็เลยตัดข้อบังคับอันนี้เสียโดยเหตุว่าเป็นการไม่สมควร ซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นการไม่สมควร เพราะเหตุว่าควรจะ ได้ ให้สมาชิกมีส่วนมีสิทธิในการที่จะ ได้คัดค้านรายจ่ายบางอย่างเอาไปเพิ่มเติมรายจ่ายบางอย่างให้เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติในสิ่งที่เป็นการสมควร ความจริงในเรื่องที่สมาชิกได้ทำการแปรญัตติคัดค้านรายจ่ายนั้น ไม่ใช่ว่าสมาชิกสภาจะได้ออกมติโดยเป็นฝ่ายค้านรัฐบาลแล้วก็ตามการคัดค้านไม่เห็นแก่ประโยชน์อันเป็นส่วนสำคัญของประเทศชาติ ข้าพเจ้าได้เคยอยู่ในสภานี้เป็นเวลาประมาณ ๕ ปีเศษ และได้เป็นกรรมาธิการงบประมาณเกือบทุกปี และเห็นบรรดามวลสมาชิกมีใจป้อทรทำการแปรญัตติรายจ่ายของรัฐบาลบ้าง รายรับของรัฐบาลบ้าง เอาไปเพิ่มในสิ่งที่มีความจำเป็น เพราะรัฐบาลที่เสนอมาไม่ใช่ว่าจะวันเสียซึ่งไม่มีสิ่งพิมพ์เพื่อยืนยันไม่ได้ ดังจะเห็นได้ทุก ๆ ครั้งกรรมาธิการก็ได้คัดที่รัฐบาลเสนอมาเป็นจำนวนมาก เป็นอันว่าการตั้งข้าราชการขึ้นโดยขอเพิ่มข้าราชการบ้าง เพิ่มเงินเดือนข้าราชการบ้าง ซึ่งเข้ามาในสภาผู้แทน แต่ในขณะที่นั้น ก.พ. ยังไม่ได้ พิจารณาให้เสร็จสิ้น ภายหลังเมื่อ ก.พ. พิจารณาเสร็จสิ้นแล้ว เงินก็เหลือ ซึ่งบรรดามวลสมาชิกเห็นว่าเป็นสิ่งที่พิมพ์เพื่อยืนยัน อย่างนี้ก็เป็นส่วนมาก และรายการบางอย่างที่รัฐบาลเสนอเข้ามาก็ทำการคัดค้านเป็นอันว่ารายการก่อสร้างสถานที่ของราชการ โรงเรียนก็ดี สถานที่ทำงานต่าง ๆ ก็ ได้ตั้งมาเป็นจำนวนสูง ครั้นเข้ามาในชั้นกรรมาธิการแล้ว กรรมาธิการ ได้เรียกเจ้าหน้าที่มาทำการพิจารณา โดยดีถ้วนอย่างเช่นตึกหลังหนึ่งตั้งไว้ ๕ แสนบาท ในที่สุดถามไปถามมาลดลงเหลือ ๔ แสนบาท อย่างนี้ก็มิได้อยู่เสมอ และพวกมวลสมาชิกก็เห็นว่าตั้งไว้สูงเกินแปรญัตติคัด และตัดให้เขาได้ตั้งที่เรียนมาแล้ว อย่างนี้ก็มิได้อยู่มาก ไม่ใช่สมาชิกคัดโครงการใหญ่ ๆ เช่นโครงการ ๓ ปี ๕ ปี ของตำรวจโครงการของชลประทาน เป็นต้น อย่างเดียวกันนี้ไม่มีสมาชิกคนใดที่ทำการคัดอย่างนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า ถ้าหากว่ารัฐบาลนี้มีใจกว้างขวางพลที่จะให้บรรดามวลสมาชิกแปรญัตติคัดแล้ว

ไป เพิ่มรายจ่ายที่เห็นว่าเป็นการสมควร การตัดรายจ่ายได้มาแล้วไปเพิ่มรายจ่ายนั้น ไม่ใช่ว่า
 บรรดาสม ว่าจะเอาไปเพิ่มแต่เฉพาะจังหวัดของตน มีสมาชิกเป็นจำนวนมากที่ตัดแล้วไม่ได้
 เอาไปให้แก่จังหวัดของตน เช่นตัดรายการอย่างอื่น ได้ก็ให้กระทรวงกลาโหมบ้าง เอามา
 ให้กรมชลประทานบ้าง เอามาให้แก่การศึกษาบ้าง อย่างนี้เป็นต้น ซึ่งสมาชิกก็กระทำมาอย่างนั้น
 ไม่ใช่ว่าบรรดาสมาชิกตัดเพื่อเอาไปใช้ เป็นประโยชน์หาเสียงในจังหวัดของตนเช่นนั้น ข้าพเจ้า
 ได้ทราบเรียบร้อยแล้ว การตั้งรายจ่ายรัฐบาลก็มีถึงพุ่มเพี้ย คือเจ้าหน้าที่ตั้งมาอย่างไร
 รัฐบาลก็รับมา แต่เมื่อมาทำการแก้ไขแล้วปรากฏว่าเงินนั้นเป็นของจำเป็นที่จะต้องตัดอย่างยิง
 อย่างนี้เป็นต้น

อีกประการหนึ่งข้าพเจ้าได้ทราบว่า ความจริงนั้นรัฐบาลก็ไม่ได้เอาหลักเกณฑ์ของ
 ข้าราชการมาใช้โดยเฉพาะประเทศไทย มีประเทศอื่นอีกซึ่งเขาห้ามไม่ให้บรรดาสมาชิกทำการ
 ตัดลดรายจ่ายแล้วไปเพิ่ม คือให้ตัดได้จริงอยู่รัฐบาลอุดหนุนเขาได้ มีข้อบังคับอย่างนี้ แต่
 ในขณะที่เวลานั้นรัฐบาลยังอุดหนุนเขาก็มีข้อบังคับอยู่ว่า รายจ่ายที่ตัดมาแล้วนั้น ห้ามไม่ให้เอา
 ไปตั้งรายจ่ายขึ้นใหม่ คือตัดเอาไว้เฉยๆ เมื่อรัฐบาลนำไปจ่ายอย่างอื่นก็ทำเพิ่มเติมขึ้นมา แต่
 ของเวลาเป็นเช่นนั้นไม่ สมาชิกตัด ๕ แสน รัฐบาลก็บอกว่าหาหนทางอุดหนุน แล้วเอาไปตั้งรายจ่าย
 ใหม่ โดยสมาชิกไปถามการจะตัดได้ ความจริงนั้นข้าพเจ้าได้ทราบเรื่องนี้ให้รัฐบาลทราบว่า
 บรรดาสม ว่าจะตัดรายจ่ายขึ้นมา นั้นไม่สำคัญเท่ากับบรรดาคณะกรรมการของสภา คือผู้ที่
 ตั้งไว้ให้เป็นกรรมการงบประมาณนั้นเลย แต่ว่ากรรมการงบประมาณแผ่นดินของสภาที่
 ตั้งไว้เป็นพนักงานที่จะตัดรายจ่าย ตัดได้แล้วพยายามเขียนรายจ่ายให้ ไปบำรุงนั้นบำรุงนี้
 ซึ่ง อาจจะเป็นจังหวัดของตนเองก็ได้ และนั่นเราก็คงไม่ได้ มีข้อบังคับไว้ว่า ตัดแล้วจะเอาไปไว้
 ที่ไหน เพราะฉะนั้นการมาธิการที่ตั้งไปนั้นเป็นสมาชิกสภาผู้แทน ช.ร. ๑๐ - ๑๕ คน ก็
 พยายาม พยายามที่จะตัดไว้เพื่อนำไปบำรุงจังหวัดของตนเอง เมื่อเป็นเช่นนั้นถ้าหากว่ารัฐบาล
 มีใจกว้างขวางพอที่จะให้บรรดาสมาชิกที่ทำการตัด เมื่อเขาตัดได้ ไม่ใช่เขาตัดไม่ได้ เราก็เห็น
 ว่าควรจะเอาไปบำรุงที่ไหนบ้าง เช่นบำรุงกระทรวงกลาโหม การชลประทาน การคมนาคม
 หรือบำรุงพวกที่เกี่ยวกับบำรุงสัตว์แพทย์ ที่มีการรับช่วยมากสุด เงินจำนวนนี้ไปเป็นค่าเบี้ยเลี้ยง
 ค่าพาหนะ เช่นนี้ รัฐบาลจะอนุญาตให้ตัดได้ และสมาชิกที่ได้เสนอญัตติตั้งเข้ามานั้นก็ไม่ได้
 เป็นการทำความยุ่งยากให้รัฐบาลเลย ถ้าผู้ตั้งรัฐบาลมีจุดยืนแล้วจะเห็นว่า มีเสียงอยู่มากมาย

ภายหลัง ถ้าสมาชิกผู้ใดไม่เห็นด้วยก็ไม่สามารถที่จะคัดอะไรออกได้ แต่ถ้าหากว่ารัฐบาลแสดง
น้ำใจกว้างขวางแก่สมาชิกที่ราษฎรได้เลือกเข้ามาแล้ว รัฐบาลจะกรุณาเห็นด้วยก็จะเป็นพระคุณ
อย่างยิ่ง”

ต่อจากนั้น นายพจน์ นิवासนนท์ (ชัยภูมิ) นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์)
นายแก้ว สิงหะสมมาตร (พิจิตร) นางอรพิน ไชยกาล (อุบลราชธานี) นายสุวิเศษ พันธเศรษฐ
สมาชิกประเภท ๒ นายเมธี จิราภรณ์ (พิจิตร) พลตรี เกา เพ็ญเลิศ บริษัทหลักทรัพย์
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง นายประสิทธิ์ ชูพันธ์ (กำแพงเพชร) ได้อภิปรายโดยลำดับ
ต่อไป”

นายเนิ่น เกษสุวรรณ (กระบี่) ขอเสนอให้ลงมติ

นายเพทาย โชติชูชีพ (ธนบุรี) ขอเสนอให้ใช้หลักปราย

ในที่สภาก็ประชุมได้ลงมติให้ใช้หลักปรายโดยคะแนนเสียง ๑๐๘ ต่อ ๑๔ และ
ได้ลงมติไม่รับร่างข้อบังคับด้วยคะแนน ๑๒๑ ต่อ ๑๕

ร่างพระราชบัญญัติ (ฉบับที่.....) พ.ศ. ๒๕๙๕

ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว

ที่ประชุมได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๒ ในกรณีที่มีนายเทียม
ไชยพันธ์ (ตาก) นายวิเชียร สาคะริชานนท์ (ชัยภูมิ) นายประสิทธิ์ ชูพันธ์ (กำแพงเพชร)
ได้อภิปรายในมาตราต่างๆ ของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

จนกระทั่งถึงสภากร กรรมการ พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการ นายสุวิเศษ พันธเศรษฐ สมาชิกประเภท ๒ ได้อภิปรายชี้แจงเกี่ยว
กับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จนจบ และที่ประชุมได้ลงมติให้ประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้เป็นกฎหมายโดยพร้อมเพรียงกัน

ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช ๒๔๘๔

พ.ศ. ๒๔๘๕

นายแกล้ว นรปติ (ขอนแก่น) ได้แถลงถึงเหตุผลในการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ว่า

“โดยมีหลักการว่า ยกเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช ๒๔๘๔ เหตุผล โดยที่พระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ได้บัญญัติขึ้นโดยอาศัยสถานการณ์ทางการเมืองในสมัยนั้นเป็นมูลเหตุ และก่อนตั้งองค์การสหประชาชาติ ครัวบัตนระยะเวลาได้ล่วงเลยมาถึง ๑๐ กว่าปีแล้ว สถานการณ์ต่างๆ ได้เปลี่ยนแปลงไปมากมาย เป็นต้นว่า ได้มีองค์การสหประชาชาติ ซึ่งประเทศไทยได้ร่วมเข้าเป็นสมาชิก ต่อมาองค์การสหประชาชาติได้ประกาศปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ประเทศไทยได้แสดงออกว่าจะปฏิบัติตามปฏิญญาสากลนี้อย่างเต็มกำลัง โดยได้ปรากฏในนโยบายของรัฐบาลที่ได้แถลงต่อสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๔๘๕ ว่า “รัฐบาลนี้จะเคารพต่อหลักเสรีภาพ สมภาพ ภวาทภาพ นอกจากจะดำเนินการตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว รัฐบาลนี้จะเคารพสิทธิปฏิญญาสากลของสหประชาชาติ ว่าด้วยสิทธิมนุษยชนในการบริหารราชการแผ่นดินด้วย” ก็และปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งรัฐบาลไทยรับว่าจะเคารพปรากฏในข้อ ๑๘ ว่า “ทุกคนมีสิทธิในอิสรภาพแห่งความคิดเห็น และการแสดงออก สิทธินี้รวมถึงอิสรภาพในการที่จะมีการคิดเห็นโดยปราศจากการแทรกสอดและที่ แสงสว่าง รั้งและให้ข่าวสาร และความเห็น ไม่ว่าโดยวิธีใดๆ และโดยไม่คำนึงถึงเขตแดน” ดังนี้

เมื่อให้ยึดตามนโยบายของรัฐบาลนี้และปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติที่ประเทศไทยรับที่จะเคารพ พร้อมทั้งเจตนารมณ์ของรัฐบาลที่ได้แถลงต่อสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๕ ที่สำคัญอีกข้อหนึ่งว่า “รัฐบาลมีเจตจำนงอันแน่วแน่ที่จะเคารพรักษาระบบประชาธิปไตย” เมื่อพิจารณาถึงธรรมเนียมปฏิบัติอยู่ในประเทศประชาธิปไตยทั้งหลายอันขึ้นมาวินิจฉัยแล้วก็เห็น ได้ทันทีว่า พระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ที่ใช้อยู่ในบัดนี้ เป็นสิ่งล้าสมัยสมควรยกเลิก

เป็นการสมควรที่จะหยิบยกข้อความบางตอนของพระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช ๒๔๘๔ อันเป็นบทบัญญัติที่วิตรอนเลวร้ายขึ้นมากแล้วไว้ในข้อนี้ด้วยพอถึงเขป

กฎหมายฉบับนี้ ได้ให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานการพิมพ์มากมายที่จะสั่งเซ็นเซอร์หนังสือพิมพ์ในกรณีทั่วไปด้วย หากเจ้าพนักงานเห็นว่าเรื่องที่อยู่ในหนังสือพิมพ์ “อาจขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน” การให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานการพิมพ์อย่างกว้างขวางเช่นนี้เป็นเหตุให้เจ้าพนักงานการพิมพ์ใช้อำนาจตามอำเภอใจได้ บางคราวจนเป็นการเกินขอบเขตของกฎหมาย ในเรื่องนี้ ย่อมปรากฏอยู่มากหลาย เป็นการเลียดหายและวิตรอนเลวร้ายของประชาชนอย่างไม่ต้องสงสัย ซึ่งเท่ากับว่าพระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ได้มอบอำนาจให้เจ้าพนักงานการพิมพ์เป็นผู้บัญญัติกฎหมาย และปรากฏตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้ว่า กฎหมายได้ให้อำนาจเจ้าพนักงานการพิมพ์ที่จะห้ามการขายหรือจ่ายแจกสิ่งพิมพ์ รวมทั้งการยักสิ่งพิมพ์และแม่พิมพ์ ถ้าเจ้าพนักงานเห็นว่า “อาจขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน” แม้การนั้นจะเพียงอยู่ในขั้นเตรียมการ ยังมีได้โฆษณาที่ดี เจ้าพนักงานก็มีอำนาจสั่งห้ามและยักสิ่งพิมพ์ ได้ตั้งนี้เป็นต้น

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และประมวลกฎหมายลักษณะอาญาก็ได้เป็นแม่บทใหญ่ที่ควบคุมการพิมพ์อยู่แล้ว จึงเป็นการสมควรที่จะยกเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช ๒๔๘๔ นั้นเสีย

ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างในเรื่องนี้ โดยยกหนังสือพิมพ์สยามนิกรและหนังสือพิมพ์ประชาธิปไตย มาอ้าง หนังสือพิมพ์สยามนิกร ฉบับประจำวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๔๘๕ เจ้าหน้าที่จะตรวจข่าวได้ตัดข้อความเฉพาะหัวข่าวซึ่งมีข้อความว่า “หม่อมหลวง ขาบ ข นาสติหิเสภาพของหนังสือพิมพ์เสนอคณะรัฐมนตรี” ส่วนเนื้อข่าวของข่าวนั้นไม่ตัด นอกจากนั้นยังตัดได้ภาพซึ่งเป็นภาพของหม่อมหลวง ขาบ กุญชร เลขาธิการนายกรัฐมนตรีและผู้รักษาการแทนอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ ข้อความใต้ภาพที่ถูกตัดคือ “เป็นห่วงสติหนังสือพิมพ์” การตัดข้อความใต้ภาพเช่นนี้ เจ้าหน้าที่จะตรวจข่าวไม่ให้เหตุผลประการใด ทำให้เป็นที่เข้าใจว่าการที่หม่อมหลวง ขาบ ข แสดง “ความเป็นห่วงสติหนังสือพิมพ์” นั้นเป็นสิ่งไม่ถูกต้อง และเป็น การที่อาจขัดต่อ “ความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน” ได้

ต้นจากหนังสือพิมพ์ประชาธิปไตย ฉบับประจำวันที ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๔ คัด
ข้อความได้ภาพบางตอนซึ่งมีข้อความทั้งหมดว่า “แมนซ์ตัน รูปภาพอายุ ๕๐ ปี ซึ่งมี
ข่าวว่าจม ยังลอยลืออยู่อย่างสง่าผ่าเผยที่ท่าราชวรดิษฐ์ และจะออกไปขดสั้นตอนในเร็ววันนี้”

ข้อความที่ถูกคัดคือ “รูปภาพอายุ ๕๐ ปี ซึ่งมีข่าวว่าจม” นี้เป็นข้อความซึ่ง
อาจขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนเช่นนี้หรือ ข้าพเจ้ายังสงสัย

คราวนี้มาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติการพิมพ์ว่า “กฎหมายใดให้อำนาจแก่เจ้า
พนักงานการพิมพ์ที่จะห้ามการขายหรือแจกจ่ายสิ่งพิมพ์รวมทั้งการยักสิ่งพิมพ์และแม่พิมพ์ ถ้า
เจ้าพนักงานเห็นว่า “อาจขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน” แม้การนั้น
จะเพียงอยู่ในขั้นเตรียมการ ยังมีได้ โฆษณาก็ เจ้าพนักงานนั้นมีอำนาจสั่งห้ามและยักสิ่ง
พิมพ์ ได้” ดังนี้ เป็นต้น

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และประมวลกฎหมายลักษณะอาญา ก็ได้ เป็น
แม่บทใหญ่คุ้มครองการพิมพ์อยู่แล้ว จึงเป็นการสมควรที่จะยกเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์
พุทธศักราช ๒๕๕๔ นั้นเสีย

ผมใคร่ขอเรียนแถลงต่อไปจากที่เรียนแล้วว่า ผมขอยกเหตุการณ์ ในสมัยพระราช
บัญญัติการพิมพ์ขึ้นมาอธิบายพอเป็นสังเขป แม้ว่าสถานการณ์จะทราบอยู่แล้ว ในสมัยพุทธศักราช
๒๕๕๔ นั้น ซึ่งเป็นสมัยที่พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๕๔ นี้ลลอคออกมา นั้น ใน
สมัยนั้นปรากฏว่าประเทศเยอรมันกำลังทำสงครามอย่างหนักกับประเทศโซเวียตรัสเซีย นอก
จากนั้นประเทศเยอรมันยัง ได้ชัยชนะจากประเทศฝรั่งเศส และประเทศในลาบสมุทรบอลข่าน
ประเทศอังกฤษกำลังทำสงครามกับประเทศเยอรมัน ก็มีท่าทีจะระเบิดสงครามออกไป แล้ว
เวลานั้นประเทศญี่ปุ่นกำลังทำสงครามยึดเยื้อกับประเทศจีนก็กมินตั้ง นอกจากนั้นยังได้ขึ้นทหาร
มาสู่ประเทศอินโดจีน ไทยเรายังภาคภูมิใจภายหลัง ได้รับชัยชนะมาแล้วจากประเทศอินโดจีน
ฝรั่งเศส ไทยเราประกาศตัวเป็นกลางอย่างเคร่งครัด เพราะทั่วโลกกำลังระอุ
ภัยสงคราม เช่น พม่า อินเดีย อย่างนี้ กำลังรอมร่อจะเกิดสงครามในวันในพรุ่ง เมื่อ
เช่นนี้แล้ว ประเทศไทยได้ประกาศตัวเป็นกลางอย่างเคร่งครัด เราได้ออกรัสนิยมหลายฉบับ
สมัยนั้นมีการสวมหมวก ลวบรองเท้า ดังมีคำว่า มาลान่าไทยเป็นมหาอำนาจ มีคนกล่าว
กันว่ารัฐบาลในสมัยนั้นมีความโน้มเอียงไปในทางเผด็จการ แต่เหตุการณ์ในสมัยนั้นต่อมาอีก

๒-๓ เดือน ในเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ ประเทศไทยได้ถูกบุกทางภาคใต้แล้วก็ตาม บางปู แล้วเขาก็ได้ทำสัญญาความร่วมมือกับประเทศญี่ปุ่น เหตุการณ์เป็นอย่างไรในระหว่าง ที่มีบัญญัติกฎหมายการพิมพ์ขึ้น เพราะฉะนั้นเราจะปล่อยให้กฎหมายการพิมพ์ฉบับ พ.ศ. ๒๔๘๔ ยังอยู่อีก ก็เท่ากับเรายอมรับว่าบ้านนี้การกระทำของเมืองเรายังคงอยู่ดังที่ได้บรรยายมาพอสมควร แล้ว ซึ่งเป็นสิ่งที่ไปไม่ได้

ท่านประธานที่เคารพ เป็นที่ทราบกันแล้วว่า การตรวจคัดข่าวหรือเซ็นเซอร์หนังสือพิมพ์นั้น ในสมัยที่การกระทำของบ้านเมืองเป็นไปโดยปกติสุข หากได้ทำกันในระบอบประชาธิปไตย โดยไม่ เพราะถือกันว่า การแสดงออกซึ่งความคิดเห็นเป็นสิทธิอันมีค่ายิ่งอันหนึ่งของมนุษยชาติ เพราะฉะนั้น ทุกประเทศจึงได้รับรองไว้ในบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญของตน เพราะฉะนั้น ประเทศไทยเป็นประเทศประชาธิปไตย" เราควรจะยกเลิกบทบัญญัติดังกล่าวเสีย ข้าพเจ้าขอเรียนต่อไปว่า หนังสือพิมพ์เป็นปากเสียงของประชาชน เป็นกระจกเงาให้รัฐบาลคณิศรประชาธิปไตย การแสดงความคิดเห็นของประชาชนเป็นสิ่งที่ควรฟัง อันเป็นวิสัยของรัฐบาลในระบอบประชาธิปไตย ข้าพเจ้าจึงหวังที่จะได้เห็นความร่วมมือระหว่างหนังสือพิมพ์กับรัฐบาลโดยอภัย ศัยไมตรี ซึ่งทรงกันข้ามกับที่ได้ปฏิบัติมาแล้วในเวลานี้ ซึ่งเป็นการปฏิบัติโดยเกิดขาดความไว้วางใจกันใหญ่ ที่ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้เป็นไปเช่นนั้น เพราะฉะนั้นจะสำเร็จได้ด้วยความร่วมมือโดยอภัย ศัยไมตรี ก็โดยยกเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับนี้เสีย ข้าพเจ้าขอเรียนอีกเรื่องหนึ่งว่า ระบบการปกครองประเทศไทยคือระบอบประชาธิปไตย คือการปกครองโดยประชาชน เจตจำนงของประชาชนจะต้องเป็นหลักฐานแห่งอำนาจของรัฐบาล ผู้แทนที่หาเห็นจากรัฐบาลก็คือ รัฐบาลที่หาเห็นจากเสียงของประชาชนเราก็คือ ถ้ามีแต่จะใกล้ความตายเข้าทุกที และนั่นก็เป็นความจริง

ท่านประธานที่เคารพ ข้าพเจ้าขอเรียนว่าพระราชบัญญัติการพิมพ์พุทธศักราช ๒๔๘๔ นั้น เป็นที่สังเกตได้ว่าเป็นการขัดกับรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๔๘๒ มาตรา ๓๕ โดยมาตรา ๓๕ แห่งรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๔๘๒ ได้บอกไว้ว่า "การปิดโรงพิมพ์หรือห้ามทำการพิมพ์เพื่อยับยั้งรอนเลวร้ายของประชาชนจะกระทำมิได้" เพราะฉะนั้นนักนิติศาสตร์ อีกฝ่ายหนึ่งจึงเห็นว่าพระราชบัญญัติการพิมพ์พุทธศักราช ๒๔๘๔ นี้ได้ยกเลิกไปแล้วโดยรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๔๘๓ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีความคิดความเห็นตามที่ ได้กล่าวมาแล้ว

ท่านประธาน ถึงแม้ว่าจะเป็นอย่างไรก็ดี กระผมก็สหายซึ่งได้มีความคิดเห็นสอดคล้องต้องกันก็รู้สึกภาคภูมิใจและเป็นเกียรติที่พยายามพิทักษ์รักษา หวงแหนสิทธิเสรีภาพของประชาชนตามค้ำถองของระบอบประชาธิปไตยแล้ว แต่ก็ได้พยายามรื้อถอนสิ่งซึ่งจะเป็นอุปสรรคกีดกันต่อประชาธิปไตยของประเทศไทย และบัดนี้ข้าพเจ้ากำลังจะโยนภาระความรับผิดชอบนี้ไปให้แก่ท่าน”

ต่อจากนั้น นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กาฬสินธุ์) หลวงธรรมาพรพิศาล (ตราด) นางสนมเตตาน (นครสวรรค์) นายเตียง ศิริขันธ์ (สกลนคร) นายประภาส คงสมัย (ฉะเชิงเทรา) นายสุวิชัย พันธเศรษฐ (สมาชิกประเภทที่ ๒) นายเพทาย โชติณัฐิต (อนบุรี) ร้อยโท จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) ร้อยโท พัฒน์ ณ ถลาง (ปราจีนบุรี) ได้อภิปรายในอันดับต่อไป

นายพัฒน์ นีวาตานนท์ (ชัยภูมิ) เสนอขี้อภิปราย
นายทองสืบ ศุภะมาร์ค (ประจวบคีรีขันธ์) เสนอเบ็ดอภิปราย

ในที่สุดท้ายประชุมได้ลงมติให้ขี้อภิปรายโดยคะแนน ๑๐๘ ต่อ ๑๒ และได้ลงมติไม่รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วยคะแนน ๘๖ ต่อ ๑๐

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๕๐ น.

การประชุมครั้งที่ ๑๓ (ลำดับ ๒)

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๕

เริ่มประชุมเวลา ๙.๒๐ น. สมาชิกมาประชุม ๑๙๕ คน

กระทู้ถาม

เรื่อง การจัดทำสิ่งตำรวจปราบปรามโจรผู้ร้าย

นายเพชรศักดิ์ นิสสัยสุข (สิงห์บุรี) ตั้งกระทู้ถามว่า

LIART

“ด้วยเวลานี้ราษฎรชาวอำเภอบางระจันและอำเภออินทบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ไม่เป็นอันทำมาหากินและนอนคาไม่หลับไปตาม ๆ กัน เพราะโจรผู้ร้าย ได้ทำการปล้นและดำเนินวิธีปล้นแบบใหม่ที่ได้ผลแน่นอนคือ จับตัวไปเรียกค่าไถ่คนละแสนบ้าง ๗ หมื่นบ้าง ๘ หมื่นบ้าง ที่ยังไม่ถูกจับกุมก็ระบือชื่อตราค่าไถ่แล้วหลายราย ราษฎรทั่วไปใน ๒ อำเภอต้องอพยพหนีภัยกันมาก และที่ยังอยู่กลางคืนก็ไม่เป็นอันหลับนอนกัน ต้องข่มขือนอนอยู่ใต้ถุนบ้านบ้าง ความทุกข์ และความวันยังค่ำจำนวนมากเช่น จึงขอเรียนถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยว่า

๑. เรื่องนี้รัฐบาลทราบแล้วหรือยัง ถ้าได้ทราบแล้ว ได้จัดการแก้ไขอย่างหนึ่งอย่างใดบ้างแล้ว

๒. รัฐบาลจะจัดส่งกำลังกองปราบ ไปช่วยดับทุกข์ร้อนคราวนี้ โดยด่วนได้หรือไม่และเมื่อไร

๓. เนื่องจากอำเภอทั้งสองนี้ติดต่อกับจังหวัดอ่างทอง จังหวัดสุพรรณบุรี และจังหวัดชัยนาท เป็นอำเภอชายแดนเป็นป่าเปลี่ยวเป็นแดนโจรผู้ร้ายมานานแล้ว เมื่อทำการปล้นหรือจับแล้วก็หลบข้ามแดนจังหวัด ยากแก่การปราบปราม ฉะนั้นรัฐบาลจะจัดส่งกองปราบไว้ตามชายแดน ๔ จังหวัดนี้ได้หรือไม่ เพราะเหตุใด”

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย
ตอบว่า

“ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติตั้งกระทู้ถามมานั้น กระทรวงมหาดไทยได้รับทราบแล้ว และข้อเท็จจริงบางประการ เช่นจำนวนเงินเรียกค่าไถ่และความที่ราษฎรวิตกวิจารณ์ตามที่ท่านสมาชิกได้เสนอมานั้นยังคลาดเคลื่อนไม่ตรงกับความจริงอยู่บ้าง เช่นจำนวนเงินค่าไถ่และการเดือดร้อนของราษฎร ในเรื่องนี้กระทรวงมหาดไทยได้จัดการรวมเขตจังหวัดสิงห์บุรี จังหวัดชัยนาท จังหวัดอุทัยธานี และจังหวัดอ่างทองเป็นเขตปราบปรามพิเศษ โดยให้ผู้ว่าราชการภาค ๑ เป็นผู้บัญชาการปราบปราม ในขณะนี้ได้ทำการปราบปรามได้ผลดี จับตัวผู้ร้ายมาสอบสวนและเสนอสำนวนไปยังพนักงานอัยการแล้ว ระยะเวลาปราบปรามพิเศษนี้จะกำหนดเป็นเวลา ๓ เดือนนับตั้งแต่เดือนสิงหาคม กันยายน และตุลาคมเป็นต้นไป หากมีเหตุการณ์สมควรที่จะดำเนินการต่อไปอีกก็จะ ได้ดำเนินการไป เฉพาะที่เขตจังหวัดสุพรรณบุรีซึ่งท่านสมาชิกเสนอมาว่าเป็นแหล่งชุมนุมของผู้ร้ายนั้นเป็นความจริง ทางกระทรวงมหาดไทยได้จัดการแล้ว”

LIART

เรื่อง แร่และยาง

นางแรม พรหมโมบล บุณยประสพ (ภูเก็ต) ตั้งกระทู้ถามว่า
 “เนื่องจากขณะนี้อยู่เป็นที่ทราบกันว่า ทั้งแร่และยางกำลังลดราคาเป็นลำดับ ประชาชนทางภาคใต้ ได้รับความคับแค้นเป็นที่สุด รัฐบาลได้เคยตอบสมาชิกในสภาว่าจะได้ เจริญจากตลาดยางให้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องพึงพาอาศัยบุคคลที่ ๓ แต่ปัญหาของข้าพเจ้าเป็นเรื่อง การแก้ไขภายใน ซึ่งข้าพเจ้าขอเรียนถามรัฐบาลดังต่อไปนี้

๑. ภาษียางซึ่งรัฐบาลเรียกเก็บในอัตราร้อยละ ๗ นั้น คิดจากราคายางที่ซื้อขาย กันในราคาปัจจุบัน ขณะนี้ราคายางตกกิโลละประมาณ ๘ บาท แต่รัฐบาลเรียกเก็บภาษีโดย อัตรายางกิโลละ ๑๑ บาท ขอทราบเพราะเหตุใด

๒. แร่และยาง กำลังลดราคาเป็นลำดับ ซึ่งรัฐบาลยอมทราบที่อยู่แล้ว ขณะนี้ รัฐบาลให้เว็บบกเก็บเงินตราต่างประเทศสำหรับแร่ไว้ร้อยละ ๔๐ และยางร้อยละ ๒๐ ขอทราบ ว่าเงินตราต่างประเทศที่รัฐบาลเรียกเก็บอยู่นี้จะลดลงได้อีกหรือไม่”

พลตรี เกา เพ็ชรเลิศ บริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
 ตอบว่า

“๑. รัฐบาลได้เปลี่ยนจาก ๑๑ บาทเป็น ๘.๒๕ บาท ตั้งแต่วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๕ แล้ว

๒. การที่รัฐบาลต้องเรียก ร้องขายเงินตราต่างประเทศ ๔๐ เปอร์เซ็นต์ และ ๒๐ เปอร์เซ็นต์นั้น ก็เพื่อรักษาเสถียรภาพเงินตราของเราเป็นข้อสำคัญ อย่างไรก็ตามก็สำหรับยาง ได้ช่วยเหลือคั่งในข้อที่ ๑.

สำหรับดิบก รัฐบาลได้จัดลงเงินตราต่างประเทศ เหลือ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ และได้ ประกาศไปแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๖ เดือนนี้”

เรื่อง สุกรในจังหวัดสุรินทร์เป็นโรคระบาด

นายญาติ ไหวดี (สุรินทร์) ตั้งกระทู้ถามว่า

“ในขณะที่ผู้ถูกรักษาในจังหวัดสุรินทร์ ได้เป็นโรคระบาดชนิดหนึ่งและผู้ถูกรักษาได้ตายเป็นจำนวนมากมายังนี้ รัฐบาลได้ทราบหรือไม่ และได้จัดการช่วยเหลือป้องกันมิให้ โรคชนิดนี้ติดต่อลุกลามอย่างไรหรือไม่”

นายพันตำรวจเอก ละม้าย อุทยานานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรตอบว่า

“กระทรวงเกษตรทราบแล้วว่าผู้ถูกรักษาเป็นโรคระบาดที่จังหวัดสุรินทร์ กรมการปศุสัตว์ได้จัดส่งหัวหน้าแผนกปราบโรคออกไปสอบสวนข้อเท็จจริงและได้รับรายงานมาว่า ผู้ถูกรักษาด้วยโรคระบาดชนิดคอตีบหวัด (หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า “สโวน์ฟิวเวอร์”) โรคนี้เริ่มเป็นเมื่อปลายเดือนกรกฎาคม ๒๔๙๕ เมื่อโรคเกิดขึ้นสัตว์แพทย์ได้เข้าทำการควบคุมป้องกันโรคตามหลักวิชาโดยใกล้ชิดตลอดมา จังหวัดสุรินทร์ มีสัตว์แพทย์รวมทั้งสิ้น ๑๒ นาย ประจำด้านตรวจสัตว์ชายแดน ๑ นาย ประจำอำเภอปราสาท ๑ นาย มีวัคซีนป้องกันโรคริบเตอร์เพล็ดชายแดนอำเภอปราสาท ๓ นาย รวม ๕ นาย คงเหลือ ๗ นาย ได้สั่งให้เข้าประจำตามจุดที่เกิดโรคทุกจุด และนอกจากนี้เพื่อให้การปราบโรคได้สงบลงโดยเร็ว กรมการปศุสัตว์ยังได้จัดสัตว์แพทย์เพิ่มให้อีก ๑๒ นายเข้าสมทบทำการปราบปรามและสอบสวนในที่เกิดโรค รวมเวลานี้มีสัตว์แพทย์เข้าทำการปราบโรคอยู่ถึง ๑๙ นายแล้ว และพร้อมกันนี้ได้จัดส่งวัคซีนไปให้สัตว์แพทย์จังหวัดเพื่อทำการป้องกันเป็นจำนวน ๙๐๐ โด๊สด้วยแล้วจึงเป็นอันหวังได้ว่าโรคที่เกิดขึ้นนี้คงจะไม่ติดต่อลุกลามต่อไป และคงจะสงบลงในไม่ช้า”

เรื่อง การใช้จ่ายเงินประเภทบูรณะวัดประจำปี พ.ศ. ๒๔๙๕

นายเผด็จ จิราภรณ์ (พิจิตร) ตั้งกระทู้ถามว่า

“ด้วยตามพระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี พ.ศ. ๒๔๙๕ มีงบประมาณประเภทสำหรับจ่ายเป็นเงินบูรณะวัดวาอารามอยู่ด้วย แต่ตามวัดวาอารามต่าง ๆ ในส่วนภูมิภาคยังมีได้รับเงินประเภทนี้เลย บัดนี้เป็นเดือนที่ ๙ ของปี เหลืออีก ๓ เดือนก็จะสิ้นปีงบประมาณ ข้าพเจ้าเกรงว่าจะใช้จ่ายให้เป็นประโยชน์ ได้ไม่ทัน จึงใครขอเรียนถามว่า

LIART

๑. เงินงบประมาณประเภทบูรณะวัดบิณฑิกได้พิจารณาแย่งขันไปแล้วหรืออย่างไร

๒. หลักเกณฑ์การพิจารณาแย่งขันเงินประเภทบูรณะวัดในบิณฑิกอย่างไร

๓. สำหรับการแย่งขันเงินประเภทนี้ให้แก่วัดส่วนภูมิภาคนั้น จะพิจารณาแย่งขันและสั่งการไปโดยด่วนเพื่อให้ทันได้ ใช้เงินประจำปีได้หรือไม่ และจะสั่งไปได้เมื่อใด”

พลโท หลวงสวัสดิ์สรยุทธ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงวัฒนธรรม ตอบว่า

“๑. เงินงบประมาณประเภทบูรณะวัดมี ๑๐ ล้านบาท และได้พิจารณาแย่งขันไปแล้ว

๒. หลักเกณฑ์การแย่งขันเงินประเภทบูรณะวัดสำหรับบิณฑิกรัฐบาลมีนโยบายที่จะจัดการบูรณะปฏิสังขรณ์วัดและถาวรวัตถุที่สำคัญ ของชาติที่จำเป็น ต้องทำโดยรีบด่วนก่อนตามมติของคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๒๕ ดังนี้

ก. บูรณะวัดที่เป็นศูนย์กลางวัฒนธรรมของชาติ

ข. สร้างสิ่งขลัง

ค. บูรณะพระพุทธรูปสำคัญ

เนื่องด้วยงบประมาณบิณฑิกไม่พอที่จะขยายงานบูรณะ ไปให้ทั่วถึงทุกจังหวัด ได้ เพราะการบูรณะจะต้องจัดทำให้เสร็จเป็นราย ๆ ไป เพื่อไม่ต้องผูกพันในการใช้งบประมาณในปีต่อไปซึ่งการบูรณะแห่งหนึ่ง ๆ ต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก

๓. สำหรับการแย่งขันเงินประเภทนี้ให้แก่วัดในส่วนภูมิภาคนั้น ได้ พิจารณาแย่งขันและโอนเงินไปจัดทำแล้ว เช่นการบูรณะพระธาตุ ดอยสุเทพ จังหวัดเชียงใหม่ การบูรณะพระธาตุพนม จังหวัดนครพนมและการบูรณะอนุสรณ์ดอนเจดีย์ ที่จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นต้น”

เรื่อง งบที่จับกุมผู้นำใบขับขี่สามล้อต่างจังหวัดมาใช้ ในพระนคร

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กาฬสินธุ์) ตั้งกระทู้ถามว่า

“๑. ข้าพเจ้าทราบว่ามีการจับกุมบุคคลซึ่งมีใบขับขี่จักรยานสามล้อ ซึ่งทางนายทะเบียนยานพาหนะต่างจังหวัดออกให้แล้วนำมาขับขี่ในพระนคร ทางรัฐบาลทราบบ้างหรือไม่ และทางราชการถือหลักอะไรเป็นทางปฏิบัติ

LI RT

๒. ถ้าหากเห็นว่าใบขับขี่ต่างจังหวัดใช้ไม่ได้ ทำให้จึงยอมให้พนักงานทะเบียนจังหวัดต่าง ๆ ออกให้อยู่จนบัดนี้ ท่านจะสั่งงดการจับกุมตั้งที่เป็นอยู่เช่นนี้ได้ไหม ทั้งนี้เพื่อมิให้เสียผลประโยชน์ของประชาชนคนไทยของชาติไทย

๓. ข้าพเจ้าทราบว่า ได้ มีการเรียกเก็บค่านายหน้ากัน ในการขอใบขับขี่ในพระนคร รายละเอียด ๘๕-๑๐๐ บาท ท่านทราบบ้างไหม ท่านเคยสอดส่องกวดขันในเรื่องเช่นนี้ประการใดบ้าง”

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย
ตอบว่า

“ในเรื่องใบขับขี่ที่ได้จากต่างจังหวัดเป็นอันใช้ ได้ทั่วพระราชอาณาจักร ไม่มีกฎหมายยกเว้นประการใด การจับกุมของเจ้าพนักงานตำรวจคงจับกุมแต่ผู้ซึ่งเห็นว่าขับขี่ไม่เรียบร้อย เงื่อนไขจำเป็นจะต้องจับกุมมาส่งสอนให้ รู้ถึงการจราจรตามกฎหมายซึ่งมีอำนาจที่จะกระทำได้ ดังนั้นการจะกำหนดกฎเกณฑ์ ในเรื่องนี้จะให้ ใบอนุญาตต่างจังหวัดมาใช้ ในกรุงเทพฯ นั้นจึงไม่จำเป็นจะต้องออกกฎเกณฑ์ประการใด เพราะใช้ ได้อยู่แล้ว ส่วนในเรื่องการเรียกค่านายหน้า ถ้าผู้ที่ต้องการเสียค่านายหน้าก็โดยวานคนอื่นเขาไปทำแทนก็เป็นสิทธิส่วนตัว ส่วนทางราชการนั้นไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ ที่ให้เสียค่านายหน้าแต่ประการใด คนที่ไปขอใบอนุญาตวันหนึ่งมีจำนวน ๓๐๐ คน ซึ่งนับเป็นจำนวนมาก จำนวน ๓๐๐ คนมีเจ้าพนักงานทำงานเพียง ๑๕ คน เพราะฉะนั้นจำนวน ๑๕ คนต่อ ๓๐๐ คนก็เป็นจำนวนที่พอแก่จำนวนที่ทางราชการได้กำหนดไว้แล้ว”

ร่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๕

ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว

ที่ประชุมได้ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๒ ในกรณีนี้มี นาย โฉง สุวรรณทัต (ธนบุรี) นายประสิทธิ์ ชูพินิจ (กำแพงเพชร) นายเมธ รัตนประสิทธิ์ (เชียงใหม่) นายฉันท จันทชุม (ร้อยเอ็ด) นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) นายคล้าย ละอองมณี (สงขลา) นายสวนนท์ สายสว่าง (นครปฐม) นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) นายสิง มารังกล (บุรีรัมย์) นายเนิน เกษสุวรรณ (กระบี่) ร้อยโท พัทม์ ณ ถลาง (ปราจีนบุรี) นายทองลิ้น

ศุภะมาร์ค (ประจวบคีรีขันธ์) นายอารีย์ ตันติเวชกุล (นครราชสีมา) นายเทียม ไชยพันธ์ (ตาก) นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง) นายสุวิช พันธ์เศรษฐ (สมาชิกประเภทที่ ๒) นางสุนี เต๋ตาน (นครสวรรค์) นายสวัสดิ์ พังคน (ขอนแก่น) นายฉวิล วัฏฏานนท์ (สุพรรณบุรี) นายสงวน ศิริสว่าง (เชียงใหม่) นายสมศักดิ์ สมบูรณ์ทรัพย์ (ราชบุรี) นายเผด็จ จิราภรณ์ (พิจิตร) นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กาฬสินธุ์) พระราชธรรมนิเทศ (ปทุมธานี) พันโท ทชง ศิริวงษ์กันท์ (นครศรีธรรมราช) นายบุญคุ้ม จันทร์ศิริวิวงศ์ (อุดรธานี) หลวงอรุณพรพิศาล (ตราด) นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) ได้อภิปรายในมาตราต่างๆของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

ต่อจากนั้น ม.จ. สุวิชากร วรพรรณ กรรมการ พลดริ เกา เพียรเลิศ บริษัท ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย นายยศ อินทรโกมาตย์สถิต กรรมการ นายเตียง ศิริขันธ์ กรรมการ พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ นายชัยวัฒน์ อินทะพันธ์ กรรมการ ได้อภิปรายชี้แจงตอบสมาชิกแต่ละคนโดยลำดับ

นายสุวิช พันธ์เศรษฐ (สมาชิกประเภท ๒) ขออภิปราย ไม่มีผู้ใดคัดค้าน ในที่สุดที่ประชุมได้ลงมติให้ประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายได้ โดยพร้อมเพรียงกัน

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๑๕ น.

การประชุมครั้งที่ ๑๔ (ลำดับ ๒)

วันเสาร์ที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๕

เริ่มประชุมเวลา ๙.๒๐ น. สมาชิกมาประชุม ๑๗๒ คน

เรื่องแจ้งต่อที่ประชุม

พันโท หลวงธรรณสิทธิ์พิชัย ขอลาออกจากกรรมการสามัญ คณะกรรมการตรวจ รายงานการประชุม เนื่องจากมีความจำเป็นต้องไปราชการต่างประเทศ ที่ประชุมรับทราบ และลงมติเลือกตั้ง นายเจริญ บัณฑโร เป็นกรรมการแทน

กระทู้ถาม

เรื่อง การส่งเสริมอุตสาหกรรม

นายยื่น สืบนุกาณ (สุรินทร์) ตั้งกระทู้ถามว่า

“ด้วยตามนโยบายของรัฐบาล ซึ่ง ได้แถลง ไว้ว่า จะส่งเสริมการอุตสาหกรรม ของคน ไทยในด้านการผลิตและด้านการขนส่งตลอดจนการซื้อขาย แต่เท่าที่ปรากฏเห็นว่าโรงงาน อุตสาหกรรมล้มลุกคลุกคลานมาก คงอะ ไรซันก็คอยแต่จะล้ม เช่นตั้งโรงงานทอกระสอบ ประกาศให้ราษฎรปลูกปอ พอราษฎรปลูกทำตามเข้กกลับไม่ซื้อและช่วยเหลือ ตั้งโรงงาน น้ำตาลซันก็ ได้ มีเรื่องยุ่งเกี่ยวแก่น้ำตาล เกิดจะขายโรงงานน้ำตาล ตั้งบริษัทซดแร่ถ่านหินซัน เกิดเดือดร้อนว่าใช้ ไม่ได้ เหตุตั้งที่เรียนมานี้จึงขอเรียนถามรัฐบาลว่าเป็นเพราะเหตุใด จะมี ทางแก้ ไขประการใดหรือไม่”

นายเลื้อน พงษ์โสภณ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ตอบว่า

“เท่าที่ถามมาได้ตามหลายด้านด้วยกัน คือหลายโรงงาน โรงงานแรกก็คิดว่า โรงงานกระสอบ แล้วต่อมาก็ ไปตั้งเรื่องซดถ่านหินลิกไนท์อะ ไรอย่างนี้ แล้วก็มาถึงโรงงาน น้ำตาล เพราะฉะนั้นจะขอตอบรวมดังนี้ คือว่า

เฉพาะเรื่องโรงงานกระสอบนั้นจำได้ว่า ได้เคยขอขมขู่ ไปในรัฐสภาครั้งหนึ่งแล้ว โรงงานกระสอบหาได้ล้มลุกคลุกคลานไม่ ส่วนการที่โรงงานกระสอบหรือทางรัฐบาล ได้บอก ให้ชาวไร ได้ปลูกปออยู่แล้วเพื่อจะผลิตเป็นกระสอบนั้น แล้วเราก็ไปหยดซื้อเสีย ความจริงรัฐบาล มิได้มีงนอใจ คือเมื่อได้แนะนำ ให้ปลูกปอแล้วเราก็ ได้พยายามซื้อปอนั้นจะมีเงินในกระเป่า เท่าไรซื้อเสียจนหมด ย่อมเป็นที่ทราบกันอยู่แล้วว่าตามธรรมดาของรัฐหรือโรงงานใด ๆ ก็ตามจำเป็น ต้องมีเงินทุนจำกัด ขอให้ท่านทั้งหลายลองพิจารณาว่าในการที่ซื้อปอในคราวนั้นเป็นจำนวน ปอดัง ๑๕ ล้านบาท ซึ่งสามารถจะซื้อปอนั้นผลิตได้เป็นเวลา ๒ ปี เพราะเหตุว่าทางรัฐบาล นั้นต้องการจะได้ช่วยประชาชน แต่เนื่องจากประชาชนเห็นการขายปอนั้นได้กำไรดีกว่าในการ ที่จะปลูกพืชข้าวเป็นอันมาก จึงได้พยายามที่จะได้ปลูกปอนั้นมาขายให้แก่รัฐบาล แล้วความ จริงปอนั้นก็สามารถที่จะขาย ไปในต่างประเทศได้ด้วย รัฐบาลนี้ก็มี ได้ มีการควบคุมกันประการ

โค ต้องการที่จะขาย แต่ว่าการที่ขายให้รัฐบาลนั้นเป็นการขายง่ายกว่า เพราะฉะนั้นที่ปลูก
ปลูกไว้ ในที่สุดเมื่อปลูกมาก ๆ เกินไปก็ไม่มีเงินจะซื้อ เพราะไม่รู้จะทำอย่างไร แต่ว่า
อย่างไรก็ตามรัฐบาลนั้นก็หาได้ นิ่งนอนใจไม่ ทางด้านกระทรวงพาณิชย์ รัฐบาลก็ได้ให้
กระทรวงพาณิชย์ ได้ติดต่อหาทางส่งไปต่างประเทศให้แล้ว เข้าใจว่าเวลานี้ได้ติดต่อกับประเทศ
ญี่ปุ่นและประเทศอื่นอีก ซึ่งคิดว่าในไม่ช้าก็คงจะสำเร็จ

และอีกประการหนึ่งที่ว่าถ่านลิกไนต์ ซึ่งท่านถามว่าถ่านหิน แต่ความจริงเป็นถ่าน
ลิกไนต์นั้น เมื่อมีการขุดมาใช้แล้วบางคนก็ว่าใช้ ได้ บางคนก็ว่าใช้ ไม่ได้ นั้น ขอเรียนว่า
ข้อเท็จจริง คือว่าถ่านลิกไนต์ของเราที่เป็นอยู่ขณะนั้นนั้นได้ทำการทดลองขุด และในการขุดนี้
ก็ไม่ใช่ว่าขุดอย่างลุ่มลุ่มห่าหรือว่าไม่มีเจ้าหน้าที่ที่ตรงคุณวุฒิไปช่วย เรายังมีเจ้าหน้าที่ทาง
ฝ่าย เอ็ม. เอส. เอ. ช่วย และได้ส่งถ่านลิกไนต์ ที่ขุดไปแยกธาตุที่ออสเตรเลีย เมื่อแยกธาตุเสร็จ
สรรพแล้ว ปรากฏว่าถ่านลิกไนต์ของเราที่เป็นอยู่แล้วขณะนี้มีคุณสมบัติและคุณภาพดีกว่าถ่าน
ลิกไนต์ ในต่างประเทศ เช่นประเทศเยอรมันซึ่งมีอยู่แล้วในขณะนี้ แต่ว่าในการที่ประเทศ
เรายังไม่ได้ ใช้ให้สมบูรณ์ ในขณะนี้เพราะเหตุว่า ตามธรรมชาติถ่านลิกไนต์นั้นถ้าจะใช้ให้สมบูรณ์
จำเป็นต้องมีเครื่องชนิดหนึ่งที่จะสลายพวกซัลเฟอร์และกำมะถันออกเสีย เพื่อให้จุดติดและมีความ
ร้อนเพิ่มขึ้น เวลานี้ทางกรมรถไฟกำลังตั้งเครื่องเหล่านี้มาใช้และคงจะได้ทดลองใช้เร็ว ๆ น
ขณะนั้นกระทรวงอุตสาหกรรมได้รับรายงานจากเจ้าหน้าที่ เอ็ม. เอส. เอ. ได้ทดลองใช้กับพื้น
คือถ่านลิกไนต์ปนกับพื้น เมื่อเอาทั้งสองอย่างนี้ปนกันแล้วสามารถลากจูงรถจักรจำนวน ๑๐ คัน
ได้ และในที่สุดก็ได้ผลตามความมุ่งหมายและเวลานี้ถ่านลิกไนต์ที่ขุดได้ใช้ พื้นอย่างเดียวโดยเฉพาะ
เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วในขณะนี้ก็ได้ ใช้อยู่แล้วคือใช้ กับขบวนรถที่เดินจากเชียงใหม่ถึงลำปาง แต่
ไม่ใช่ใช้กับขบวนรถทุกคนโดยสาร เวลานี้ทางกรมรถไฟก็ได้รับไปทดลองใช้แล้วเหมือนกัน
อย่างไรก็ตามถ่านลิกไนต์ ถ้าการไฟฟ้าได้รับเครื่องมา และปรากฏว่ามีคุณภาพดีกว่าใช้ พื้น
ทางกระทรวงอุตสาหกรรมก็รับรองว่าในไม่ช้าเราก็สามารถใช้ ถ่านนี้ได้

ที่นี้อีกข้อหนึ่ง ข้อต่อไปในเรื่องโรงงานน้ำตาลหรืออุตสาหกรรมทั่ว ๆ ไป ท่านได้
ถามว่ารู้สึกว่าจะโรงงานนี้ล้มลุกคลุกคลาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งยากจะรวบรวมเงินให้ทราบว่า ใน
สมัยที่รัฐบาลนี้หรือในสมัยที่ข้าพเจ้าเข้ามาเป็นผู้บัญชาการโรงงานน้ำตาลไทย นับตั้งแต่นั้นมา
ไม่ล้มลุกคลุกคลานประการใดเลย จึงอยู่การค้ำย่อมต้องมีการขาดทุนได้กำไรอยู่บ้าง ดัง

LIART

จะแสดงตัวเลขให้ท่านเห็นดังต่อไปนี้ว่า นับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๐ ถึง ๒๔๙๑ เป็นต้นมาซึ่งข้าพเจ้าได้รับหน้าที่จะแสดงให้เห็นได้ว่าเราได้ทำการผลิต ซึ่งแต่ก่อนนี้สามารถผลิตน้ำตาลจากอ้อย ๑ ตันได้เพียง ๖๕ กิโลเท่านั้น และบัดนี้ทางโรงงานน้ำตาลนั้นสามารถผลิตน้ำตาลจากอ้อย ๑ ตันได้ถึง ๘๐ กิโล แล้วในสมัยแรกที่เข้ามาในปีหนึ่งเราสามารถผลิตน้ำตาลได้ในราว ๖ ล้านกิโลกรัม และเวลานี้เราสามารถผลิตได้ถึงประมาณ ๑๒ ล้าน นี่ก็แสดงให้เห็นว่าในการผลิตน้ำตาลนี้ เราสามารถเพิ่มขึ้นเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์หรือ ๙๐ เปอร์เซ็นต์ ดังจะแสดงตัวอย่างให้ท่านเห็นดังต่อไปนี้ เรามีกำไรอย่างไร ในปี ๒๔๙๑ เป็นปีแรกที่ข้าพเจ้าไปอยู่มีกำไรเพียง ๗๖๐,๑๐๐.๒๓ บาท ส่วนในปี ๒๔๙๒ มีกำไร ๑๕,๗๘๔.๕๒ บาท ต่อมาในปี ๒๔๙๓ มีกำไร ๑๒,๕๙๐,๐๗๒.๒๖ บาท ต่อมาในปี ๒๔๙๔ มีกำไร ๑๖,๙๓๓,๓๙๗.๕๐ บาท และในปีนี้ยังไม่ทันสิ้นปีแต่เรามีน้ำตาลคิดเป็นตัวเลขแล้ว ถ้าขายน้ำตาลได้หมดในราคาซึ่งปีนี้อยู่ขณะนี้จะได้ ๒๑,๕๙๘,๙๙๑.๒๖ บาท ทั้งนี้ก็แสดงให้เห็นว่าอุตสาหกรรมน้ำตาลที่เป็นอยู่แล้วของประเทศไทยในขณะนี้นั้นมิได้ล้มลุกคลุกคลานประการใด ในขณะนี้ แต่ว่าอนาคตนั้นก็มีบ้าง แต่ว่าในตอนหลังนี้ไม่มีเลย”

เรื่อง การจับพ่อค้าต่างดาวเนรเทศ

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา บรรณารักษ์ ดังกระตุถามว่า

“เมื่อต้นเดือนเมษายน ๒๔๙๕ ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ออกตรวจค้นพ่อค้าต่างดาวในหาดอุดมฤทธิมาลัยบางอย่าง เพราะพ่อค้าต่างดาวได้ล้มคบก้นก่อให้เกิดเศรษฐกิจของบ้านเมืองฝืดว่น ทราบว่าจับได้เป็นจำนวนมากและกระทรวงมหาดไทยจะได้เนรเทศ ออกนอกราชอาณาจักร ท่านเป็นบุคคลไม่พึงปรารถนานั้น ข้าพเจ้าขอทราบว่า

๑. ตำรวจได้ทำการตรวจค้นเกี่ยวข้องกับเรื่องชาวต่างดาวก่อให้เกิดเศรษฐกิจฝืดว่นนั้นได้ทำการตรวจค้นกี่รายและจับได้กี่ราย และที่จับได้นั้นหนีไปได้หรือไม่ แต่ละรายได้ทำการค้าวันใหญ่ขายอะไร

๒. ผู้ที่กระทำความผิดกฎหมายที่จับได้ทางการจะจัดการอย่างไร จะเนรเทศหรือไม่ ถ้าเนรเทศจะเนรเทศไปประเทศใด ถ้าไม่เนรเทศ เพราะเหตุใด

๓. เมื่อจับชาวต่างด้าวผู้ก่อให้เกิดเศรษฐกิจปั่นป่วนภายในประเทศได้แล้วเช่นนี้
ช. บว. เศรษฐกิจภายใน ประเทศรัฐฯ ว่าเกินหรือไม่ และวิธีแก้ไขอย่างไรบ้าง”

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย
ตอบว่า

“กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาเห็นว่ามีพ่อค้าจีนกลุ่มหนึ่งได้พยายามทำการค้าขาย
โดยการค้าของเถื่อน เช่น ข้าวขึ้นเถื่อน ข้าวของเถื่อน ข้าวสินค้าเถื่อน ซึ่งเป็นการลักลอบหนีภาษี
กระทรวงมหาดไทยได้ให้กรมตำรวจทำการสอบสวนบรรดาพ่อค้าเหล่านี้ มีจำนวนบุคคลซึ่งเป็น
หัวหน้าในการกระทำความผิดที่ทราบเป็นจำนวน ๒๒ ราย กรมตำรวจเมื่อได้รับคำสั่งให้ดำเนิน
การจับกุมได้จับกุมตัว พวกเหล่านี้แล้วนำตัวไปตั้งพักที่ก่อน ทั้งนี้เพราะ
เหตุว่าได้มีการสืบสวนโดยละเอียดถี่ถ้วน ทั้งนี้เพื่อต้องการให้เกิดความเรียบร้อย ก็จึงมีการ
นำตัวไปปล่อยไปได้ เพราะฉะนั้นในการจับกุมนี้จึงกระทำได้เพียง ๙ รายเท่านั้น บรรดาพ่อค้า
๙ รายดังกล่าวนี้ทางการได้จัดการเนรเทศไปยังเกาะไต้หวันแล้ว และในขณะนี้ได้เดินทาง
ออกไปแล้วโดยเรียบร้อย หลังจากที่ได้มีการจับกุมพ่อค้าเหล่านี้แล้วได้ทำให้การเศรษฐกิจ
ดีขึ้น เช่นราคาทองคำในขณะนี้กำลัง และได้มีการตกลงกันน้อยลง ส่วนสินค้าที่เข้ามาจาก
ต่างประเทศก็มีการเสียภาษีอากร ซึ่งทำให้อัตรารายได้ของกรมศุลกากรเพิ่มขึ้นถึงจำนวน ๕๐๐
ล้านบาท ตามที่ท่านสมาชิกทั้งหลายก็ได้ทราบกันดีอยู่แล้ว”

เรื่อง ค่าธรรมเนียมคนต่างด้าว

นายเพทาย โชติชูชีพ (ธนบุรี) ตั้งกระทู้ถามว่า

“๑. คนต่างด้าวที่เข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภาร อยู่ในประเทศไทยมีจำนวนทั้งสิ้น
เท่าใด โดยเฉพาะเป็นชาวจีนจำนวนเท่าใด

๒. ค่าธรรมเนียมคนต่างด้าวซึ่งรัฐบาลเรียกเก็บเพิ่มจากปีละ ๒๐ บาทขึ้นเป็นปีละ
๕๐๐ บาทนี้ รัฐบาลมีเหตุผลอย่างไรจึงเห็นว่าเป็นอัตราที่เหมาะสม อาศัยมาตรฐานหรือการคิด
คำนวณอย่างไร ขอทราบโดยละเอียด

LIART

๓. ตามความเข้าใจของรัฐบาล การขึ้นค่าธรรมเนียมต่างกันในอัตราใหม่ซึ่ง เหลือมูลค่าบัตรราคาเก็บอยู่เก่า อย่างมากมายเช่นนี้จะเป็นผลกระทบกระเทือน ต่อคนไทยทั้งหลาย จะโดยตรงหรือทางอ้อมบ้างหรือไม่

๔. ปรากฏข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ โดยทั่วไป คนต่างด้าวจำนวนมากโดยเฉพาะ คนจีนนับจำนวนหลายแสนคนซึ่งมีฐานะต่ำ ยากจน หาเช้ากินค่ำได้ มีความเป็นทุกข์และวิตก เกิดร้อนในการที่ไม่สามารถจะชำระค่าธรรมเนียมตามอัตราใหม่ได้ จึงขอทราบว่ามี รัฐบาลมีความดำริที่จะลดอัตราค่าธรรมเนียมคนต่างด้าวนี้ลงบ้างหรือไม่ประการใด

๕. ขณะนี้กำหนดการต่ออายุทะเบียนคนต่างด้าวได้ ดังกำหนดแล้วก็มี และจนจะ ถึงกำหนดในเร็ววันก็มี ถ้าปรากฏว่าบรรดาคนต่างด้าวโดยเฉพาะชาวจีนที่ยากจนนับแสน ๆ คน ไม่มีกำลังความสามารถจะเสียค่าธรรมเนียมในอัตราใหม่ได้ ทางรัฐบาลจะปฏิบัติแก่บุคคล เหล่านี้อย่างไร จะจับกุมคุมขังหรือเนรเทศกลับไปถิ่นฐานบ้านเดิมหรือไม่อย่างไร ขอทราบ ว่ารัฐบาลนี้ได้เตรียมรับสถานการณ์ดังกล่าวนี้เรียบร้อยแล้วหรือประการใด อย่างไรบ้าง ขอทราบ โดยละเอียด”

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ตอบว่า

“คนต่างด้าวที่เข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทยเวลานี้เป็นจำนวนทั้งสิ้น ๑,๒๐๐,๕๒๖ คน ในจำนวนนี้เป็นคนจีน ๑,๑๕๗,๐๘๕ คน ในการเก็บค่าธรรมเนียมคนต่างด้าวก็เพิ่มขึ้น ตามกฎหมายนี้รัฐบาลได้ ถัดหลักในเรื่องการให้ความปลอดภัยและควบคุมคนต่างด้าว ตลอดจน เพิ่งเล็งถึงเงินเดือนเจ้าหน้าที่ซึ่งมีหน้าที่จะควบคุมคนต่างด้าว และนอกจากนี้ก็คิดถึงว่าหาก ว่านำเงินค่าธรรมเนียมคนต่างด้าวมาบำรุงสาธารณูปโภคในเขตคนจีนอยู่ ซึ่งในขณะรัฐบาล ไปได้บ้างก็มีมาก ทำความเรียบร้อยในการควบคุม การส่งเสริมสวัสดิภาพให้แก่คนต่างด้าวให้ ดิฉันถามเจตนาของรัฐบาล ส่วนในการที่ขึ้นค่าธรรมเนียมคนต่างด้าวนี้รัฐบาลก็ได้พิจารณา โดยรอบคอบแล้ว เมื่อถึงการผ่อนผันในเรื่องการเข้ามาหา ที่นของคนต่างด้าวในประเทศไทยนั้น ในขณะรัฐบาลได้ปล่อยให้ โดยเสรี จะมีจำกัดอาชีพบ้างก็เพียงเล็กน้อย ส่วนอาชีพใหญ่ๆ เป็นอาชีพของคนต่างด้าวไม่กระทบกระเทือน ในเมื่อช่วยของอะไรจะขึ้น ค่าบ้าง ตามสมควร แต่เวลานี้รัฐบาลเห็นว่ายังไม่เดือดร้อน ทั้งนี้เนื่อง

กรรมนิยมคนต่างตัว เวลาที่รัฐบาลเห็นว่าในขณะนั้นยังไม่เดือดร้อน ในเวลาที่รัฐบาลได้เก็บ
 ภาษีเบียดเบียนคนต่างตัวไม่ได้ พิจารณาเห็นว่าได้ มีการลดหย่อนอยู่ช้านานแล้ว ถึงแม้ ในขณะ
 นี้เก็บ ๒๐ บาทก็มีการลดหย่อนอยู่มากมายแล้ว แต่เมื่อเก็บค่าธรรมเนียมเพิ่มขึ้นก็ได้เงินเพิ่ม
 ขึ้นซึ่งรัฐบาลได้กระทำอยู่แล้ว และในปัจจุบันนี้ยังทำการจับกุมผู้ซึ่ง ไม่ยอมเสียค่าธรรมเนียม
 คนต่างตัวเนรเทศออกไป เพราะรัฐบาลได้ผ่อนผันให้ มีการเก็บเป็นงวด ๆ งวดละ ๑๐๐ บาท
 ซึ่งในขณะนั้นก็ยังมีคนต่างตัวโดยเฉพาะชาวจีนได้มาเสียเรื่อย ๆ และในขณะนี้ก็ยังไม่มีการ
 ปรียามาแสดงว่าได้รับความเดือดร้อนอย่างไร รัฐบาลนี้ ได้ พิจารณาและควบคุมไว้แล้วโดย
 เรียบร้อย”

ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ

และ

ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างทางหลวงสาย

ขอนแก่น-ชุมแพ-เลย-เขียงคาน ตอนวังสะพุง-เลย-เขียงคาน

ในท้องที่อำเภอเมืองเลย จังหวัดเลย

ซึ่งคณะกรรมการสามัญคณะกรรมการการปกครองพิจารณาเสร็จแล้ว

ที่ประชุมได้ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้ในวาระที่ ๒ ตามลำดับจนจบ
 ร่าง และลงมติให้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ โดยพร้อมเพรียงกัน

ร่างพระราชบัญญัตินายตำรวจราชสำนัก

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย
 ได้แถลงถึงเหตุผลในการเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ว่า

“เพื่อพิทักษ์รักษาให้ความปลอดภัยในราชสำนัก ในหน้าที่ของตำรวจ จึงจำเป็นต้องให้มีนายตำรวจราชสำนัก เพราะแม้ ในขณะนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจจะได้ร่วมกับราชองครักษ์ และข้าราชการในราชสำนักพิทักษ์รักษาให้ความปลอดภัยอยู่แล้วก็ตาม แต่ยังมีกฎหมายบัญญัติในเรื่องนี้ไว้ โดยเฉพาะไม่”

ต่อจากนั้น นายติเรก มณีนันท์ (อุบลราชธานี) นายคล้าย ละอองมณี (สงขลา) นายเทียม ไชยพันธ์ (ตาก) นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กาฬสินธุ์) ได้อภิปรายในอันสืบต่อไป นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้อภิปรายตอบสมาชิกแต่ละคนโดยลำดับ

นายพันตำรวจเอก พัฒน์ นิลวัฒน์นันท์ (สุราษฎร์ธานี) เสนอให้ลงมติในที่ประชุมลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วยคะแนนเสียงเป็นส่วนใหญ่

โดยที่คณะรัฐมนตรีได้เสนอขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้รวดเดียวซึ่งที่ประชุมอนุมัติ จึงได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๒ ซึ่งมี ร้อยโท พัฒน์ ณ ถลาง (ปราจีนบุรี) หลวงอรุณพรพิศาล (ตราด) นายสุวิชัย พันธเศรษฐ สมาชิกประเภท ๒ นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) นายญาติ ไหวดี (สุรินทร์) นายประสิทธิ์ กาญจนวัฒน์ (ฉะเชิงเทรา) นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กาฬสินธุ์) นายคล้าย ละอองมณี (สงขลา) นายพัฒน์ นิลวัฒน์นันท์ (ชัยภูมิ) ได้อภิปรายและขอแปรญัตติในมาตราต่าง ๆ ของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้อภิปรายตอบชี้แจงเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จนจบวาระที่ ๒ และที่ประชุมได้ลงมติให้ประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายได้ โดยคะแนนเสียงเป็นส่วนใหญ่

ร่าง พระราชบัญญัติควบคุมการทำเครื่องทองคำ นาก เงิน

นายเทียม ไชยพันธ์ (ตาก) ผู้เสนอได้แถลงถึงเหตุผลในการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ว่า

“เนื่องจากการทำและค้าเครื่องใช้สอยและรูปพรรณที่ทำด้วยโลหะธาตุทองคำ นากเงิน ในขณะนั้นยังไม่มีกฎหมายควบคุมผู้ทำผู้ขายเพียงพอ เป็นเหตุให้ช่างหรือผู้ทำหรือผู้ขายเครื่องเหล่านี้ทำของปลอมจำหน่ายแก่ประชาชน หรือไม่ปลอมแต่ใช้ส่วนผสมที่เป็นธาตุแท้มีน้อยใช้ของอื่นปนมากแต่ขายเท่าราคาของดีของแท้ เช่นชั้นเงินผู้ทำหรือผู้ขายใช้ทองแดงทำและชุบหรืออาบเงินแล้วขายเป็นชั้นเงิน หรือใช้เงินผสมเพียง ๓๐ เปอร์เซ็นต์ก็บอกขายในราคาว่ามีเงินปน ๖๐ เปอร์เซ็นต์ ขายในราคาสูง ผู้ซื้อหลงเชื่อก็ซื้อไป ต่อมาหลายเดือนหรือเป็นปีจึงลอกจิ้งจู้ ยากแก่การพิสูจน์ภายหลังเพราะผู้ซื้อบางรายอยู่ไกล และทั้งผู้ขายบางรายก็ไม่รับรับรองให้ และทั้งไม่มีเครื่องหมายหรือตราไว้ที่ภาชนะนั้นว่าเป็นของที่ทำหรือซื้อไปจากที่ใดแน่ ประชาชนถูกหลอกหลวงและเสียเปรียบอยู่เสมอ จึงควรมีกฎหมายไว้กำหนดว่าการทำเครื่องทอง นาก เงิน ให้ใช้โลหะอื่นอะไรผสมได้กี่เปอร์เซ็นต์ หรือไม่เกินกี่เปอร์เซ็นต์ และให้มีตราเครื่องหมายของผู้ทำผู้ค้าติดไว้ที่ของนั้น และให้ผู้ทำผู้ขายออกใบรับรองหรือใบหลักฐานแก่ผู้ซื้อว่าเป็นทองหรือนากหรือเงินกี่เปอร์เซ็นต์ และผู้จะประกอบการทำหรือขายสิ่งเหล่านี้เป็นประจำต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานและปฏิบัติตามหลักการที่วางไว้ ตลอดจนควบคุมผู้ทำเครื่องชุบหรือเคลือบทอง นาก เงิน ให้รัดกุม และให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลได้มีอำนาจควบคุมหรือเข้าไปดูการทำ ตรวจสอบการทำสิ่งเหล่านี้ได้บ้าง เพื่อมิให้ประชาชนเสียเปรียบ จึงสมควรตราพระราชบัญญัตินี้ไว้”

ต่อจากนั้น พลอากาศตรี มณี มหาฉันทนะ เวชยันตรังสฤษฏ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ขุนคงฤทธิศึกษากร (นครราชสีมา) นายพัฒน์ นีวาคนนธ์ (ชัยภูมิ) ได้อภิปรายคัดค้านไม่เห็นควรรับหลักการแห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้

นายเทียม ไชยพันธ์ (ตาก) ผู้เสนอ นายเลวี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) ร้อยโท พัฒน์ ณ ถลาง (ปราจีนบุรี) ได้อภิปรายชี้แจงและสนับสนุน

พันโท ทอง ศิริเวชภัณฑ์ (นครศรีธรรมราช) เสนอให้ลงมติ โดยไม่มีผู้ใดคัดค้าน ที่ประชุมได้ลงมติไม่รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้โดยคะแนน ๑๐๑ ต่อ ๖

ร่าง พระราชบัญญัติสุขภาพ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญ

พิจารณาเสร็จแล้ว

ที่ประชุมได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๒ ในการพิจารณานี้ได้มี นายสวัสดิ์ พึ่งคน (ขอนแก่น) นายญาติ ไหวดี (สุรินทร์) นายพันตำรวจเอก พัฒน์ นิลวัฒนานนท์ (สุราษฎร์ธานี) นายพัฒน์ นิเวศานนท์ (ชัยภูมิ) พันโท ทอง ศิริเวชภัณฑ์ (นครศรีธรรมราช) นายถาวร สายสว่าง (นครปฐม) นายยงยศ พึ่งภพ (อุบลราชธานี) นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) นายนิวัฒน์ พุนศรี ศรีสุวรรณนท์ (ร้อยเอ็ด) นายเพียรศักดิ์ นิสสัยสุข (สิงห์บุรี) นายเปลี่ยม พันธุ์ฤกษ์ (สุรินทร์) นายถวิล วัฏฏานนท์ (สุพรรณบุรี) นายเนิ่น เกษสุวรรณ (กระบี่) นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร) นายประสิทธิ์ กาญจนวัฒน์ (ฉะเชิงเทรา) นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กาฬสินธุ์) นายทองสืบ ศุภะมาร์ค (ประจวบคีรีขันธ์) นายเทียม ไชยพันธ์ (ตาก) นายอัมพร สุวรรณมล (ร้อยเอ็ด) นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) ได้แปรญัตติและอภิปรายในมาตราต่าง ๆ ของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี พลโท เดช เดชประดิษฐ์ทอ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย นางแรม พรหมโมบล บุญยประสพ (กรรมการ) เรือเอก สวัสดิ์ บวรานุรักษ์ (กรรมการ) นายพลตำรวจตรี โชติ โชติชนาภิบาล (กรรมการ) นายฉันท จันทชุม (กรรมการ) นายชาญ จารุวัตร (กรรมการ) ขุนวิเทศคุณการ (เพชรบุรี) ได้อภิปรายตอบชี้แจงเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จนจบวาระที่ ๒ และที่ประชุมได้ลงมติให้ประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายได้ โดยคะแนนเสียงเป็นส่วนใหญ่

ร่าง พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างทางหลวงเทศบาล

ในท้องที่ ตำบลทุ่งมหาเมฆ อำเภอยานนาวา จังหวัดพระนคร

ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญ คณะกรรมการการปกครองพิจารณาเสร็จแล้ว

ที่ประชุมได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติในวาระที่ ๒ จนจบร่าง และลงมติให้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ โดยคะแนนเสียงเป็นส่วนใหญ่

เรื่อง ให้คณะกรรมการพิจารณาการดำเนินงานนอกสมัยประชุม

ที่ประชุมได้อนุมัติให้คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญาและร่างประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๕๕ และคณะกรรมการวิสามัญ ตรวจสอบรายงานการประชุมดำเนินงานนอกสมัยประชุม ได้ตามที่ประธานสภาผู้แทนราษฎรเสนอ

ก่อนปิดประชุม จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี ได้กล่าวคำปราศรัยต่อที่ประชุม และประธานสภาผู้แทนราษฎรกล่าวตอบ

ครั้นแล้ว ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้อ่านพระราชกฤษฎีกา ปิดประชุมสภาผู้แทนราษฎรสมัยสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ให้ที่ประชุมทราบ

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๕๐ น.

ถนนราชดำเนิน พระนคร อ.จ.ส. โทรศัพท์ ๒๔๖๕๑ - ๒๔๖๕๒

(องค์การจัดซื้อและขายสินค้า)

สำนักนายกรัฐมนตรี

เป็นองค์การค้าของรัฐบาลที่ทำการจำหน่ายสินค้าเพื่อส่งเสริม

นโยบายช่วยลดค่าครองชีพ

เชิญแวะชมสินค้านานาชนิดที่จัดไว้ เพื่อให้ท่านเลือกซื้อในราคาเยียมเยา

ที่ร้านสรรพสินค้าของ อจส.

นอกจากนี้ยังทำการจำหน่ายปลีกและส่งสินค้าอื่น ๆ

เชิญติดต่อขอทราบรายละเอียด

ได้ที่สำนักงาน อจส. ในเวลาราชการทุกวัน เว้นวันหยุด

อจส. ขอต้อนรับท่านด้วยไมตรีจิต

LIERT

อภิปรายและวิพากษ์

สังคมในระบบประชาธิปไตย

ต้องตั้งอยู่บนความเชื่อถือนั่นเป็นเสรี

โดย พระยาศรัทธมราช

การอ่านบทความเรื่อง คุณค่าแห่งการไว้วางใจ ได้แรงใจ
ความตั้งใจของข้าพเจ้าที่มีอยู่แล้วว่าจะเขียนเรื่องให้แก่แหล่งที่
ข้าพเจ้าเคยทำงานฐานเป็นสมาชิกทั้งประเภทหนุ่มและแก่มาแล้ว
เป็นเวลาสิบปี เป็นผลให้เกิดบทความเรื่องขึ้น ข้าพเจ้ารู้อยู่
ว่าไม่ใช่บทความสำคัญอะไร ถ้ามันสามารถทำให้ชวนยิ้ม หรือ
ชวนคิดอันเป็นสาระบ้างแล้วก็เป็นที่พอใจ อนึ่ง ข้าพเจ้ารู้เหมือน
กันว่า อะไรควรเขียนหรือไม่ควรเขียนลงในหนังสือ "รัฐสภา
สาร" ทั้ง ๆ ที่ไม่รับรองความรู้ในประการหลังนี้ว่า จะถูกเสมอไป
อย่างไรก็ดีข้าพเจ้าจะไม่ปลุกต้นขอบหน้ากระดาษของหนังสืออัน
มีเกียรตินี้

อนึ่ง ข้าพเจ้าคิดว่า ควรกล่าวเสียก่อนว่า ในตลอดเวลาสิบปีที่ข้าพเจ้าได้เป็น
สมาชิกแห่งรัฐสภา ข้าพเจ้าเป็นสมาชิกอิสระ ไม่ใช่เป็นฝ่ายรัฐบาล วันไว้แต่ในเวลา
ที่ข้าพเจ้าเป็นรัฐมนตรีสั่งการในรัฐบาลนายควง อภัยวงศ์ คราวแรก แต่ก็ได้ลาออกเมื่ออยู่ได้
หกเดือน ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นฝ่ายค้าน เพราะหลายคราวข้าพเจ้าเห็นชอบด้วยญัตติของรัฐบาล

ข้าพเจ้าก็สนับสนุน และฝ่ายรัฐบาลก็เคยตั้ง ข้าพเจ้า เป็นกรรมาธิการ พิจารณา ญัตตินั้น ๆ หลายครั้ง แต่ถ้ามติ ๗ หรือห้าที่ของข้าพเจ้าส่วนมากออกจะเป็นฝ่ายค้าน เพราะข้าพเจ้าอาศัย หลักทั่วไปที่นักประชาธิปไตยใช้อยู่เกือบทั่วโลก คือ

(๑) เราไม่ควรจะเปลี่ยนแปลงสิ่งใด เมื่อเราไม่แน่ใจพอสมควรว่า การเปลี่ยนแปลงจะเป็นประโยชน์แก่ประชาชน

(๒) สมาชิกรัฐสภาไม่ว่าฝ่ายรัฐบาล หรือฝ่ายค้านย่อมมีหน้าที่ควบคุมรัฐบาล เพื่อระวังผลประโยชน์ของราษฎรที่เลือกตั้งเขา ถ้ารัฐบาลใดเสนอการเปลี่ยนแปลงเสียเรื่อย หรือเสนอด้วยเหตุผลอันอ่อน ก็เป็นธรรมดาอยู่เอง สมาชิกอิสระหรือฝ่ายค้านก็ต้องทำหน้าที่ค้าน รัฐบาลมากกว่าสนับสนุน

ใคร ๆ ที่อ่านบทความที่กล่าวข้างบน ในฉบับประจำ เดือนมีนาคม ๒๔๙๖ ซึ่งยกเอาคดีของคนอังกฤษสมัยโบราณ อันมีความหมายว่า สภาผู้แทนและรัฐบาลจะอยู่ได้ก็ต้องอาศัย ความไว้วางใจของมหาชน มาให้อรรถาธิบาย นั้น อาจเข้าใจ ผิดคิดไปว่าต้องให้ความไว้วางใจแก่รัฐบาลเป็นกำไรหรือเป็นทุน ไว้ก่อนเสมอ เพราะเหตุที่เราปฏิบัติอย่างนั้นอยู่แล้วในสภา ของเราในเวลานี้ ราษฎรจึงต้องลงทุนกันเรื่อยไป จนกว่าเราจะ เปลี่ยนหลักการสนับสนุนและการคัดค้านให้เป็นตามทำนองที่ ข้าพเจ้าเสนอไว้ข้างบน แก่ผู้อ่าน เฉพาะอย่างยิ่ง ท่านสมาชิก สภาปัจจุบัน.

งานพระราชกุศลทักษิณานุปทานและพระราชพิธีนรมงคล

วันที่ ๓ พฤษภาคม เวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จพระราชดำเนินไปยังพระที่นั่งอัมรินทร์วินิจฉัยทรงบำเพ็ญพระราชกุศลทักษิณานุปทาน พระบรมอัฐิสมเด็จพระบรมราชบุรพการี

วันที่ ๔ พฤษภาคม เวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชดำเนินไปยังพระที่นั่งสุทไธสวรรยปราสาท สมเด็จพระสังฆราชถวายศีล พระมหาราชครูพิธีศรีวิสุทธิคุณอ่านประกาศพระราชพิธีนรมงคล และพระสงฆ์ ๒๐ รูปเจริญพระพุทธมนต์

วันที่ ๕ พฤษภาคม เวลา ๑๐.๓๐ นาฬิกา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จพระราชดำเนินไปยังพระที่นั่งสุทไธสวรรยปราสาท สมเด็จพระสังฆราชถวายศีล พระสงฆ์ ๒๐ รูปถวายพรพระ จบแล้ว ทรงประเคนภัตตาหาร พระสงฆ์รับพระราชทานฉันเสร็จแล้ว ทราทมณเฑียรสถานเวียนเทียนสมโภชพระมหาเศวตฉัตร และศรีราชกกุธภัณฑ์ และเจิมนพปฎลมหาเศวตฉัตร ไห่ผูกผ้าสีชมพู พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเจิมราชกกุธภัณฑ์

เวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา ทหารบก ทหารเรือ ยิงปืนใหญ่เฉลิมพระเกียรติ ฝ่ายละ ๓๑ นัด

เวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชดำเนินไปยังพระที่นั่งสุทไธสวรรยปราสาท ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานราชอิสริยาภรณ์-จุลจอมเกล้าแก่พระราชวงศ์ และข้าทูลละอองธุลีพระบาท แล้วเสด็จไปยังพระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม

LI RT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ทรงมีมติการพระพุทธมณีนันทมหาปฏิมากร และพระพุทธรูปฉลองพระองค์ แล้วเสด็จไป
ยังปราสาทพระเทพบิดร ทรงกราบถวายบังคมสมเด็จพระบรมพุ่มหากษัตริย์ราช

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงประชวร

สำนักพระราชวังได้ออกแถลงการณ์ว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงประชวร
ด้วยโรคไข้วัดใหญ่ ตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ขณะที่ทรงประทับอยู่ ณ พระราชวังไกล
กังวล รุ่งขึ้นวันที่ ๑๕ พฤษภาคม เสด็จพระราชดำเนินกลับพระนครโดยทางรถไฟ ขณะนี้พระ
อาการดีขึ้นเป็นลำดับ

พระราชโทรเลข ถึงนายกรัฐมนตรี

เนื่องจากสถานการณ์ด้านอินโดจีน กองทัพเวียดนามได้บุกเข้าประเทศลาวและกำลัง
ประชิดเข้ามาทางชายแดนด้านอีสาน ครั้นเมื่อปลายวันที่ ๑๔ พฤษภาคมนี้ สำนักงานเลขา
ธิการนายกรัฐมนตรีได้รับพระราชโทรเลข ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจากหัวหิน ถึง
ขพันช นายกรัฐมนตรี มีความว่า

“เนื่องจากขณะนี้สถานการณ์ของประเทศอยู่ในภาวะผิดปกติ ฉะนั้น ขอให้
แจ้งข้อความต่อไปนี้แก่ประชาราษฎรตามจังหวัดชายแดนให้ทราบด้วย ประชาชน
ทั้งหลายที่มีภูมิลำเนาอยู่ตามชายแดนติดต่อกับประเทศที่มีภาวะฉุกเฉิน ขออย่าได้
ตระหนกตกใจต่อสถานการณ์จนเกินไป เพราะเวลานี้บ้านเมืองของเรายังเป็นปกติสุข
อยู่ และทางรัฐบาลก็ได้จัดระวังรักษาโดยเข้มแข็ง และได้จัดคณะกรรมการไป
ตรวจเหตุการณ์และดูแลทุกข์สุขของท่านทั้งหลายอยู่แล้ว มิได้ทอดทิ้งท่านเลย สำหรับ
ข้าพเจ้าก็ตั้งใจที่จะมาเยี่ยมเยียนทุกข์สุขของท่าน แต่โอกาสยังไม่อำนวย ขอให้
ท่านทั้งหลายจงช่วยกันรักษาความสงบเรียบร้อย ร่วมกับรัฐบาลเพื่อความสุขความเจริญ
ของประเทศชาติต่อไป”

นายกรัฐมนตรีตรวจราชการภาคอีสาน

เมื่อปลายเดือนเมษายน จอมพล ป. พิบูลสงครามนายกรัฐมนตรี พร้อมด้วย พลโท บัญญัติ เทพหัสดิน ณ อยุธยา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้ไปตรวจราชการทางจังหวัดในภาคเหนือ ผ่านจังหวัดพิษณุโลกกำแพงเพชร และเลยไปชมการสร้างเขื่อนที่แก่งยั้งยี่ จังหวัดตาก

และเมื่อต้นเดือนพฤษภาคมนี้ ได้ไปตรวจราชการในจังหวัดภาคอีสาน ผ่านจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยเอ็ด อุตร หนองคาย เลย มหาสารคาม สกลนคร นครพนม แล้วกลับไปร่วมปรึกษากับนายพลตำรวจเอกเผ่า ศรียานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย และอธิบดีกรมตำรวจ ณ จังหวัดนครราชสีมา เพื่อวางแผนการณียุติกันประเทศในเขตชายแดนริมแม่น้ำโขง

โครงการปรับปรุงการศึกษาใหม่ของกระทรวงศึกษา

บัดนี้งานตามโครงการปรับปรุงการศึกษาแบบใหม่กำลังดำเนินอยู่ตามโรงเรียนต่างๆ ในจังหวัดพระนครและธนบุรีแล้ว

โครงการใหม่ของกระทรวงศึกษาในจังหวัดพระนคร - ธนบุรีนี้ได้รับความช่วยเหลือของดร. พี. ซอนเดอร์ส ผู้เชี่ยวชาญการศึกษา ร่วมกับสำนักช่วยเหลือทางเศรษฐกิจของอเมริกันในประเทศไทย (เอม.เอส.เอ.) วัตถุประสงค์ของโครงการใหม่นี้คือช่วยให้มีการศึกษาทางทฤษฎีและการฝึกอบรมวิชาชีพ ให้ครูมีโอกาสคิดค้นวิธีสอนแบบใหม่ๆ ให้ปรับปรุงสภาพของโรงเรียนให้ดีขึ้น และให้ทางโรงเรียนกับทางบ้านติดต่อกันใกล้ชิดยิ่งขึ้น

โครงการนี้ดำเนินอยู่ตามโรงเรียนเก่าแห่ง มีนักเรียนอายุระหว่างแปดกับสิบสี่ ๕,๐๐๐ คน และครู ๑๕๐ คน นอกจากนั้นยังมีครูราว ๕๐๐ คนจากจังหวัดต่างๆ เข้ามาหาความรู้ทางการสอนเป็นประจำ

ได้ปรับปรุงวิธีการสอนให้นักไปในเรื่องทฤษฎีศึกษาที่ช่วยนักเรียนเด็ก ๆ ให้มีความรู้เร็วขึ้น ง่ายขึ้น ตามผนังห้องคิดแผนที่ ภาพโฆษณา และภาพแสดงอื่นๆ มีกระดานแข็งแผ่นใหญ่ มีอุปกรณ์การสอนช่วยเด็ก ๆ เรียนอ่านคำได้ง่ายขึ้น และมีภาพแสดงความหมายของคำนั้นๆ ประกอบอยู่อย่างชัดเจน

ในชั้นประถม ๑ ที่โรงเรียนวัดโสมนัส เด็ก ๆ เรียนนับและอ่านเลขด้วยอุปกรณ์
ฝาजूทวาทที่ระบายสีสวย ซึ่งโดยมากพวกครูและนักเรียนเป็นผู้ช่วยกันทำขึ้นมาเอง

ที่โรงเรียนพญาไทมี “โรง” พิเศษสำหรับนักเรียนหญิงเรียนการครัวและเย็บผ้า
สำหรับนักเรียนชายเรียนแกะสลักไม้ ก่อสร้าง และวิชาอื่น ๆ มีการสอนเพื่อนำและดนตรีด้วย
และมีโรงเรียนหนึ่งที่สอนวิชาตัดผม

ได้มีการประชุมอบรมครูและครูใหญ่อยู่เสมอ ถึงวิธีสอนแบบใหม่ ๆ เหล่านี้ และ
ได้ส่งเสริมให้พวกครูต่างคิดค้นวิธีการสอนอย่างใหม่ ๆ ขึ้นมาด้วย

หนึ่ง กำลังปรับปรุงตัวโรงเรียนให้มีห้องเรียนกว้างขวางโอโดง อากาศพัดผ่าน
สะดวกและให้ห่างไกลจากสิ่งรบกวนภายนอก

ยังได้จัดโครงการนี้ให้มีภาคพิเศษสำหรับส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างบ้านกับโรง-
เรียนให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ความพยายามอย่างนี้ได้ปรากฏเป็นผลสำเร็จแล้วด้วยการสร้าง
โรงเรียนที่วัดนิมมานรดีขึ้น ซึ่งเป็นโรงเรียนมูลศึกษาใหญ่ที่สุดในประเทศไทย จนักเรียนได้
ราว ๑,๕๐๐ คน

บริเวณสำหรับตัวโรงเรียนหลังใหญ่ ๆ นี้ประชาชนในท้องถิ่นได้ช่วยกันหักล้างวาง
พงเกลียดดินกันเอง ก็ยังช่วยกันสร้าง ทางเดินยาวครึ่งกิโลเมตร จากถนน ใหญ่ถึงบริเวณ
โรงเรียนด้วย

พวกนักเรียนก็ช่วยกันดูแลรักษาโรงเรียนวัดนิมมานรดีนี้ ด้วยการดูแลนามและทำ
ความสะอาดโรงเรียน

โครงการนี้ซึ่งแม้จะอยู่ในขั้นแรกก็ได้ ดำเนิน มาเป็นตัวอย่าง ให้เห็นความสำเร็จใน
วิธีการสอนแบบใหม่ ๆ ดังกล่าวนี้

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ไปต่างประเทศ

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ได้เดินทางไปต่างประเทศเป็นรุ่นแรกจำนวน ๓๖ คนมีรายชื่อดังต่อไปนี้

๑. นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร)
๒. นายไกรสร สุขสว่าง (ชัยนาท)
๓. ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก)
๔. พ.ต. หลวงจบกระบวนยุทธ (พระนครศรีอยุธยา)
๕. นายฉาย วิโรจน์ศิริ (กาญจนบุรี)
๖. นายชัยวัฒน์ อินทะพันธ์ (ลำพูน)
๗. พ.ท. ทอง ศิริเวชพันธ์ (นครศรีธรรมราช)
๘. นายทองพูน ทิมฉิม (นครนายก)
๙. นายทองดีบ ศุภะมาร์ค (ประจวบคีรีขันธ์)
๑๐. นายเทพ สุวงศ์สินธ์ (สมุทรสงคราม)
๑๑. นายเทียม ณ สงขลา (ราชบุรี)
๑๒. นายธรรมบุญ ภูมาศ (มหาสารคาม)
๑๓. นายเนิ่น เกษสุวรรณ (กระบี่)
๑๔. นายประหยัด เขียมศิลา (ขอนแก่น)
๑๕. นายพัฒน์ นิเวศานนท์ (ชัยภูมิ)
- ๑๖ พ.ต.อ. พัฒน์ นิลวัฒน์นันท์ (สุราษฎร์ธานี)
๑๗. นายสอาด จันทร์ผา (สุพรรณบุรี)
๑๘. นายยศ อินทรโกมาลย์สุต (นครราชสีมา)
๑๙. นางระพีพรรณ พรหมวีระ (ระนอง)
๒๐. พ.ต. หลวงราชเวชพิศาล (นนทบุรี)
๒๑. นายวัง ศศิบุตร (แพร่)
๒๒. หลวงปรีวรรตวรวิจิตร (สกลนคร)

๒๓. นายประลาต ไชยะโต (ยะลา)
๒๔. พล.ต. หลวงวิศิษฏ์ยุทธศาสตร์ (อ่างทอง)
๒๕. นายลงวน ศิริสว่าง (เชียงใหม่)
๒๖. นายสมศักดิ์ สมบูรณ์ทรัพย์ (ราชบุรี)
๒๗. ร.อ. พระสาครบรรณรักษ์ ร.น. (นครปฐม)
๒๘. นายสุบั้น พุดพัฒน์ (กาฬสินธุ์)
๒๙. ขุนวิเทศคุณการ (เพชรบุรี)
๓๐. หลวงอรุณพรพิศาล (ตราด)
๓๑. นายพันธ์ อินทวงศ์ (นครพนม)
๓๒. นายยงยุทธ พงภพ (อุบลราชธานี)
๓๓. นายโมราณ ดลาง (พังงา)
๓๔. ร.ต. ยึด นิตยสิทธิ์ (นครราชสีมา)
๓๕. นายเอื้อ จันทรวงศ์ (นครพนม)

ทั้งนี้ ได้ออกเดินทางในวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๖ โดยเครื่องบิน บี.ไอ.เอ.ซี. ของอังกฤษและกำหนดกลับถึงประเทศไทยในวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๖ การเดินทางของ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรดังกล่าวแล้วมี พระราชธรรมนิเทศ (ปทุมธานี) รองประธานสภาผู้แทนราษฎรเป็นหัวหน้าคณะ

ส่วนการเยือนประเทศต่างๆ นั้นทราบว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมดจะได้แวะเยือนประเทศอิตาลี ๖ วัน, สวิตเซอร์แลนด์ ๔ วัน, เยอรมัน ๖ วัน, เดนมาร์ก ๓ วัน, อังกฤษ (ลอนดอน) ๕ วัน, เบลเยียม ๓ วัน, และฝรั่งเศส (ปารีส) ๕ วัน,

เรือขังนำคณะผู้แทน
ราษฎรไทยเที่ยวในเมือง
(อัมสเตอร์ดัม) ประ
เทศเนเธอร์แลนด์

สตีเวนสัน ไม่เห็น “หลักฐานความตั้งใจที่จะให้ มีสันติภาพของคอมมิวนิสต์ ในอาเซียอาคเนย์”

เขาแสดงว่าการรุกรานประเทศลาวเป็นการคุกคามประเทศไทยตามที่โต้เถียงไว้แล้ว

เมื่อจะออกเดินทางไปจากกรุงเทพฯ นายแอดลีย์ อี. สตีเวนสัน ได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่เห็นหลักฐานแห่งความตั้งใจที่แสดงความสัจจริงหรือที่จะประสงค์สันติภาพอย่างใดเลยในการกระทำต่างๆ ของคอมมิวนิสต์ ในอาเซียอาคเนย์ พอเริ่มการเจรจาพักรบในเกาหลี ประเทศลาวก็ถูกรุกราน และข้าพเจ้านึกว่าประเทศไทยเป็นจุดมุ่งหมาย เพราะประเทศไทยมีข้าว”

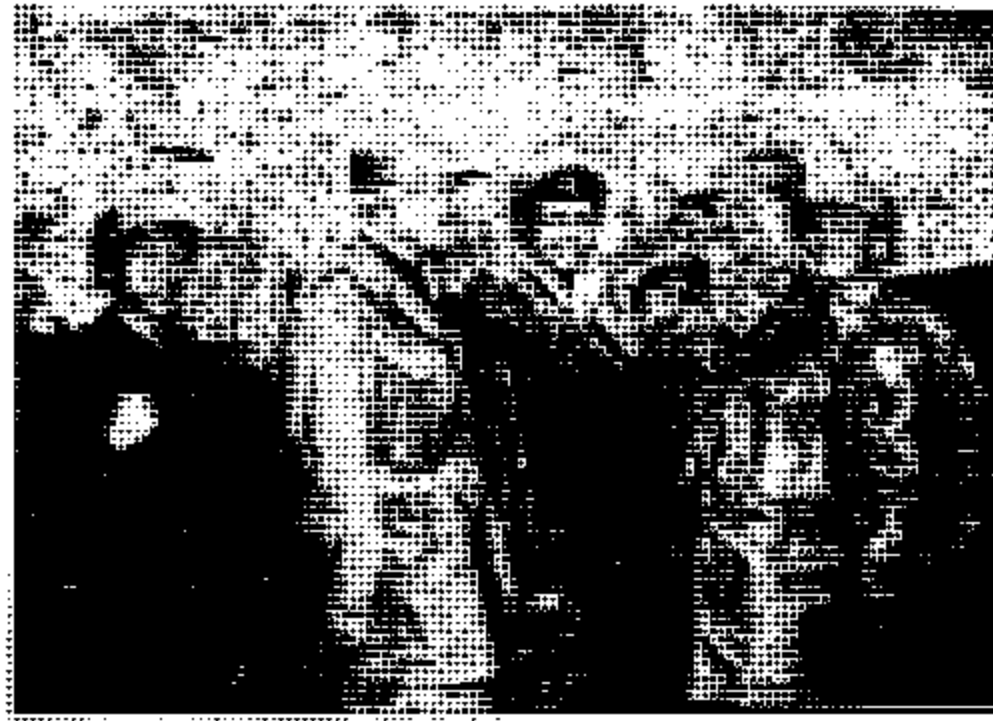
“ข้าพเจ้าหวังว่ารัฐบาล ไทยและคน ไทย” เขากล่าว “คงจะลำบากได้เป็นอย่างดีถึงความสำคัญของการรุกรานประเทศลาวและการมุ่งหน้าเข้ามาทางประเทศไทย บัดนี้ควรจะเป็นที่ประจักษ์แจ้งแก่บรรดาประเทศในภาคอาเซียอาคเนย์แล้วว่า โซเวียต คือตัวตนของคอมมิวนิสต์ระหว่างประเทศนั่นเอง ถ้าเราจะให้มีสันติภาพ จะต้องเป็นสันติภาพที่มีรากฐานอยู่บนการกระทำที่โหดอย่างจริงจัง สำหรับสหภาพโซเวียตนั้น สันติภาพคือกลยุทธ์หรือแผนการณ์ ที่มีเล่ห์เหลี่ยมเท่านั้น ซึ่งเป็นการ ไม่ถูกต้อง เพราะสันติภาพจะต้องเป็นลักษณะแห่งความรู้สึกนึกคิด”

อดีตผู้เข้าแข่งขันรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีของสหรัฐ ได้กล่าวถึงการเดินทางที่เขาได้ไปเยี่ยมทหารไทยที่ร่วมรบอยู่กับกองทัพสหประชาชาติในเกาหลี “ข้าพเจ้ารู้สึกชมเชยคุณภาพต่างๆ ในการรบของทหารเหล่านั้นเป็นอย่างยิ่ง” เขากล่าว “ในสหรัฐอเมริกาและในโลกเสรีทั่วไป” เขากล่าวต่อไป “การยืนหยัดอย่างกล้าหาญของประเทศไทยอยู่กับฝ่ายเสรีภาพ ในขณะที่คอมมิวนิสต์รุกรานเกาหลีนั้น ได้รับความนิยมและนับถือมาก เราไม่ตรีจิตเป็นอย่างมากต่อประชาชนชาวไทย ข้าพเจ้าแน่ใจว่าชาวไทยจะต้องป้องกันประเทศชาติและอิสรภาพของตนเสมอต่อการพยายามทุกชนิดที่จะเข้าครอบครองหรือที่จะเข้าโจมตีเยี่ยงจักรวรรดินิยม ข้าพเจ้ายินดีที่สหรัฐมีโอกาสช่วยเหลือประเทศไทยได้บ้างและข้าพเจ้าหวังว่าความสัมพันธ์ระหว่างเราจะสนิทสนมกลมเกลียวกันต่อไปดังที่ได้เคยเป็นมาแล้วในอดีต”

นายสตีเวนสันแสดงความซาบซึ้งใน “ไมตรีจิตอันดียิ่ง” ที่เขาได้รับในระหว่างที่
เขาอยู่ที่นี้ “ข้าพเจ้าได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นและอ่อนหวานยิ่ง และข้าพเจ้าจะต้องกลับมา
อีก” เขากล่าว โดยเฉพาะเขาได้พูดถึงความเมตตากรุณาที่เขาได้รับจากท่านนายกรัฐมนตรีและ
ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

เมื่อมีผู้ถามว่า การท่องเที่ยวรอบโลกของเขาครั้งนี้เปรียบกับการเดินทางทั่วสหรัฐ
เพื่อการณรงค์หาเสียงในทางการเมืองดูแล้วเป็นอย่างไร นายสตีเวนสันตอบว่า “ดีนี่ร้อนกว่า”

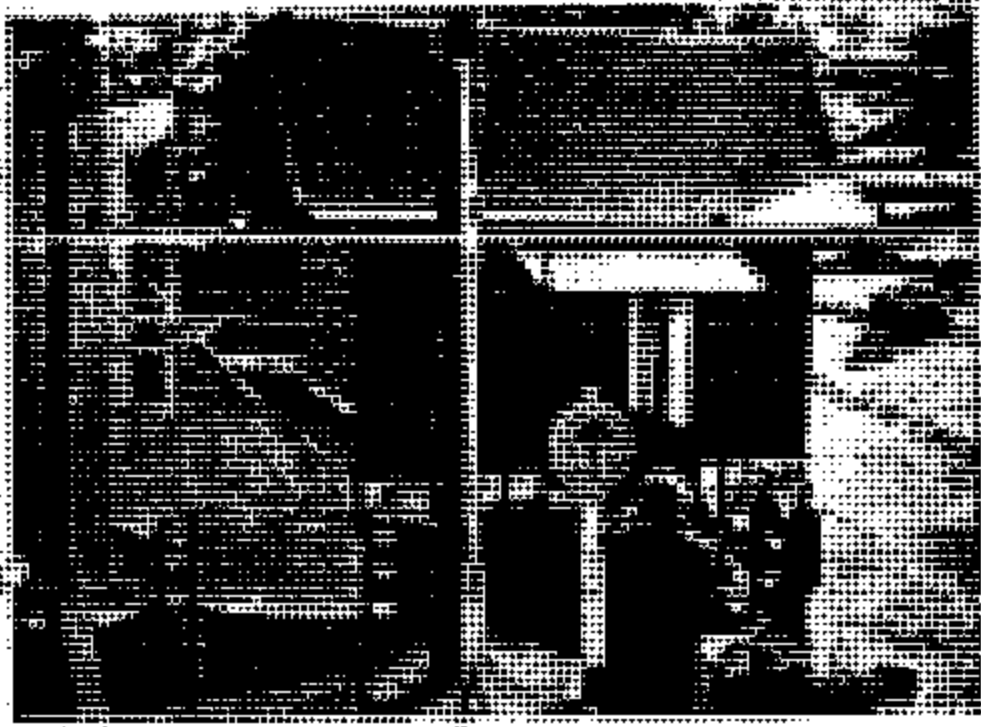
ที่ใกล้แนวรบในเกาหลี พลตรีประภาส จารุเสถียร ทักทายจำสับเอกประภิต
หอมจำปาว่าไว้หนวดเคราเข้าที่ดี.

นายทหารเรือไทยศึกษาวิธีสอนในสหรัฐ

นายทหารเรือไทยสองนายสนทนาเรื่องปัญหาในห้องเรียนกับครูอเมริกันขณะที่เรียนวิธีสอนวิชาการแบบใหม่ที่สด

นายทหารเรือไทยรับการอบรมในสหรัฐตามโครงการช่วยเหลือทางบกซึ่งกันร่วมกันเมื่อศึกษาจบหลักสูตรในเดือนสิงหาคมแล้ว ก็จะกลับเข้ารับหน้าที่ครูทหารเรือไทย ผู้ที่นำจากซ้ายไปขวา คือ เรือโทศิริ สุวรรณวัฒน์ และเรือเอก นาวิน กุไทย

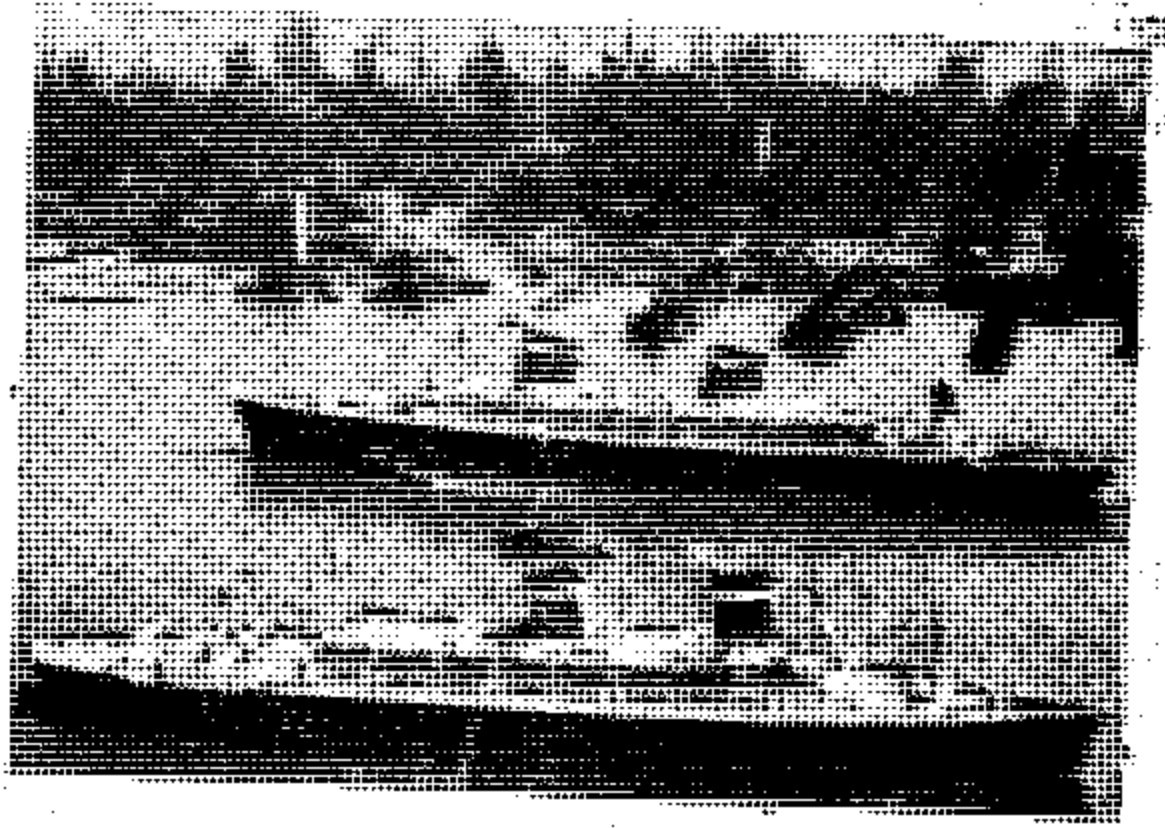
เด็ก ๆ ในหมู่บ้านที่อยู่กับบ้านก็
ยังมีโอกาสได้ชมบ้านเรือนต่าง ๆ, คุ
งทิว และดูว่าประชาชนอีกราว
๔๐ ชาติอาศัยอยู่อย่างไรที่หมู่บ้าน
ยูเนสโกในหมู่บ้าน การมาเยือนบ้าน
ไทยนี้ เด็กหมู่บ้านได้ทราบว่า “ประ
เทศนี้มีคลองมากใช้แทนถนนหน
ทาง จะเห็นเรือนปลูกยกพื้นสูง
ตามริมคลอง ใช้ไม้สักทำฝาอย่าง

ประณีตและหลังคาทรงสูงทำให้มีอากาศปลอดโปร่งสบาย”

ปีนต่อสู้อากาศยานชนิดใหม่มีสมรรถภาพมาก กำลังใช้อยู่ในกองทัพบกสหรัฐเรียก
กันว่าปืน “สกายสว่าเปอร์” ขนาด ๗๕ มิลลิเมตร เป็นปืนอัตโนมัติ สามารถยิงเร็วขึ้นใน
ระยะสูง ๒๐,๐๐๐ ฟุตได้ มีแผนอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ตัดปัญหาความมืดและก๊อปปี้เมฆบังได้
และมีเครื่องคำนวณการเล็งศูนย์ยิงได้แม่นยำเป็นพิเศษ.

เรือชื่อ “อเมริกา” ออกเดินได้ครึ่งชั่วโมงจะไปยุโรป (ถ้าว่าง) ลวนกับเรือชื่อ “ยูไนเต็ดสเตทส์” ที่มุ่งไปยังเชื่อมท่าเรือนิวยอร์ก เรือของบริษัทเดินสมุทรอเมริกัน ล่องลำนี้เป็นเรือโดยสารข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกที่ใหญ่ที่สุดของสหรัฐ

“เรือ อเมริกา” สร้างเสร็จเมื่อเริ่มสงครามโลกครั้งที่สอง แล้วได้ปรับดัดแปลงใช้บรรทุกทหารข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกเที่ยวแรก ต่อมาหลังสงครามจึงดัดแปลงเป็นเรือโดยสาร

เรือ “ยูไนเต็ดสเตทส์” นับได้ว่าเป็นเรือโดยสารทันสมัยที่สุดในขณะนี้ และได้สร้างสำเร็จในเดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๙๕๒ เพื่อให้ดัดแปลงใช้เป็นเรือบรรทุกทหารได้โดยสะดวก เรือนี้มีเครื่องปรับปรุงอาหาร, ถังไฟใต้เด็คและสร้างให้แล่นเร็วจนกระทั่งทำสถิติใหม่ในการแล่นข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกไปยุโรปเที่ยวแรก เมื่อใช้เป็นเรือบรรทุกทหาร เรือ “ยูไนเต็ดสเตทส์” จะจุทหารพร้อมด้วยสัมภาระได้เต็มที่ ๑๔,๐๐๐ คน และไปได้ ๑๐,๐๐๐ ไมล์โดยไม่ต้องแวะเติมน้ำมันเชื้อเพลิง.

การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

เพื่ออนุโลมตามความต้องการของมหาชน สำนักงานสลาก
กินแบ่งของรัฐบาลได้เปลี่ยนวิธีการออกสลากใหม่ ดังต่อไปนี้

รางวัลที่หนึ่ง	หมุน	๑ ครั้ง	มี	๑ รางวัล	เงิน	๕๐๐,๐๐๐ บาท
รางวัลที่สอง	หมุน	๕ ครั้ง	มี	๕ รางวัลๆ ละ		๔๐,๐๐๐ บาท
รางวัลที่สาม	หมุน	๑๐ ครั้ง	มี	๑๐ รางวัลๆ ละ		๒๐,๐๐๐ บาท
รางวัลที่สี่	หมุน	๑๐๐ ครั้ง	มี	๑๐๐ รางวัลๆ ละ		๕,๐๐๐ บาท
รางวัลที่ห้า	หมุน	๓๐๐ ครั้ง	มี	๓๐๐ รางวัลๆ ละ		๒,๐๐๐ บาท
รางวัลเลขท้าย ๓ ตัว	หมุน	๔ ครั้ง	มี	๔,๐๐๐ รางวัลๆ ละ		๕๐๐ บาท
รางวัลเลขท้าย ๒ ตัว	หมุน	๑ ครั้ง	มี	๑๐,๐๐๐ รางวัลๆ ละ		๒๐๐ บาท
รวมทั้งสิ้น	หมุน	๔๒๑ ครั้ง	มี	รางวัลรวม	๑๔,๔๑๖ รางวัล	

ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้มีรางวัลเลขท้ายเพิ่มมากขึ้น
จำนวนครั้งที่หมุนเพิ่มขึ้นเป็น ๔๒๑ ครั้ง ผู้ซื้อที่มีสิทธิถูกรางวัลซ้ำได้ โดย
จะเริ่มตั้งแต่สลากประจำวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๖ เป็นต้นไป
โปรดคอยเตรียมตัวซื้อสลากแบบใหม่นี้ ต่อไปกำหนดออกทุก ๖ วัน คือ
วันที่ ๖ - ๑๒ - ๑๘ - ๒๔ และ ๓๐ ของทุกๆ เดือน

สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล

๒๖

LI RT

ทุกสังคม
นิยม

สามิต

โรงพยาบาล
กรมสรรพสามิต

แผนกโฆษณา
4-96

LIRT